

560215000
Mokana
க. வா. த. (உ. த.)
G.C.E.(A.L.)

★ புதிய பாத்திரம்

Mokana

செய்யுட் கோருவு

சங்க நூல் விதாக்கம்
இந்தாலம் வரை

எழுது

கி.

* 1997 ஆம் ஆண்டு முதல் நடைபெறும்
தேர்வுக்கும்யது.

* நூலறிஞர்கள் பொருள் நிலை / பொருள் / குறிப்பு-
அரும் தப்பொருள் என்பன அடங்கியது.

* பிறசீர்க்கீக - கால அடிப்படையில்
இலக்கியம் பண்பு - ஒரு நோக்கு

OFF 16/4/283 -

~~Tugor S.~~
~~Stycell~~
~~compte~~

~~Shanor~~
~~Finger Harry~~
~~61~~
~~Wynn~~
~~16~~
~~Cap. Tugor~~
~~Shanor~~
~~Wynn~~
~~Shanor~~
~~Wynn~~

~~Tugor S.~~
~~Stycell~~
~~compte~~
~~Wynn~~
~~Shanor~~
~~Silvash~~

Lagitha. B.
V. Kosala.
V. Kiriya

♂ kegging.

LFC. 02/07
B. George B. 7 ♂ kegging.
↓
No

B. Sivagash.
Sivagash

♂
♀

luge. ♂
Ranuga. ♀.

88879

1

2

3

4

5

செய்யுட் கோவை

சங்க காலம் தொடக்கம்
இக்காலம் வரை

❖ புதிய பாடத்திட்டம் ❖

க. பொ. த. (உ. த.)
G. C. E. (A. L.)

தொகுப்பாக்கம்:
பண்டிதர் சு. வேலுப்பிள்ளை (சு. வே.)

வெளியீடு:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை
235, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

மூன்றாம் பதிப்பு: 2000 ஆடி

பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்கே

வெளியீடு:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகாலை,
235, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

அச்சப்பதிப்பு:

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய அச்சகம்,
63, B. A. தம்பி ஒழுங்கை,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை ரூபா: 150/-

முன்னாரை

புதிய பாடத்திட்டம்: கடந்த பல ஆண்டுகளாக நடைமுறையிலிருந்த கல்விப் பொதுத்தராதர உயர்தர வகுப்புக்குரிய தமிழ்மொழிப் பாடத்திட்டம், இலங்கை, கல்வியமைச்சின் கீழ் இயங்கும் இலங்கைக் கல்வித் தேசிய நிறுவகம் என்னும் அமைப்பினால் மாற்றியமைக்கப் பட்டு, 1995 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் புதியதொரு பாடத்திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது 1997 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நடைபெறும் தேர்வுகளுக்குரிய பாடப் பொருட் பரப்பைத் தன்பாற் கொண்டுள்ளது.

1997 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நடைபெறும் தேர்வுகளிலே, தமிழை ஒரு பாடமாகக் கொள்ளும் மாணவர்களுக்குப் புதிய பாடத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக (தமிழ்: 1) சங்ககாலம் தொடக்கம் இக்காலம் வரையுள்ள பல செய்யுட் பகுதிகள் புறநாளுறவு தொடக்கம் சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் “தேயிலைத் தோட்டத் திலே” வரையான 24 நூல்களிலிருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

செய்யுட் கோவை: இந்த 24 நூல்களிலே கில் பழந் தமிழ் நூல்கள்; அவை இற்றைக் காலத்திலே பயில்வாரின்றியும் பேணிக் காப் பாரின்றியும் பதிப்பிப்பாரின்றியும் கிடைத்தற்கரியவாயின; சில, கிடைப்பினும் பொருள் வளம் மிக்கோராற் கூடக் கொள்ளமுடியாத பெருவிலையின; பிற்கால நூல்களிற் சில, மறுபதிப்பின்மையாற் பெறமுடியாத நிலையின. இவற்றால், இந் நூல்கள் அனைத்தையும் ஒன்று சேரப் பெற்று, செய்யுட் பகுதிகளைத் தெரிவு செய்து கற்ற ஒரு முறையாக மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் எளிதான் செயல்நடித்து வரவேண்டும். அதனால் அவர்களின் பெருமுயற்சியைச் சுலபமாக்கும் வகையிலே செய்யுட் பகுதிகள் அனைத்தும் தொகுக்கப்பட்டுச் “செய்யுட்கோவை” என்ற பெயரில் வெளியிடப்படுகிறது.

செய்யுட் கோவை - பொதுப்பண்பு: மக்களின் வாழ்வியலை உயிர்ப் பாகக் கொண்ட தமிழிலக்கியம், காலத்துக்குக் காலம் அரசியல், சமயம், அறிவியல் முதலிய பல ஏதுக்களாலே தாக்கமுற்று நெகிழிவடைந்தும் மாற்றமடைந்தும் சராயிரம் ஆண்டுகளாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. இன்றும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. சராயிரம் ஆண்டு கால முதிர்ச்சியிலும் இளமை குடிகொண்டிருக்கும் தன்மை புலப்படுகிறது.

சராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்க காலந்தொடக்கம் இக்காலம் வரை தமிழ் இலக்கியம் - குறிப்பாகச் செய்யுள் இலக்கியம் - காலத்துக்குக் காலம் பல மாற்றங்களைச் சந்தித்து, இக்காலம் வரை வளர்ந்துள்ள தன்மையை ‘ஒரே பார்வை’யில் ‘நோக்குவதற்கு இச்

செய்யுட் கோவை தளமாய் அமைகிறது. பாடு பொருளான பொருள் நெறியில், வெளிப்பாட்டு முறைமையான சொல் நெறியில், சொல்லாட்சி யில், சுவையுணர்வில் எத்தகைய மாற்றங்கள் விளைந்துள்ளன என் பதையும் இச்செய்யுட்கோவையூடாக நோக்க முடிகிறது. கால வகை யினாலே பழையன் கழிந்து புதியன் புகுந்த பாங்கினையும் காண முடிகிறது.

எல்லாக் காலத்தும் தோன்றிய எல்லா இலக்கியங்களையும் கற்றுப் பண்பாய்வு நிகழ்த்துவதோ சுவையுணர்வை நுகர்வதோ ஆற்று மணலை என்னிக் கணக்கிடும் முயற்சி போன்றது. இந்தச் செய்யுட் கோவை போன்ற ஒரு தொகுப்பினாலேயே அவை சாத்தியப்பட வராம். இந்நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு தமிழ் மாணவர்கள் செய்யுள் இலக்கிய நயப்புணர்வையும் திறனாய்வு மனப்பாங்கையும் வளர்த்துக்கொள்ள முடியும்.

செய்யுட்கோவை அமைப்பு: இந்நாலிலே ஒவ்வொர் அலகின் ஆரம் பத்திலும் அந்தந்த நூல் தோன்றிய காலம், நூலின் தன்மை என் பஸ்வும் நூலாசிரியர் பற்றிய விபரங்களும் முகஞ்செய்தல் என்ற முறையிலே தரப்படுகின்றன.

அதனையடுத்து ஒவ்வொரு நூலிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள செய்யுட் பகுதிகள் இடம்பெறுகின்றன.

அதன் பின்னர், பொருள் நிலை கூறப்படுகிறது. செய்யுள்களிலே பொருள் நிற்கும்நிலை பொருள்நிலை; அதனைக் கொண்டு கூட்டு என்னும் கூறுவர். இப்பொருள் நிலை எல்லாவகைச் செய்யுளுக்கும் கூறப்படுவதில்லை. கொண்டு கூட்டிப் பொருள் கொள்ளவேண்டிய பாடல்களுக்கு மாத்திரமே கூறப்படும்.

எத்தகைய பாடலிலும் பாடலின் பொருளைத் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்வதே முதன்மை நோக்கமாகக் கருதப்படும். நூல்களின் தரத்தையும் மாணவரின் இலக்கியப் பயிற்சியையும் கிரகிக்குங் திறனையும் கருத்திற்கொண்டு, ஒவ்வொரு பாடலின் பொருளும் இக்கால உழைநடையிலே கூறப்பட்டுள்ளது. பொருள் என்னும் பகுதியிலே சொல்லப்படுவது இதுவே.

அடுத்து இடம்பெறும் குறிப்பு என்னும் பகுதி, பொருளை மேலும் தெளிவுபடுத்த உதவுவது; நயப்புக்குரிய இடங்களைச் சுட்டுவது; அணி நலங்களைக் காட்டுவது; இலக்கண முடிபுகளையும் இலக்கண விளக்கங்களையும் கொண்டது. இக்குறிப்பு விரிவுரை போன்றதன்று; சுருங்கிய இயல்பினது.

அரும்பதப் பொருளை முயன்று தாமாகவோ பொருள் கூறும் உரைவழிச் சென்றோ கற்போர் காண்பது, புதுமை விழைவாகவும் நினைவில் நிலைப்பதாகவும் அமையும் என்று கல்விசார் உளவிய வாளர் கருதுவர். அதனால் அரும்பதப்பொருள் என்னும் பகுதி, இவை முன்றினதும் இறுதியிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

பொருள் நிலை, பொருள், குறிப்பு, அரும்பதப் பொருள் என்னும் நாற்பிரிவும் எல்லாச் செய்யுள்களிலும் இடம்பெறவில்லை. இவை எவ்வெச் செய்யுட் பகுதிகளுக்குப் பெரிதும் வேண்டப்பட்டனவோ, அவைகளுக்கே ஏற்படுத்தையன. பிற்காலச் செய்யுட்களிற் பெரும்பாலன எளிதிற் பொருள் விளங்குந் தகையனவாதலால், அவற்றின் பண்பை விளக்கும் குறிப்பு மாத்திரம் இடம்பெற்றுள்ளது.

இந் நூலைத் தொகுத்து வெளியிடுவதற்கு உதவி புரிந்தோச் பலர். நூல்கள் சிலவற்றை உதவி ஊக்கமளித்தும் ஆலோசனை வழங்கியும் ஐயம் தீர்த்தும் திருத்தஞ் செய்தும் பேருதவி புரிந்தவர் அருமை நண்பர் வித்துவான் க. சொக்கலங்கம் (M.A) அவர்கள். அவர் தம் பேருதவிக்கு இணை இல்லை என்பதைப் பணிவோடு ஏற்றுக் கொண்டு அவரை நினைவு கூருகிறேன். கிடைத்தற்கிய பல நூல்களைத் தேடி உதவுவதில் பேரார்வம் காட்டிய நாவலர் கல்வாச் சார் நூல் நிலைய நூலகர் திரு. செ. மகாலிங்கம் அவர்களுக்கும், யாழ். பல்கலைக்கழக நூல்நிலையத்தைச் சேர்ந்த திரு. வே. செல்வராசா அவர்களுக்கும், ‘கவிதை’ சஞ்சிகை ஆசிரியரான திரு. அ. யேகராசா அவர்களுக்கும் எனது அன்புகலந்த நன்றிகள்.

யாழ். குடாநாட்டிலே நிலைம் போர்க்காலச் சூழலிலே அச்சிடும் காகிதாதிகள் விடம் போல விலையேறியுள்ள வேளௌயிலே ஒரு நூலை அச்சேற்றி வெளியிடுவதற்கு மிகுந்த மனோதிடம் வேண்டும். அத்தகு மனோதிடம் உடையவர் சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை, அச்சக உரிமையாளர் திரு. தி. ஜெயராசா அவர்கள். இந்நூலை அவர்கள் அச்சேற்றி வெளியிட்டமைக்கு எவ்வாறு நன்றி கூறுவதெனத் தெரியவில்லை! அவரோடு சேர்ந்துமூத்த சுப்பிரமணிய அச்சக ஊழியர்கள் அனைவர்க்கும் என் நன்றி.

இந் நூலை. க. பொ. த. உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களும் அவ்வகுப்புக்களிற் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களும் உவந்தேற்றுப் பயன் கொள்வர் என எண்ணுகிறேன்-

பொருள்க்கம்

பாடம்

பக்கம்

1.	புறநானூறு	01
2.	நற்றினை	13
3.	குறுந்தொதை	17
4.	கவித்தொகை	20
5.	சிலப்பதிகாரம்	31
6.	நாச்சியார் திருமொழி	44
7.	திருவாசகம் -	52
8.	கவிங்கத்துப்பரணி	61
9.	இரட்சணிய யாத்திரிகம்	76
10.	இராசநாயகம் ✓	95
11.	குமரகுருபரர் பாடல்	110
12.	திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி வாசநாலை புதியமலை - 1004	117
13.	இராம நாடகக் கீர்த்தனைகள்	121
14.	பாரதியார் கவிதைகள்	124
15.	பாரதிதாசன் பாடல்கள் - உங்கலநியங்கலை - 2005	128
16.	விபுலானந்தர் கவிதைகள்	132
17.	நவாவியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் பாடல்கள்	133
18.	கம்பதாசன் கவிதைகள்	136
19.	புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை கவிதைகள்	138
20.	மஹாகவி கவிதை	141
21.	நீலாவணன் கவிதைகள்	144
22.	அண்ணல் கவிதை	148
23.	பிச்சமூர்த்தி கவிதை	150
24.	சி. வி. வேலுப்பிள்ளை கவிதை	155
	பிற்சேர்க்கை	158

1. புறநானூறு

தமிழின் தொன்மை, செழுமை, பொருண்மை என்னும் முத்திற மேன்மைகளும் ஒருசேர அமைந்த தன்மையைச் சங்க இலக்கியங்களான பத்துப் பாட்டும் எட்டுத் தொகையும் தெளிவுறக் காட்டுகின்றன. அவற்றுள் எட்டுத் தொகை நூல்கள் எனக் கருதப்படுவன: நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநாறு, பதிற்றுப் பத்து, பரிபாடல், கவித்தொகை, அகநானாறு, புறநானாறு என்பன.

எட்டுத்தொகை நூல்களிலே இறுதிக்கண் அமைந்த புறநானாறு, தமிழர் தம் வாழ்வியல் நெறிகளாகத் தொல்காப்பியம் விதந்து கூறும் அகப்பொருள். புறப்பொருள்களிலே, புறப்பொருள் பற்றிக் கூறும் நானாறு பாடல்கள் கொண்டது; அதனால் அப்பெயர் பெற்றது.

அகம் என்பது, தன்னேரில்லாத தலைவனுந் தலைவியும் தம்முட்கூடும் காலத்தே, அங்விருவராலும் உள்ளத் துணர்வாலே அனுபவிக் கப்பட்டு, இத்தன்மைத்தென்று கூறப்படமுடியாததாய் அகத்தே நிகழும் இன்ப ஒழுக்கம்; அது அகத்திணை எனவும்படும். திணை-ஒழுக்கம்.

புறம் என்பது, எல்லோராலும் அனுபவிக்கப்பட்டு உணரப்படக் கூடியதாய், இத்தன்மைத் தென்று பிறருக்கு உணர்த்தப்படக் கூடிய தாய், அறமும் பொருளும் பற்றிப் புறத்தேநிகழும் ஒழுக்கம். புறப் பொருள் பற்றிய ஒழுக்கத்தை அல்லது திணையைப் பண்ணிருவகைப் படுத்திக் கூறுவர் தொல்காப்பியர். அவை: வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிணை. தும்பை, வாகை, பாடாண். பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை என்பன.

புறநானாற்றிணைப் பண்டைத் தமிழர் வாழ்வை, வரலாற்றை அறிந்து கொள்வதற்கு ஒரளவு வாய்ப்பான சான்றேற்றாக அறிஞர் மதிப்பிடுவர். பண்டைக் காலத்திலே தமிழ்நாட்டையாண்ட முடியுடை மூவேந்தர், குறுநிலமன்னர், வள்ளல்கள், புலவர்கள் முதலானோர் வரலாற்றைற்றும்; அக்கால மக்களின் வாழ்வியலோடு பின்னிப் பிணைந்திருந்த வீரம், கொடை, கல்வி, கருணை, நட்பு, சான்றாண்மை, மனித நேயம் முதலாம் உள்வியற் பண்புகளையும்; அறநெறிக் கூறுகளத்தனையையும்; பொருள் செயல்வகை, பொருள் நுகர்முறை முதலியவற்றையும்; இன்ன பிறவற்றையும் இந் நூல் வாயிலாக அறிந்து கொள்ளலாம்; வரலாற்றுக்குரிய பல தரவுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இந்நூலில் பாடப்பட்டவர்களும், பாடியோரும் பலராவர்; இவர்கள் காலத்தாலும், இடத்தாலும், குலத்தாலும், சாதியாலும்

வேறுபட்ட பலராவர்; முதற் செய்யளாகிய கடவுள் வாழ்த்து, பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாராலும் ஏனைய 399 பாடல்களும் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதல் கோவூர்க்கிழார் இறுதியாகவுள்ள புலவர் பலராலும் பாடப்பட்டவை.

இந் நூலில் இடம்பெறும் பாடல்களிற் பெரும்பாலானவை சங்க காலம் எனக் கருதப்படும் கி. பி. முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்களாற் பாடப்பட்டனவென்றும் ஒருசில சங்கமருவிய காலத்தனவென்றும் புறத்தினைப் பொருளமைத்தோக்கி அவற்றுட் சிறந்தனவாகிய நானூறு பாடல்கள் புறநானூறாகப் பிற் காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டன என்றும் வரலாற்றாசிரியர் கருதுவர்.

35. உழுபடையும் பொருபடையும்

நளியிரு முந்தீ ரேணி யாக
வளியிடை வழங்கா வானஞ் சூடிய
மண்டினி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர்
முரசமுழங்கு தானை மூவ ருள்ளும்
அரசெனப் படுவது நினதே பெரும். 5

அவங்கு கதிர்க்கணவி நால்வயிற் ரோன்றினும்
இலங்குக்கிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினும்
அந்தண காவிரி வந்துகவர் பூட்டத்
தோடுகொள் வேவின் ரோற்றம் போல.
ஆடுகட் கரும்பின் வெண்டு நுடங்கும் 10

நாடெனப்படுவது நினதே யத்தை, ஆங்க
நாடு கெழு செல்வத்துப் பிடுகெழு வேந்தே
நினவ கூறுவ வெனவ கேண்மதி
அறம்புரிந் தன்ன செங்கோ னாட்டத்து
முறை வேண்டுபொழுதிற் பதனெளி யோரின் 15

உறை வேண்டுபொழுதிற் பெயல் பெற்றோரே
ஞாயிறு சமந்த கோடுதிரள் கொண்மு
மாக விசம்பி ணடுவுநின் றாங்குக்
கண்பொர விளங்குநின் விண்பொரு வியன்குடை 20

வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய
சூடிமறைப் பதுவே, கூர்வேல் வளவ
வெளிற்றுப்பனந் துணியின் வீற்றுவீற்றுக் கிடப்பக்
களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை
வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப்
பொருபடை தருஉம் கொற்றமு முழுபடை 25

ஊன்றுசான் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே
 மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
 இயற்கை யல்லன செயற்கையிற் ரோண்றினும் 30
 காவலர்ப் பழிக்குமிக் கண்ணகன் ஞாலம்
 அதுநற் கறிந்தனை யாயி னீயும்
 நொதும வாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது
 பகடுபுறந் தருநர் பார மோம்பிக்
 குடிபுறந் தருகுவை யாயின்
 அடிபுறந் தருகுவ ரடங்கா தோரே.

(சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனை வெள்ளைக் குடிநாகனார் பாடியது. தினை: பாடான்; துறை: செவியறிவுறூஷ். கிள்ளி வளவனை வெள்ளைக்குடி நாகனார்பாடி, பழஞ்செய்கடன் வீடு கொண்டது)

பொருள்:

நனியிருமுந்நீர் ————— அரசெனப்படுவது நினதே (1-5 வரி)

மண்செறிந்த இவ்வுலகம் குளிர்ந்த பரந்த கடலை எல்லையாகக் கொண்டது. வளி உலாவுதலற்ற இடைவெளி கொண்டு, மிகவுயர்ந்து தோன்றும் வானம் கவிந்திருக்கப் பெற்றது. அவ்வுலகத்திலே செழிப் புடைய தமிழ் நாட்டிற்கு உரிமை பூண்டவர்கள், வெற்றி முரசொலிக்கும் படைகொண்ட மூவேந்தர்கள். அவர்கள் ஆட்சியிலே நல்லாட்சி என்னும் சிறப்புக்குரியது உனதுஆட்சியே.

அரும்பதப் பொருள்:

நனி இரும் முந்நீர் - குளிர்ந்து பரந்த கடல், ஏனி - எல்லை, வளி இடை வழங்கா வானம்- வளிமண்டலத்திற்கு அப்பாலுள்ள இடைவெளி யில் வளி உலாவுதலற்ற உயர்ந்த வானம், சூடிய - கவிந்த, மண்தினி கிடக்கை - நிலப்பிரதேசம், கூழவர் - உரிமையுடையோர், தானை - சேனை, மூவர் - மூவேந்தர்; சேர, சோழ, பாண்டியர்.

பொருள்:

பெரும ————— நினதே அத்தை (6-11)

பெருமைக்குரியவனே, விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய குரியன் தன்னியல்பில் மாறி நான்கு திக்குகளிலே தோன்றினாலும் பிரகாசமான ஒளியையுடைய வெள்ளி என்னும் கோளானது தன்னிலையிலே திரிந்து தென் திசைக்குச் சென்றாலும் என்ன! (இவ்வாறு தீய உற்பாதங்கள் நிகழினும் உன் நாட்டுவளம் நீங்காது) உனது நாட்டிலே அழிய குளிர்ந்த காவிரி ஆறு பலபல கால்வாய்களில் ஓடிப் பயிர்களுக்கு நீர் ஊட்டுகிறது. அதனால் கூட்டமான வேலினது தோற்றம்போல, கனுக்களையுடைய செழித்த கரும் பின் வெண்டுக்கள்

அசைந்தாடுகின்றன. அவ்வாறான வளர்ச் செறிந்த நாடு எனப்படுவதும் உனது நாடே ஆகும்.

அரும்பதப்பொருள்:

பெரும - பெருமையுடையவனே, கனலி - குரியன், அலங்குகதீர் - பரந்த ஒளி, நாஸ்வின் - நாற்றிசை, இலங்குகதீர் - விளக்கமான ஒளி, வெள்ளி - சுக்கிரன் என்னும் கோள், தென்புலம் - தெற்குத் திசை, படரினும் - சென்றாலும், அந்தன் காவிரி - அழகிய குளிர்ந்த நீருடைய காவிரி ஆறு, கவர்புண்ட - வாய்க்கால் வழியாக நீர் கொடுக்க, தோடு -தொகுதி, கண் - கரும்பின் கனு, நுடங்கும் - ஆடியசையும்.

பொருள்:

ஆங்கி, நாடுகீழு பெயல் பெற்றோரே (11-16)

அத்தகைய வளநாடு தரும் செல்வத்தால் பெருமைபெற்ற அரசே, உனக்குரியனவான சில காரியங்களைச் சொல்லுவேன்; என்னுடைய சில வார்த்தைகளைக் கேட்பாயாக. அறக்கடவுளே வந்து அமைத்தது போன்றது செங்கோல்; அந்தச் செங்கோல் முறையினை ஆராயுங்கால், ஒருவர் நீதி பெற விழையும்பொழுது அரசன் காட்சிக் கெளியனாய் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறிருந்தால், மழைத் துளி யைப் பெற விரும்பியவர் பெருமழையைப் பெற்றது போல மகிழ்வர்.

அரும்பதப்பொருள்

பீடு - பெருமை, நினவ - உன்னுடைய, எனவ - என்னுடைய, சூறுவல் - கூறுவேன், செங்கோல்நாட்டம் - செங்கோல் பற்றிய நோக்கு அல்லது ஆராய்ச்சி, பதன் (பதம் - செவ்வி; தருணம், உறை - மழைத் துளி, பெயல், - பெருமழை.

பொருள்:

ஞாயிறு கமந்த குடிமறைப் பதுவே (16-21)

பக்கங்கள் திரண்ட முகில், தன்மேல் குரியணைச் சுமந்திருப் பது போலத் தோன்றுகிறது. அது வானத்தின் உச்சியிலே நின்று வெயிலை மறைக்கிறது. அந்த முகிலைப் போல உனது வெண்கொற்றக்குடை தோன்றுகிறது. அது கண்ணொளியோடு மாறு கொண்டதாய் வானை முட்டிக் காணப்படுகிறது. அந்த வெண்கொற்றக்குடை வெயிலை மறைப்பதற்குக் கொண்டதோ வெனின், அன்று; அது துன்புற்ற மக்களைக் காப்பதற்காகப் பிடிக்கப்பட்டதாகும்.

அரும்பதப்பொருள்:

கோடுதிரள் - பக்கங்கள் திரண்ட, கொண்டமு - மேகம், மாக விசம்பு - உயர்ந்த வானம், பொரா - மாறுபட, குடிமறைப்பது - குடிமக்களின் துன்பத்தை நீக்குவது.

பொருள்:

கூர்வேல்வளவா -- -- -- அன்றதன் பயனே (21-26)

கூரிய வேற்படை தாங்கிய சோழ வேந்தே, சோற்றியடைய இளைய பன்னாட்டங்கள் போல யானைக்கூட்டம் துண்டிக்கப்பட்டு இறந்து கிடக்கின்றது. அவ்வாறு போர் நிகழும் களத்திலே வருகின்ற பகைவர் படையை எதிர்நின்று தாங்கி, அது நிலை குலைந்து புறங் கொடுத்து மீஞ்சிலைக் கண்டு, ஆரவாரிக்கும் உனது படை பெற்றுத் தரும் வெற்றி எவ்வாறு வந்தது? உழுகின்ற கலப்பை கிழித்த விளை வயலின் சாலிலே விளைந்த செந்தெல்லின் பயணாகக் கிடைத்தது.

அரும்பதப்பொருள்:

வளவா . சோழ வேந்தே, வெளிற்றுப் பளந்துளி - முற்றாத பணையின் துண்டம், வீற்றுவீற்று - வேறுவேறு, கணம் - கூட்டம், பொருது - சண்டையிட்ட. பறந்தலை - போர்க்களம், வருபடைதாங்கி - எதிர்த்து வந்த படைக்கு முகங்கொடுத்து, பெயர் - பெயர்தல்; அழிந்து ஒடுதல், ஆர்த்து - ஆரவாரித்து, கொற்றம் - வென்றி, உழுபடை - கலப்பைக் கொழு, சால் - உழுவுசால்.

பொருள்:

மாரி பொய்ப்பினும் ----- அடங்கா தோரே (27 - 34)

மழை பெய்ய வேண்டிய காலத்திற் பெய்யாது போனாலும் விளைவு குறைவடையினும் இயல்பல்லாதன மக்கள் தொழிலிலே தோன்றினாலும் உலக மக்கள் அரசரைப் பழி தூற்றுவர். அவ் வுண்மையை நன்கு அறிந்தனென்யானால், நீ குறளை கூறுவோரின் உறுதியற்ற வார்த்தையைக் கேளாது, உழவுத் தொழில் செய்யும் உழவர் குடியைப் புரந்து. அதன் வாயிலாக ஏனைய குடிமக்களையும் காப்பாயாயின் உனது பகைவர் உனது அடியைப் பணிந்து போற்றுவர்.

அரும்பதப்பொருள்:

வாரி - விளைவு. நற்கு - நன்றாக, நொதுமலாளர் - குறளை கூறு வோர்; கோள் சொல்லுவோர், பகு - ஏர், புறந்தருநர் - கார்ப்போர், உழவர். பாரம்ஒழிபி - துண்பத்தைந்கி, அடங்காதோர் - பகைவர், அடி புறந்தருதல் - போற்றி வணங்குதல்.

போழிப்பு:

சோழநாடு தரும் வளத்தாற் பெருமை பெற்ற அரசே; உனக் குரிய சில காரியங்களை என்மொழியாற் சொல்லுவேன், கேள். உனது வெண்கொற்றக் குடை, வருந்திய குடிகளின் துண்பத்தை மறைப்பதற்குக் கொண்டதாகும். அரசன் செவ்விக்கெளியனாய் இருந்தால், முறை வேண்டி வருவோர் பெருமழை பெற்றவர்போல மகிழ்வர். ஆகையால் நீயும் காட்சிக்கெளியன் ஆவாயாக. நீ பெற்ற

கொற்றமும் உழவுசாலில் விளைந்த நெல்லினாலே பெறப்பட்டதாகும். இவ்வாறு கருதி மழைபொய்த்தாலும் விளைவு குன்றினாலும் இவ்வுலகம் காவலரைப் பழிக்கும் என்பதை மனத்துட் கொண்டு குறளை கூறுவோரது வார்த்தைகளைக் கேளாது உழவர்களைப் புரத்தலால் ஏனையோரையும் காத்து வருவாயானால், பகைவரும் உன்னிடியைப் பணிந்துபோற்றுவர்.

குறிப்பு:

தினை - ஒழுக்கம். பாடாண்தினை என்பது பாடுதல் வினையையும் பாடப்படும் ஆன்மகணையும் நோக்காது அவன்து ஒழுகலாற்றினைப் பாடுதல். துறை - பலவகைப்பட்ட பொருளும் ஒருவழிப்பட்டு இயங்கும் நெறி செவியறிவுறூஉ என்பது செவி மருந்து; அதாவது பெருமிதமோ செருக்கோ இல்லாமல் பெரியோர் நடுவண் அடங்கி வாழ்தல் கடப்பாடெனச் சொல்லிச் செவிக்கண் அறிவுறுத்துவது.

‘‘செவியறை தானே,
பொங்குதலின்றிப் புரையோர் நாப்பண்
அவிதல் கடனெனச் செவியறுத் தன்றே’’

(தொல்: பொருள் செய்யுள் 112)

வெள்ளைக்குடி நாகனார் உழவர் குடியிற் பிறந்தவர். இவர் வினைச்சலற்ற காலத்தும் வரி கட்டுமாறு அரசு பணிக்க, அதனை எதிர்த்து வாதிட்டு அறம் உரைத்து, அவ்வரியை நீக்கியவர். செய்வயல்; செய்வரி - வயல் வரி, பழம் செய்கடன் - வினைச்சலற்ற காலத்தில் கட்டாதிருந்த வயல் வரி, வீடு - விடுதலை.

இப்பாடலின் தலைமைக் கருத்து, உழவர் குடியை ஒரு குறையுமின்றிக் காத்தால், அதுவே ஏனைய சிறப்புக்குஞ்குக் காரணமாய் அமையும் என்பது புலவர் தாம் கூறவந்த அறக் கருத்தை இணங்கிக் கேட்பதற்கு அரசனைப் பக்குவப்படுத்தும் முகமாக முதல்லே கிள்ளி வளவன்து அரசையும் அவன்து நாட்டு வளத்தையும் கூறுகிறார். தொடர்ந்து அவன்து காட்சிக்கெளியணாம் இயல்பையும் வென்குடையின் தன்மையையும் வியந்துபேசுகிறார், அதன்பின்னரே தன் கருத்தை - உழுபடையின் சிறப்பை-எடுத்துரைக்கிறார், இங்கே புலவரின் சொல் நெறி ஒழுங்கு கவர்ச்சியுடையதாய் அமைகிறது.

குரியன் நாற்றிசையில் தோன்றுதலும் வெள்ளி தென்திசைச் செல்லுதலும் என்றுமே நிகழ முடியாதன. அவ்வாறு நிகழ முடியாதன நிகழ்ந்தாலும் கூட, சோழநாடு காவிரியால் என்றுமே வளங்குன்றாது விளங்கும் என, சோழநாட்டின் குன்றாத வளம் குறிப்பிடப்படுகிறது.

“வளியிடை வழங்கா வானம்” என்னும் தொடர் சிந்திக்கத் தக்கது. “தோடுகொள் கரும்பின் தோற்றம் போல்” என்பதும்

“வெளிற்றுப்பனந் துணியின்” என்பதும் “ஞாயிறு சுமந்த கோடு திரள் கொண்மு மாக விசம்பின் நடுவுநின்றாங்கு” என்பதும் உவமையனி.

நொதுமலாளர் என்பது இங்குக் கோள் சொல்வொரைக் குறித் தது. அரச என்றது அரசர் தன்மையை, அத்தை, ஆங்க, மதி என்பன அசைந்தை, நினவ, எனவ என்பன ஆறாம் வேற்றுமை அகர வருபோடு சேர்ந்து வந்த எழுத்துப்பேறு.

70. இரு மருந்து விளைக்கும் நன்னாட்டும்பொருநன்

தேநந் தீந்தொடைச் சீறியாழ்ப் பாண
கயத்து வாழ் யாமை காழ்கோத் தன்ன
நுண்கோற் றகைந்த தெண்கண் மாக்கிணை
இனிய காண்கிவட் டணிகெனக் கூறி
வினவ லானா முதுவா யிரவல்

5

தைஇத் திங்கட் டன்கயம் போல
கொள்கொள்க் குறைபடாக் கூழுடை வியன்கர்
அடுதி யல்லது சுடுதீயறியா
இரு மருந்து விளைக்கு நன்னாட்டுப் பொருநன்
கிள்ளி வளவன் நல்லிசை யுள்ளி,

10

நாற்ற நாட்டத் தறுகாற் பறவை
சிறுவெள் ஓாம்பன் ஞாங்க ரூதும்
கைவள் ளீகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப்
பாதிரி கமழு மோதி யொண்ணுதல்
இன்னகை விறவியொடு மென்மெல வியவிச்

15

செல்வை யாயிற் செல்வை யாகுவை:
விறகொய் மாக்கள் பொன்பெற் றன்னதோர்
தலைப்பா டன்றவ ளீகை
நினைக்க வேண்டா வாழ்கவன் றாளே.

(சோழன் ஞாமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைக் கோலூர் கிழார் பாடியது. தினை: பாடாண்; துறை: பாணாற்றுப்படை)

பொருள்

தேநந் தீந்தொடை முதுவாயிரவல் (1-5)

தேன் போன்ற இனிய இசை எழுப்பும் நரம்புத்தொகுதி கொண்ட சீறி யாழ் வாசிக்கும் பாணனே, வாய்மையுடைய முதிய இரவலனே, நீ என்னைப் பார்த்து, “குளத்தில் வாழும் ஆமையை இரும் பினாற் செய்யப்பட்ட அம்பு குற்றிக் கோத்தாற்போன்ற தோற்ற

15

மளிப்பது, மெல்லிய கோவினாற் பினிக்கப்பட்ட தெளிவான் இரண்டு பக்கங்களையுடைய உடுக்கு; அந்த உடுக்கின் இன்னோசையைக் கேட்பீராக. கேட்டு இவ்விடத்தே சிறிது நேரம் இளைப்பாறிச் செல்வீராக்' என்று கூறுகின்றாய்; அதனோடு பல வினாக்களை வினாவ விழைகின்றாய். நான் சொல்வனவற்றை நீ கேள்.

அரும்பதப்பொருள்

தேம் (தேஎம்) - தென், தீம் தொடை - இன்னிசை எழுப்பும் நரம் புத்தொகுதி, சீறியாழ் - சிறிய யாழ், கயம் - குளம், யாமை - ஆமை, காழ் - நாராசம் - இரும்பாற் செய்யப்பட்ட அம்பு, நுண்கோல் - மெல்லிய தடி, கோற்றகைந்த - கோல் + தகைந்த, தகைந்த - பினிக் கப்பட்ட, தெண்கண் - தெளிவான் - கண்ணை - பக்கங்களை உடைய, மாக்கினை - உடுக்கு, காண்கிவட்டளிகென - காண்க + இவண் + தணிக + என, இவண் தணிக - இவ்விடத்தே சிறிதுநேரம் களைப் பாறுவீராக, வினாவல் ஆணா - வினாவிக் கொண்டிருக்கின்ற. முதுவாய் இரவல் - வாய் முது இரவல் - வாய்மையுடைய முதிய இரவலனே.

பொருள் :

“தைதித் திங்கள் நல்லிசை யுள்ளி” (6-10)

(இ) தை மாதத்திலே குளிர்ந்த பொய்க்கையானது நீர் நிறைந்து அள்ள அள்ளக் குறைவின்றி விளங்குவது போல, கொள்ளுந்தோறும் குறையாத சோற்றையுடையது அந்த அகன்ற நகரம். அது உணவு சமைக்கும் தீயையன்றி, பகைவரது ஊரை எரிக்கும் நெருப்பை அறி யாதது. அவனது நாடு, இரு மருந்துகளான சோற்றையும் தண்ணீரையும் விளைவிப்பது. அந்த வளம் மிக்க நாட்டுக்கு அரசனாய் இருப்பவன் கிள்ளி வளவன். நீ அந்த வேந்தனது நல்ல புகழை நினைத்துக் கொண்டு.

அரும்பதப்பொருள் :

தை (தைதி) - தைமாதம், திங்கட்டண்யகம்- திங்கள் + தண் + கயம், கூழ் - சோறு, வியன் நகர் - அகன்ற நகரம், அடுநெருப்பு - உணவு சமைக்க உதவும் நெருப்பு, சடுநெருப்பு - பகைவர் நாட்டை எரிக்க உதவும் நெருப்பு, இருமருந்து - சோறும் தண்ணீரும், நல்லிசை - நல்ல புகழ், உள்ளி - நினைத்து

பொருள் :

“நாற்ற நாட்டத்து..... செல்வை யாகுவை” (11-16)

நறுமணத்தை ஆராய்கின்ற வண்டு, சிறிய வெண்ணிற ஆம்பல் மலர் மீதிருந்து தேனை நுகரும். இவ்வாறான நீர்வளம் பொருந்திய சிறுகுடி என்னும் ஊருக்குத் தலைவனும் கொடையாளனுமாக விளங்குபவன் பண்ணன் என்பான். அவனது ஊரிலே தங்கி, பாதிரிப்பு

மணங்கமமும் கூந்தலும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியும் இனிய முறுவலு முடைய விறவியோடு மெல்ல மெல்ல நடந்து கிள்ளிவளவணிடம் செல்வாய் ஆயின், நீ செல்வன் ஆவாய்.

அரும்பதப் பொருள்:

நாற்றநாட்டத்து - மனத்தை ஆராயும் ஆராய்ச்சியுடைய, அறு காற்பறவை - தேனீ, ஞாங்கர் - மீது, கைவள் சுடை - கையால் கொடுக் கும் வளமுள்ள கொடை, கமழுமோதியொண்ணுதல் - கமழும் + ஒதி + ஒன் + நுதல், ஒதி - கூந்தல், ஒன்நுதல் - ஒளி பொருந்திய நெற்றி, வியலி - நடந்து, செல்வை ஆயின் - செல்வாயானால், செல்வு-செல்வம் செல்வை ஆகுவை - செல்வன் ஆவாய்.

பொருள்:

‘விறகோய் வாழ்கவன்றாளே’ (17 - 19)

காட்டிலிருந்து விறகு வெட்டிக் ‘கொண்டு ஊருக்குள் செல்லும் மக்கள், அக்காட்டிடத்தே எதிர்பாராது புதையல் பெற்றாற் போன்ற தொரு அசாதாரண வாய்ப்பு அன்று அவன்து கொடை. அதனைப் பெறுவோமா என்று ஜயற்று நினைக்க வேண்டா. உறுதியாகப்பெற லாம் என்று நம்பி நீ செல்வலாம். இத்தகைய பண்பு வாய்ந்த அவன் தாள் வாழ்க.

அரும்பதப் பொருள்:

ஓய் - செலுத்தும் - கொண்டு செல்லும், விறகு ஓய் மாக்கள் - விறகைக் காட்டினின்றும் ஊருக்குள் கொண்டு செல்லும் மக்கள், தலைப்பாடு - நேர்பாடு - வாய்ப்பு, நினைக்க வேண்டா - பொருளைப் பெறுவோமா என ஜயற்று நினைக்க வேண்டா, வாழ்கவன்றாளே - வாழ்க + அவன் + தாளே.

பொழிப்பு:

பாணை, இரவல, இருமருந்து விளைக்கும் நன்னாட்டுப் பொருந னான் கிள்ளிவளவனின் புகழை எண்ணிக் கொண்டு கொடையா னான் பாணனது சிறுகுடிலில் தங்கி, விறவியோடு மெல்ல மெல்ல நடந்து கிள்ளிவளவனிடம் செல்வாயானால், பொருள் பெற்றுச் செல் வன் ஆவாய்: உறுதியாக நீ நம்பிச் செல்வாயாக.

குறிப்பு:

பாணாற்றுப்படை ஆடல் மாந்தரும் பாடற் பாணரும் கருவிப் பொருநரும் விறவியும் என்னும் நாற்பாலாரும் தாம் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தை எதிர் வந்த இரவலர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் அங்குச் சென்று தாம் பெற்றவை எல்லாம் பெறுமாறு கூறுதலாம்.

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறவியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழுத் தோன்றிப்
பெற்ற பெருவளம் பெறா அர்க்கு அறிவுற்று
சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கமும்.

(தொல்: புறத்தினையீயல் 30)

இச்செய்யின் தலைமைக் கருத்து, பாணனைக் கிள்ளி வளவு
நிடம் ஆற்றுப்படுத்துதல் வாயிலாக வெளிப்படும் அவனது கொடைச்
சிறப்பு. அச்சிறப்பு சந்தேகம் கொள்ளாது உறுதியான நம்பிக்கை
யோடு அவனிடம் செல்லாம்; சென்றால் பொருள் பெறலாம்
என்பது.

பாண, இரவல, கிள்ளிவளவன், நல்லிசையுள்ளி, விறவியொடு
செல்லவயாயின் செல்வனாகுவை என ஆற்றுப்படுத்தல் காண்க.
சிறியாழ் - நால்வகை யாழ்களில் ஒன்று; அது செங்கோட்டி யாழ்
எனவும் படும். யாழ் வகை; பேரி யாழ், சகோட யாழ், மகர யாழ்,
சிறி யாழ்.

தேஅம், கையீ என்பன இன்னிசை அளபெடை; “கயத்து
வாழ்யாமை காழ்கோத்தன்னை” என்பது உவமையனி. உடுக்கின் கண்
அல்லது பக்கம் ஆழையின் கீழ் வயிறு போலத் தோற்றமுடையது
என்பது “யாமை அள் அகடு அன்ன வரிக்கிணை” (புறப்பொருள்
வெண்பாமாலை 206) என்பதால் அறியலாம். அள்அகடு - உள்
வயிறு. வண்டு ஊதுதல் - தேன் குடித்து அனுபவித்தல் “செல்வை
ஆகுவை” என்பதில் செல்வை - செல்வு கூடும்: செல்வு - செல்வம்.

182. பிறர்க்கென முயலுநர்

உண்டா லம்மவில் வுகை மிந்திரர்
அமிழ்த மியைவ தாயினு மினிதெனத்
தமிய ருண்டலு மிலரே முனிவிலர்
துஞ்சலுமிலர் பிறர் அஞ்சவ தஞ்சிப்
புகழெனி னுயிரும் கொடுக்குவர் பழியெனின்
உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளல ரயர்விலர்
அன்ன மாட்சி யணை ராகித்
தமக்கென முயலா நோன்றாட்
பிறர்க்கென முயலுந ருண்மையானே.

(தினை: பொதுவியல்: துறை: பொதுமொழிக் காஞ்சி. கடலுண்
மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி பாடியது)

பொருள் நிலை:

இந்திரர் அமிழ்தம் இயைவதாயினும்— பிறர்க்கென முயலுநர்
உண்மையானே, இவ்வுலகம் உண்டாலம்ம எனவும் பிறர் அஞ்சவ
தஞ்சித் துஞ்சலும் இலர் எனவும் கூட்டுக.

பொருள்:

சாவா மருந்தாகிய தேவர்க்குரிய அமிழ்தம் தெய்வத்தாலோ தவத்தாலோ கிடைத்தாலும் அதனை இனியது எனக் கருதித் தனித்து உண்ணாதவர்; யாரோடும் கோபம் கொள்ளாதவர்; பிறர் அஞ்சத் தகும் துன்பத்துக்குத் தாழும் அஞ்சி, அதனை நீக்குவதற்குச் சோம்பி பிராதவர்; புகழ் வருமாயின் தமது உயிரையும் கொடுப்பவர்; பழி வரும் கருமாயின் உலகம் முழுவதும் தமக்குக் கிடைப்பதாயினும் மேற்கொள்ளாதவர்; மனக்கவலையற்றவர்; இத்தன்மைகளுடைய மாட்சிமைப்பட்ட குணங்கள் உடையவர்கள், தமக்கென எதுவும் செய்யார்; பிறர் நன்மைக்காக விடாழுயற்சியோடு முயலவர். இத் தகைய சான்றோர் இருப்பதனாலேயே இவ்வுலகம் சிறப்புடன் வாழ் கிறது.

பொழிப்பு:

பசிர்ந்துண்டல், முனிவின்மை, அஞ்சாமை, சோம்பவின்மை புகழில் விருப்பு, பழியில் வெறுப்பு. கவலையின்மை முதலிய பண்புகள் கொண்ட சான்றோர் தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழ்வதாலேயே இவ்வுலகம் இன்னும் வாழ்கிறது.

குறிப்பு:

பொதுவியல் என்பது அகத்தினையிலும் புறத்தினையிலும் கூறப்படாத எல்லார்க்கும் பொதுவான பிற ஒழுக்கங்களைக் கூறும் பகுதி. பொருள் மொழிக்காஞ்சி என்பது உலகம் நிலையில்லாமையால் அறக்கருத்துக்களைக் கூறி அவற்றைப் பின்பற்றுக எனல்.

கடல் என்றது சதய நட்சத்திரம் என்றும் அந்நட்சத்திரத்தில் மாண்டவனாகையால் “கடலுள் மாய்ந்த”, என்னும் அடைபெற்றானென்றுங் கூறுவர்.

“தமியர் உண்டலும் இலமே” “அஞ்சவதஞ்சி” என்பன முறையே “விருந்து புறத்தாத் தாழுண்டல் சாவா, மருந்தனினும் வேண்டற்பாற்றனறு” (திரு-விரு-2), “அஞ்சவதஞ்சாமை பேதமை அஞ்சவதஞ்சல் அறிவார் தொழில்” (திரு-அறிவு 8) என்பவற்றை நினைவுட்டு கின்றன. உண்டாலம் என்பதில் ஆல், அம்ம அசைந்தை, கொடுக்குவும் என்பதில் கு-சாரியை.

அரும்பதப் பொருள்:

உண்டு + ஆல் + அம்ம + இ + உலகம்; இவ்வுலகம் உண்டு - இவ்வுலகம் சிறப்புடன் வாழ்கிறது, இயைவது - கைகூடுதல், அமிழ்தம் - சாவா மருந்து, தமியர் - தனித்தவராய், முனிவு - கோபம், துஞ்சல் - சோம்பல், கொடுக்குவர் - கொடுப்பர், அயர்விலர் - மனக்கவலை இல்லாதவர், அன்னமாட்சி அனையர் - அத்தகைய மாட்சிமைப்பட்டவர்களாய் வாழ்பவர்கள், ஆகி - அவ்வாறு வாழ்பவராகி, நோன்தாள்-வலிய முயற்சி, விடாழுயற்சி.

242. மூல்லையும் பூத்தியோ!

இளையோர் சூழ்நிலையில் மூல்லையும் பூத்தியோ
 அன்றையிலிருந்து விடக்கூடியாற் கொட்டுவிடுவது
 இளையோர் சூழ்நிலையில் மருப்பின் மூல்லை வாங்கிப்
 படினன் குடூரன் பாடினி அணியாற் தேவையில் ஆண்மை
 ஆண்மை தோன்ற வாடவர்க் கடந்த
 மூல்லையும் வல்வேற் சாத்தன் மாயந்த பின்றை
 மூல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே.

(திணை - பொதுவியல், துறை - கையறுநிலை, ஒல்லையூர் கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தனைக் குடவாயில் கீரத்தனார் பாடியது) பொருள் :

ஆண்தன்மை - வீரம் - வெளிப்படுமாறு வீரர்களை எதிர்நின்று வென்ற வலிய வேலையுடைய, ஒல்லையூர்த் தலைவனான சாத்தன் இறந்துவிட்டான். அதன் பின்னர், ஒல்லையூர் நாட்டு மூல்லையே, நீ பூத்திருக்கிறாய். சாத்தன் இறந்தமையை அறிந்திருந்தால் நீ பூத்திருக்கமாட்டாய். இப்போது உன் பூவைச் சோகங் காரணமாக, இளைய வீரர் சூழ்க்கொள்ளார்; வளையலனிந்த மங்கலமகளிரும் கொய்து அணியார்; யாழின் வளைந்த பகுதியால் மெல்ல வளைத் துப் பறித்துப் பாண்ணும் சூழ்க்கொள்ளான்; பாடினியும் அணியாள்.

பொழிப்பு:

ஒல்லையூர் நாட்டு மூல்லையே, சாத்தன் இறந்தமையால் உன் பூவை எவரும் கொய்து அணியார்.

குறிப்பு:

கையறு நிலை - சோகவணர்வைப் புலப்படுத்தி நிற்றல், கிழான்-தலைவன். மூல்லையை முன்னிலைப்படுத்தி, சாத்தன் இறந்தமையாலுண்டான சோகவணர்வை - கையறு நிலையை அழகாகவும் எளிமையாகவும் புலவர் காட்டும் பண்பு நயக்கத்தக்கது. சாத்தன் இறந்தமையை அறிந்திருந்தால் மூல்லையும் சோகத்தால் பூத்திராது; ஓரறிவுயிரான மூல்லையும் பூக்காது என்பதால் சாத்தனது இழப்பு ஆழமான மனப்பதிவை உண்டாக்குகிறது. அறியாமையால் பூத்த மூல்லையின் பூக்களும் பயனற்றனவாய் வாடின்; அறிந்தபின் சோகத்திலாழ்ந்தன.

அரும்பதப்பொருள்:

இளையோர் - இளையவீரர், வளையோர் - வளையலனிந்த மங்கலமகளிர், மருப்பு - கோடு - வளைந்த பகுதி, மருப்பின் - மருப்பினால், வளைந்த பகுதியால், வாங்கி - வளைத்து, ஆண்மை - ஆளுந்தன்மை-வீரம், கடந்த - வென்ற, வல்வேல் - வலியவேல். ஒல்லையூர் நாட்டு மூல்லையும் பூத்தியோ எனக் கூட்டுக.

2. நற்றினை

சங்கத்துச் சான்றோர் தாம் பாடிய செய்யுள்களிற் யாடுபொருளாய்க் கொண்டவை நிலமும் பொழுதுமாய் முதற் பொருள்களுமல்ல; மரமும் மாவும் புள்ளும் பூவும் முதலாய் கருப்பொருள்களுமல்ல; தாம் வாழ்ந்த காலத்திலே இயற்கையோடியைந்து வாழ்ந்த மக்கள் வாழ்வின் பரிமளிப்பாய் விளங்கிய ஒழுக்கம் அல்லது ஒழுகலாறு களே அவர்களின் செய்யுள்களிலே உயிர்ப்பொருளாய், உரிப்பொருளாய், பாடுபொருளாய் அமைந்தன. ஒழுக்கம் எனினும் தினை எனினும் பொருந்தும்.

அன்பிலே முகிழ்தது, மனத்திலே மலர்ந்து, உள்ளுணர்வால் அனுபவிக்கப்பட்டு. பிறர்க்கு இத்தன்மைத்தென்று கூற இயலாத தாய், காதலாய்க் களிந்த இன்ப ஒழுக்கத்தை அகத்தினை என்றும் பிறர்க்கு உணர்த்தத்தக்கதாய் அமைந்த வீரம், கொடை முதலிய புறவொழுக்கத்தைப் புறத்தினை என்றும் பண்டைச் சான்றோர் வகுத்தனர்.

அவற்றுள் அகத்தினையை “கைக்கிளை முதலாப் பெருந்தினை யிறுவாய் முற்படக் கிளந்த எழுதினை என்ப” (தொல்: அகத்தினை - 1) எனத் தொல்காப்பியர் வகுத்தனர். அவ்வேழில் கைக்கிளை ஒருதலைக்காமம் எனவும் பெருந்தினை பொருந்தாக் காமம் எனவும் சிறப்பில்லவாக, இடையில் அமைந்த ஜெந்தினையே சிறப்புடை ஒழுக்கங்களாகக் கருதப்பட்டன. அவை: குறிஞ்சி. மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன.

இப்பெயர்கள் இருமடியாகு பெயராய் வந்தனவெனக் கருத இடமுண்டு. குறிஞ்சி என்பதன் இயற்பெயர்ப் பொருள் ஒருவகை மரம்; அது அம்மரம் சிறந்து வளரும் மலையும் மலை சார்ந்த இடத்துக்கும் ஆகி, பின்னர், அப்பிரதேச இயற்கைக்கேற்ப அங்கு வாழ்மக்களின் புணர்தலும் புணர்தல் நியிர்த்தமுமாய் ஒழுக்கத்துக்காயிற்று. இவ்வாறே ஏனையனவும். மரப்பெயர்கள் நிலங்களுக்காய் பின்னர் ஒழுக்கங்களுக்காயின.

எனவே குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன முறையே புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் என்றும் ஒழுக்கங்களை - உரிப்பொருள்களைக் கொண்டு அன்பினைந்தினை எனச் சிறப்புற்றன. இவ்வைந்தினைகளில் ஒவ்வொன்றும் பலபல ஒழுக்கக் கூறுகளாக வகுக்கப்பட்டுத் துறைகள் எனப்பட்டன.

இந்த அமைப்பு முறை, எட்டுத் தொகை நூல்களில் நற்றினை, குறுந்தொகை, ஜங்குறுநாறு, அகநானுறு, கவித்தொகை என்பவற்றுக்கும் பொருந்தும்.

இனி, அகப்பொருட்டுறையிலே அன்பினெந்தினைக் களவினை யும் கற்பினையும் பாடுபொருளாகக் கொண்ட நற்றினை, எட்டுத் தொகை நூல்களிலே முதற்கண்ணமைவது; பல்வேறு காலங்களில் நல்லிசைப்புலவர் பலராற் பாடப்பட்ட அகவல் யாப்பினைக் கொண்ட ஒன்பதடிச் சிறுமையும் பன்னிரண்டடிப் பெருமையும் உடைய நானூறு செய்யுள்களின் தொகுப்பாய் அமைவது.

231. “கொண்கன் தந்த காதல்”

(மையற விளங்கிய மணிநிற விசம்பின்
கைதொழு மரபின் எழுமீன் போலப்
பெருங்கடற் பரப்பின் னிரும்புறந் தோயச்
சிறுவெண் காக்கை பலவுடன் ஆடும்
துறைபுலம் புடைத்தே தோழி பண்டும்
உள்ளுநர்க் குரீஇக் கருவுடைத் தன்ன
பெரும்போது அவிழ்ந்த கருந்தாட் புன்னைக்
சானலங் கொண்கன் தந்த
காதல் நம்மொடு நீங்கா மாறே.

(தினை - நெய்தல்; துறை: தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லி வரைவு கடாயது, இளநாகனார் பாடியது)

பொருள் நிலை:

தோழி, கொண்கன் பண்டு தந்த காதல், நம்மொடு நீங்கா மாறே, துறையானது (யாம் நோக்குதற்கு) புலம்பு உடையது.

பொருள்:

வீட்டின் கண் வாழும் இயல்புடையது ஊர்க்குருவி; அதன் வெண் ஸிறமான முட்டையின் மேற்பகுதி உடைந்து மஞ்சட்கரு தெரிவது போன்ற தோற்றுக் கொண்டது, அரும்புகள் மலர்ந்த புன்னை மலர்கள், அம்மலர்கள் நிறைந்த கரிய அடி மரங்கொண்ட புன்னைகள் நிறைந்த நெய்தல் நிலச்சோலையையுடையவன் நெய்தல் நிலத்தலைவன். அவன் முன்னர் இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலந் தொடக்கம் தந்த காதலானது எம்மை விட்டு நீங்கவில்லை. ஆதலால்; நிகழ்வுதைக் கூறுவேன். குற்றமற்ற நீலமணி போன்றது ஆகாயம். அங்கே உலகத்தவர் வணங்குந் தகுதியுடைய முனிவர் எழுவரின் குறியீடாக ஏழு விண்மீன்கள் - சப்தரிவி மண்டலம் - உள். அவற்றின் தோற்றும் போல பெரிய நீலக் கடற்பரப்பிலே, கரிய முதுகு நனையும்படி நீராடும் சிறிய எளிய நீர்க் காக்கைகள் காணப்படுகின்றன. அவை ஆனூம் பெண்ணுமாக நீர்க்குடைந்தாடுகின்றன. முன்னரே பழக்கப் பட்ட அந்த நீர்த்துறை இப்போது யாம் தலைவனின்றித் தமியேயாய் நோக்குதற்கு இன்னாமை உடையதாக, ஆகாததாகத் தோன்றுகின்றது.

குறிப்பு:

சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லி வரைவு கடாயது என்பது தலைவியின் மனைக்கு அயலிலுள்ள ஒதுக்கிடத்திலே, தலைவன் வந்து நிற்றலையறிந்த தோழி, தலைவிக்கு உரைப்பாள் போல தலைவன் கேட்கும்படி தலைவனது இன்றியமையாமையையும் அதனாலே தாம் வருந்துவதையும் புலப்படுத்தி விரைந்து தலைவியை மணஞ்செய்ய மாறு கூறியது.

வானிலே வடபாலிலுள்ள துருவநட்சத்திரத்தைச் சூழ்ந்து வரும் ஏழு முனிவர்கள் எனக் கருதப்படும் ஏழு நட்சத்திரங்கள் கொண்ட கூட்டம் சப்தரிஷி மண்டலம்.

நெய்தல் நிலத்துப்புன்னை மரச்சோலையிலே - புன்னையைக் கான விலே தலைவனும் தலைவியும் பண்டும் முயங்கியமையால், அந்த இடத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தே, தலைவன் தந்த காதல் நினைவு வர, “புன்னையங்கானந் கொண்கன் தந்த காதல்” என இடஞ் சுட்டிப் புலம்பத் தொடங்கினாள்.

தலைவனோடு ஆடி மகிழ்வதற்குரிய கடற்றுறையாதலால், அவன் இல்லாமையால் புலம்பு உடைத்தெனவும் துன்பம் தந்ததெனவும் வருந்தினாள். தலைவன் மணஞ்செய்து கொண்டால் வெளிப்படையாகக் கடலாடி மகிழ முடியுமென வரைவு கடாயதும் ஆயிற்று.

“உள்ளுர்க்குரீஇக் கரு உடைத்தன்ன்” என்பது உவமையணி.

இப்பாடவில் இறைச்சிப் பொருள் உளது இறைச்சிப் பொருள் என்பது வெளிப்படையாகக் கூறப்படாததாய் உள்ள பொருள் ஒன்றினுள்ளே கொள்வதோர் பொருள்.

“இறைச்சிதானே பொருட் புறத்துவே”

(தொல் - பொருளியல் - 35)

சில நிகழ்வுகளினுடோக, தான் சொல்ல விரும்பும் பொருளைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தல், கடற்றுறையிலே நீர்க்காக்கை ஆணும் பெண்ணுமாக நீராடுவது ஒரு நிகழ்வு; அதனுடோகத் தலைவன் தலைவியை வரைந்துகொண்டிருந்தால் கடலாடி மகிழலாமே என ஏக்க உணர்வோடு தன் கருத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகிறாள்,

அரும்பதப் பொருள்:

ஐம - குற்றம், மாசு. மணிநிறம் - நீல மணி போன்ற நிறம், விசும்பு - வானம், மரபு - தகுதி, எழுமீன் - ஏழு நட்சத்திரம் - சப்தரிஷி மண்டலம், இரும்புறம் - கரிய முதுகு, சிறுவெண்காக்கை - நீர்க்காகம், கொண்கன் - நெய்தல் நிலத் தலைவன், துறை - கடற்றுறை, புலம்பு - உடைத்து - தனிமையுடையது - இன்னாமையுடையது.

381. “வேர்கிளர் மராஅத்து அந்தளிர்”

ங

அருந்துயர் உழத்தலின் உண்மை சான்மென
பெரும்பிறது இன்மையின் இலேனு மல்லேன்
கரைபொருது இழிதரும் கான்யாற்று இகுகரை
வேர்கிளர் மராஅத்து அந்தளிர் போல
நடுங்கல் ஆனா நெஞ்சமொடு இடும்பை

5

யாங்கனந் தாங்குவென் மற்றே ஒங்குசெலல்
கடும்பகட்டு யானை நெடுமான் அஞ்சி
சுர நெஞ்ச மோடிச்சேன் விளங்க
தேர்வீச இருக்கை போல
மாரி இரீஇ மான்றன்றால் மழையே.

10

(திணை: மூல்லை; துறை: பிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகள்
பருவ வரவின் கண் சொல்லியது. ஒளவையார் பாடியது)

பொருள் நிலை;

அஞ்சி, தன்புகழ் சேண் விளங்கத் தேர்வீச இருக்கை போல,
மாரி இரீஇ மழை மான்றன்று; அதனால் பெரும் பிறிது இன்மை
யின் இலேனும் அல்லேன்; அந்தளிர்போல் நடுங்கல் ஆனா நெஞ்ச
மொடு இடும்பை யாங்கனம் தாங்குவென்.

பொருள்:

தலையசைத்துக் கம்பீரமாக நடந்து செல்லும் கொடிய களிற்றுப்
படையையும் விரைந்து செல்லும் குதிரைப் படையையும் உடைய
அஞ்சி என்னும் மன்னன், அன்புள்ளத்தோடு ஆராய்ந்து, தன்புகழ்
நெடுங்காலம் நிலைத்திருக்குமாறு இரவலர்க்குத் தேர்களைப் பரிசு
சளிக்க இருக்கும் நாளோலக்கம் போல, முகில் மழை பெய்யத்
தொடங்கி, விடாது ஒரு சீராகப் பெய்கின்றது. “இப்பருவகாலத்
தில் வருவோம்” என்று கூறிய தலைவர் இன்னும் வரவில்லை; அதனால் தாங்குதற்கிய துன்பத்தால் வருந்தி, நான் உயிர் விடுதலே
பொருந்தும். இறந்தொழிந்தால் நான் அவர் மீது அன்படையேன்
என்பது உண்மையாகும். அவ்வாறு இறந்தொழியாமையினால்
அன்பிலேன் அல்லேனோ? கரையை மோதிப் பாய்ந்து செல்லும்
காட்டாற்றின் இயிந்த கரையிலே, வேர்கள் வெளிப்படப் பாறிக்
கிடக்கும் அரச மரத்தின் அழியை இளந்தளிர் போல நடுங்கும் உள்ளத்தோடு இப்பிரிவுத் துன்பத்தை எவ்வாறு தாங்குவேன்?

குறிப்பு:

பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைமகள் பருவவரவின் கண் சொல்
வியது என்பது, மழைக்காலம் வருவதற்கு முன் மீள்வதாகத் தலை
மகன் கூறிப் பொருள் தேடற் பொருட்டுத் தலைமகளைப் பிரிந்து

சென்று. மழைக்காலம் வந்தபின்னரும். அவன் மீண்டு வராமை கண்டு தலைமகள் தன் நெஞ்சத்தோடு கூறி வருந்தினாள்.

சர நெஞ்சமொடு அரிய நல்லிக் கனியை ஒளவைக்கிந்த அஞ்சியின் வேறொரு வகைக் கொடைத் திறத்தை மாரி மழைக்கு உவமையாக்கி அவனை நினைவு கூருகிறார் ஒளவையார். இவ்வுவமையில் பயன் கருதாமையும் ஒரு சீராந்தன்மையும் பொதுமைகளாம். இதுவும் ‘வேர்கிளர் அந்தவிர் போல’ என்பதும் உவமையனி.

சாலும் என்பது சான்ம் என நின்றது. சான்ம் என்பதில் வந்த மகரம், மகரக் குறுக்கம். நாளோலக்கம் என்பது அரசன் தன் பரிசனர் குழு முறைசெய்தற்காக நாளதோறும் அரியணையில் அமர்ந்திருத்தல்.

அரும்பதப் பொருள்:

உழுத்தல் - துன்புற்று வருந்தல், சான்ம் (சாலும்) - பொருந்தும், பெரும்பிற்கு - சாக்காடு - இறப்பு, இலேனும் அல்லேன் (அன்பு) இல்லேன் அல்லேனா, பொருது - (கரையை) மோதி, இழிநும் - ஒடுகின்ற, பாய்கின்ற, கான்யாறு - காட்டாறு, இகுக்கரை - இடிந்த கரை, வேர்கிளர் - வேர்கள் தெரிகின்ற, மாசுஅத்து - மரத்து - அரசமரத்தின், நடுங்கல்லூனா - நடுங்குதல் நீங்காத, ஓய்குசெலல் - தலையசைத்துக் கம்பீசமாக நடக்கும், பகட்டுயாளை - ஆண்யாளை - களியு, நெடுமான்விரைந்து செல்லும் குதிரை, ஈரநெஞ்சம் - அன்புள்ளம், ஓடி - ஆராய்ந்து, கேண் - நீண்டகாலம், தேர்வீசு - தேர்களைப் பரிசுகொடுக்கும், இருக்கை - நாளோலக்கம், மாரி - மேகம், இரீஇ - பெய்யத் தொடங்கி, மழை மான்றன்று - மழை ஒரு தன்மைக்காகப் பெய்தது.

3. குறுந்தொகை

நான்கடிச் சிறுமையும் எட்டடிப் பெருமையும் உடைய நானுற்று செய்யுட்களின் தொகுதியாதவின் குறுந்தொகை என்னும் பெயர் பெற்றது. நற்றினை, அகநானூறு, கவித்தொகை என்பன போல இதுவும் அகஞ்சார்ந்த அன்பின் ஐந்தினைப் பொருள்களைப் பல பல துறைகளில் வெளிப்படுத்துவது .

இந் நாற்கனுள்ள செய்யுள்களைப் பாடிய நல்லிசைப் புலவர்கள், கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய பெருந்தேவணாரை விலக்கி இருநாற்றைவர் ஆவர் எனப் பழைய குறிப்பொன்று உணர்த்துகிறது.

அதிதீத கற்பனைக் கலப்பின்றி. உலகியலோடொட்டிய யதார்த்த விலையினை உணர்த்துவது; உலகியல் நெறியோடு நாடக வழக்கினையும் இணைத்துப் புலனெறி வழக்காகக் காட்டுவது; சொற்செறிவும் பொருள் நுணுக்கமும் உடையதாய் உவமை நலங் கொண்டு விளங்குவது.

2. நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே

கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிரைத் தும்பீ
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழிதீய நட்பின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீ யறியும் பூவே.

திணை. குறிஞ்சி; துறை: இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தவழி, தலைமகளை இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் இடையீடுபட்டு நின்ற தலைமகன், நானின் நீங்குதற் பொருட்டு, மெய்தொட்டுப் பயிறல் முதலாயின் அவள் மாட்டு நிகழ்த்திக்கூடி தனது அன்பு தோன்ற நலம் பாராட்டியது இறையனார் பாடியது.

பொருள்

பலபல பூக்களிலுள்ள பூந்தாதுக்களை ஆராய்ந்து உண்ணும் வாழ்க்கையினையும் அழகிய இறகுகளையும் உடைய வண்டே, நான் விரும்பியதை அறிந்து முகமன் கூறாமல், நீ உண்மையாக அறிந்த செய்தியைக் கூறுவாயாக. ஏழ் பிறப்பும் என்னோடு பழகிப் பண்பட்ட அன்பினையும் மயில்போன்ற சாயவினையும் நெருங்கிய பல்லொழுங்கினையுமடைய இவளது கூந்தல் போன்று உண்ணால் அறியப்பட்ட மலர்களில் நறுமனம் மிக்க ஏதாவது உண்டா? சொல்லுவாயாக.

குறிப்பு:

தலைவன் தலைவியின் கூந்தலில் உறையும் வண்டினை விளித்து, “வண்டே, நீ மலர்தோறும் ஆராய்ந்து நல்ல மணமுள்ள மலர்த் தாதுகளை உண்ணும் வாழ்க்கையுடையாய். நீ அறியும் பூக்களிலே இவள் கூந்தலின் மனத்தைக் காட்டிலும் மனம் மிக்க பூவை அறி வாயா?” என வினாவி தலைவி கூந்தலின் இயற்கை மனத்தை வியந்து நலம் பாராட்டுகிறான்.

காமம் செப்புதல் - வினாவிற்கு நேரிய விடை கூறாது, வினாவு வார் மகிழுமாறு அவர் விரும்புவதற்கிந்து கூறுதல். கண்டது - வாய்மை உண்மையாக அறியப்பட்டது. பண்டு எவ்வகையினும் ஒருவரை ஒரு வர் அறியாதிருந்தும் நம் அன்புடைய நெருசம் செம்புலப்பெயல் நீர் போலக் கலத்தலின், இவ்வன்பு பற்பல பிறப்புக்களில் பயின்று நீங்க முடியாத உழுவலன்பு என தலைவிக்கு உணர்த்துவானாய்

“பயிலியது கெழிஇய நட்பு” என்றான். சாயல் - மென்மை; அது மன்னுணர்ச்சிக்குப் புலனாக மாதர் அழகிற் கிடப்பது. தான் நோக்குங்கால் அவள் நிலம் நோக்கி மெல்ல நக்க போது அவள் பல்லழகைக் கண்டானாதனின் “செறி எயிறு” என்றான். அரிவை என்பது பருவப் பெயராகாது. இவள் என்னும் சுட்டுப் பொருளில் வந்தது.

இப்பாடல், சிவபெருமான் .. நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்க மேறி’ தருமி என்னும் அந்தணன் பொருட்டுப் பாடியது என்றும் கூறுவர்.

அரும்பதம் பொருள்:

கொங்கு - பூந்தாது, தேர் - ஆராய்கின்ற. அம் சிறைத்தும்பி - அழகிய சிறகுகளையுடைய வண்டு, காமம் - விருப்பம். கண்டது - உண்மையாக அறிந்தது, மொழி - சொல்லுவாய், பயிலியது செழிஇய - நன்கு பழகிப் பண்பட்ட, நட்பு - அன்பு, மயில் இயல் - மயில் போன்ற சாயல் செறி எயிறு - நெருங்கிய பல் வரிசை, அரிவை - பெண், நறியவும் - நறுமணம் மிக்கது.

40. யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்

(இயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே.

(திணை: குறிஞ்சி, துறை - இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்னர், ‘பிரிவர்’ எனக்கருதி அஞ்சிய தலைவி குறிப்பு வேறு பாடு கண்டு தலைவன் கூறியது. செம்புலப்பெயனீரார் பாடியது)

பொருள்

தலைவன் தலைவியை நோக்கி, “என் தாயும் உன் தாயும் ஒருவர்க்கொருவர் என்ன உறவுடையர் ஆவர், என் தந்தையும் உன் தந்தையும் எந்த முறையுடைய உறவினர் ஆவர்? யானும் நீயும் இப்போது அறிந்தோமேயல்லாது முன்பு எவ்வாற்றால் ஒருவரையொருவர் அறிந்துள்ளோம். இம் முவகையாலும் தொடர்பில்லோம். ஆகவும் செந்திலத்திற் பெய்யப்பட்ட மழை அந்திலத்தோடே ஒன்றாகக் கலந்தாற் போன்று அன்புடைய நம் நெஞ்சங்கள் தாமாகவே கலந்து ஒன்றுபட்டன. எனவே இந்த உறவு ஊழால் நிகழ்ந்தது. ஆகவின் யாம் பிரிவோமல்லோம்” என்று தேற்றினான்.

குறிப்பு:

உறவென்பது தாய் மரபு பற்றியும், தந்தை மரபு பற்றியுமே வருவது அவ்விரு மரபாலும் யாம் தொடர்புடையேமல்லேம் என்ற

வாறு உறவினர் ஆகாவிடத்து நடபாறும் தொடர்புண்டாகலாம். அதுவும் இல்லை என்பான் “யானும் நீயும் வெவறி அறிதும்” என்றான். இவ்வாறு இரு வகைத் தொடர்பும் இல்லையாகவும் நம் நெஞ்சங்கள் இயலபாகவே அன்புடையன் ஆன்மைக்குப் பறவி தோறும் பயின்று வந்த உழுவலன்பே காரரணம் என்பான் “அன்புடை நெஞ்சம்” என்றான். வானத்தின்கண் நெகிழ்ச்சி, தன்மை முதலிய தன்மைத் தாய் நீர் நிலத்தோடு சேர்ந்தபோது தன் தன்மையில் திரிந்து நிறம், சுவை முதலிய நிலத்தின் தன்மை ஏற்றுக்கொள்ளு கிறது. நிலமும் தன்தன்மையில் திரிந்து நீரின் தன்மையைப் பெறு கிறது. நீரும் நிலமும் போல் இருவர் நெஞ்சமும் அவ்வத் தன்மை திரிந்து ஒன்றன் தன்மையை ஒன்றேற்றுக் கலந்துள்ளன “செம்புலப் பெயனீர் போல” என்னும் இவ்வுவமையை விரித்துணர்க,

“செம்புலப் பெயனீர்” என்ற அழகிய இனிய பொருட்செறி வுடைய தொடரை இயற்றிய அருமை பற்றி இதனைப் பாடிய புலவர், செம்புலப் பெயனீரார் என்பப்பட்டார்.

அரும்பதப்பொருள்:

யாய் - என் தாய், ஞாய் - உன் தாய், யார் ஆகியர். என்ன உறவுடையார். எந்தை - என் தந்தை, நுந்தை - உன் தந்தை, கேளிர் - உறவினர், செம்புலம் - சிவந்த நிலம், பெயல் - மழை.

4. கலித்தொகை

தமிழ் இலக்கியச் செழுமைக்குஞ் செம்மைக்குஞ் சான்றாய் விளங்கும் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஆறாவதாய் அமைவது கலித்தொகை. இது கலி என்னும் யாப்பமைதி கொண்ட பாவால் ஆக்கப்பட்ட 150 பாடல்கள் கொண்டு அமைந்த தொகுதியாதலில் அப்பெயர் பெறுவதாயிற்று.

கலிப்பா யாப்பு, இசையோடு கூட்டிப் பாடப்படுவதற்கு உவப் பானதாய் அமைவதோடு, அகத்தினைப் பொருள்களை அழுபடப் புணந்துரைப்பதற்கும் மிக ஏற்புடையது. இது அன்பின் ஜுந்தினைகளான குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐம் பெரும் பிரிவுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது. மதுரையாசிரியர் நல்லத்துவனார் பாடிய கடவுள் வாழ்த்தோடு இந்நூல் ஆரம்பம் ஆகின்றது. அடுத்து வருவனவாகிய 35 பாடல்கள் கொண்ட பாலையைச் சேர்மான் பாலை பாடிய பெருங்கூங்கோவும் 29 பாடல்கள் கொண்ட குறிஞ்சியைத் தொல்லாசிரியர் கபிலரும் 35 பாடல்கள் கொண்ட மருதத்தை மதுரை மருதனிலா நாகனாரும் 17 பாடல்கள்

கொண்ட முல்லையைச் சோழன் நல்லுருத்திரனும் 33 பாடல்கள் கொண்ட நெய்தலைக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய மதுரையாசிரியர் நல்லத்துவனாரும் பாடியுள்ளனர்.

கவித்தொகை தமிழிலக்கணப் பெருநால்களிற் கூறப்படும் அகப் பொருட் பகுதிக்குத் தனிச் சிறப்புடைய இலக்கியமாகத் திகழ்வது. இசையோடு கூடிடப் பாடப்படும் பண்பினையுடைய ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா வகையால் அமைவது. தலைவன், தலைவி, தோழி முதலியோர் ஒருவரோடாருவர் உரையாடும் பாங்கில் நாடகப் பண்புகள் பல விரவிக் காணப்படுவது. சொற் சூவையும் பொருட் சூவையும் அனீ நலன்களும் மிக்குடையதாய்க் கற்போர் உள்ளங்களைக் கவர் வது. இக்காரணங்களினால் இது “கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கவித் தெர்கை” எனப் போற்றப்படுகின்றது.

இந்நாலிலுள்ள பாடல்கள் தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரி தகம் என்னும் நான்கு உறுப்புக்கள் கொண்ட ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா வகையால் பெரும்பாள்ளமையும் அமைந்துள்ளன. தரவு என்பது முதலிலே தரப்படுவது; தாழிசை என்பது தரவினை அடுத்து ஒரு பொருள் மேல் மூன்று அடுக்கி வரும் இடைநிலைப் பாட்டு; தனிச்சொல் என்பது தாழிசைக்குப் பின் பெரும்பாலும் “எனவாங்கு” என வரும் சொல்; சுரிதகம் என்பது தாழிசைப் பொருளுக்கு முடிவு காட்டி இறுதியில் வருவது.

குறிஞ்சி

58. இறையே தவறுடையான்.

ஊர்க்கால் நிவந்த பொதுமபருள் நீர்க்காற்
கொழுநிழல் ஞாழல் முதிரினர் கொண்டு
கழும் முடித்துக் கண்கூடு கூழை
சவன்மிசைத் தாதொடுதாழ் வகன்மதி
தீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர்ந்து),

5

ஈங்கே வருவா விவள்யார்கொல்; ஆங்கேயோர்
வல்லவன் தைஇய பாவவகொல்; நல்லார்
உறுப்பெலாம் கொண்டியற்றி யாழ்கொல்; வெறுப்பினால்
வேற்றுருவங் கொண்டதோர் கூற்றங்கொல்; ஆண்டார்
கடிதிவளைக் காவார் விடுதல்; கொடியியற்

10

பல்கலைச் சில்புங் கவிங்கத்தாள்; ஈங்கிதோர்
நல் கூர்ந்தார் செல்வ மகள்;
இவளைச் சொல்லாடிக் காண்பேன் தகைத்து
நல்லாய் கேள்

ஆய்தூவி யனமென அணிமயிற் பெட்டயெனத்
தூதுணம் புறவெனத் துதைந்தநின் ஸெழினலம்
மாதர்கொள் மானோக்கின் மடநல்லாய் நிற்கண்டார்ப்
பேதுரூஉ மென்பதை அறிதியோ அறியாயோ

15

நுணங்கமைத் திரளென நுண்ணிழை யணையென
முழங்குநீர்ப் புணையென அமைந்தநின் தடமென்தோள்
வணங்கிறை வாலெயிற்றந் நல்லாய் நிற்கண்டார்க்
கணங்காகு மென்பதை அறிதியோ அறியாயோ

20

முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையென
பெயல்துளி முகிமூனப் பெருத்தறின் ஸிளமுலை
மயிர் வார்த்த வரிமுன்கை மடநல்லாய் நிற்கண்டார்.
உயிர்வாங்கு மென்பதை உணர்தியோ உணராயோ

25

என வாங்கு

பேதுற்றாய் போலப் பிறரெவ்வம் நீயறியாய்
யாதொன்றும் வாய்வாளா திறந்திவாய் கேளினி
நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமருந் தவறிலர்

30

நிறையழி கொல்யானை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
பறையறைந் தல்லது செல்லற்க வென்னா
இறையே தவறுடை யான்.

(இது “காமஞ் சாலா இளமையோள் வயின்
ஏமஞ் சாலா இடும்பை யெய்தி
நன்மையுந் தீமையு மென்றிரு திறந்தூற்
தன்னொடு மவளொடுந் தருக்கிப் புணர்ந்து
சொல்லெதிர் பெறாஅன் சொல்லியின் புறுதல்
புலவித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே”

என்பதனாலே தருக்கிச் சொல்லிச் சொல்லெதிர் பெறான் இன்
புற்று)

ஊர்க்கால் ----- செல்வமகள் (1-12 வரி)

பொருள் முடிவு:

சுவல்பிசைத்தாழ், முகனமர்ந்து, வருவாளிவள் யார் கொல்?
நல்கூர்ந்தார் செல்வமகள்.

பொருள்:

ஊரின் கண்ணே வளர்ந்ததொரு இளமரச் சோலை: அங்கே நீர்
பாயும் வாய்க்கால்: அதனருகே செழித்து வளர்ந்து நிழல் தரும்
ஞாழல் மரம் (புலிநகக் கொன்றை). அதன் முதிர்ந்த பூங்கொத்துக்
களைப் பறித்து, பூவும் மயிரும் தம்முள் மயங்கும்படி சூடியுள்ளாள்;

வாரி முடித்த ஒன்று சேர்ந்த அவள் கூந்தலின் கண்ணப்பகுதி சிறிது கலைந்து தோளிலே மகரந்தத்தோடு வீழ்ந்திருக்கின்றது. பூரண சந் திரன் பால் நிலவைப் பர்க்க விட்டாற் போன்று அவள் முகம் ஓளிர் கின்றது) இவ்வாறாக யான் நிற்கும் இவ்விடத்தே வருகின்றவள் யாரோ? கொல்லிமலையிலே வல்லவனாற் செதுக்கப்பட்ட பாவையோ இவள்? அல்லது நல்ல மகளிர்க்குரிய அழகுமிக்க உறுப்புக்கள் ஒவ்வொன்றாகத் திரட்டப்பட்டு, பிரமனாற் படைக்கப்பட்ட ஒருத் தியோ? அல்லது ஆடவர் மீதுள்ள வெறுப்பாலே, அவர்கள் உயிரை வாங்குவதற்காக வரும் யமன் போல, யாரென் அறியாதபடி தன்னை மறைத்து, பெண்வடிவு கொண்டுவந்த யமனோ? இவளைக் காத்து வளர்த்தவர்கள், இப்போது காக்காதவர்களாய் வெளியே புறப்பட விடுதல் கொடியது. இவள் நிலையை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது. இவள் கொடி போன்று நுடங்கும் இடையையுடையாள்; என்கோவையாகிய மேகலை அணிந்துள்ளாள்; பூவேலைப்பாடுடைய பட்டாடை அணிந்துள்ளாள். இவ்வாறமைதவினாலே, இவள் இவ் ஜூரிலே, பிள்ளையில்லாமையால் வறுமையடைந்து, பின்னர் அவர்கள் பெற்றெடுத்த செல்வமகள் ஆவாள்.

அரும்பதப்பொருள் :

ஊர்க்கால் - ஊரிடத்தில், நிவந்த - வளர்ந்த. பொதும்பர் - இவர்க்கோலை, நீர்க்கால் - நீரோடும் வாய்க்கால், கொழுநிழல் - செழித்த நிழல், ஞாழல் - புலிநகக்கொன்றை, முதிர் இனர் - முதிர்ந்த பூங் கொத்து, கழும - மயங்க, கழும முடித்து - பூவும் மயிரும் தம்முன் மயங்க முடித்து, கூழை - மயிர், கண்கூடல் - ஒன்று சேர்த்தல், வாரி முடித்ததால் ஒன்றுகூடிய மயிர், கவல் - தோள், கவல்மிகாச தாதோடு தாழு - தோளிலே மகரந்தத்தோடு சிறிது சரிந்துவிழ, அகன்மதி - பூரணசந்திரன். தங்கதீர் - இனியாளி, முகன் அமர்ந்து - முகம் ஓளி பொருந்தி, ஆங்கே - கொல்லி மலையிலே, வல்லவன் தைகிய - வல்ல வனாற் செய்யப்பட்ட, நல்லார் - நல்ல மகளிருடைய, இயற்றியாள் கொல் - பிரமனாற் செய்யப்பட்டவளோ, கூற்று - யமன், வெறுப்பி னால் - ஆடவர் மீதுள்ள வெறுப்பினால், வேண்டுவடிவம் கொண்டது ஓர் கூற்று - தன்னைக் கூற்றம் என்று அறியாதபடி மறைத்துப் பெண் வடிவு கொண்டு வந்ததோர் கூற்றமோ, ஆண்பார் - இவளைக் காத்து வளர்த்தவர்கள், காவார் விடுதல் - இப்போது காக்காதவர்களாய் வெளியே விடுதல். கடிது - கொடியது, கொடியியல் - கொடி போல அசையும் இயல்பு, பல்கலை - மேகலை, சில பூ கலிங்கம் - சில பூத் தொழிலுடைய ஆடை, ஈங்கு - இவ்ஜூரில், நல்கூர்ந்தார் - பிள்ளையில் ஸாமல் வறுமையப்பட்டவர்களின் செல்வமகள்.

13. “இவளைச் சொல்லாடி..... தகைத்து”

பொருள் நிலை:

இவளைத் தகைத்துச் சொல்லாடிக் காண்பேன்.

பொருள்:

இனி இவளைப் போகவிடாமல் தடுத்து உரையாடிப் பார்ப்பேன்.

அரும்பதப்பொருள்:

சொல்லாடல் - உரையாடுதல், தகைத்து - தடுத்து.

‘நல்லாய் ----- அறியாயோ’ (14-17)

பொருள் நிலை:

நல்லாய், மடநல்லாய், அனமென, மயிற்பெடையென, புற வென்துதைந்த எழில் நடையுடைய நிற்கண்டார் பேதுறும்; அறி தியோ.

பொருள் நிலை:

இளமையான நல்லவளே, மான் போன்ற மருட்சி கொண்டு கண்டார் காதல் கொள்வதற்குக் காரணமான கண்களையும் இளமையை யும் உடைய நல்லவளே, குட்டுமயிர் உடைய அன்னம் போன்ற நடையுடையாய், அழகிய பெண்மயில் போன்ற சாயலுடையாய், குறுணிக் கற்களையுண்ணும் புறாவினைப் போன்ற மடப்பத்தை யுடையாய், இவ்வாறு எல்லா நலன்களும் பொருந்திய உன் எழில், உன்னைக் கண்டவர்களை மயக்கம் செய்யும் என்பதை நீ அறிவாயா? அல்லது அறியமாட்டாயா?

அரும்பதப்பொருள்:

மாதர் - காதல், மான் நோக்கு - மான் போன்ற மருண்ட பார்வை, மடம் - இளமை, ஆய்தாவி - குட்டு மயிர், தூது - சிறுகல், உணம் புறா - உண்ணும் புறா துதைந்த - ஒன்று சேர்ந்த, நிற் கண்டார் - உன் னைக் கண்டவர்கள், பேதுறும் - மயக்கமடையச் செய்யும், அறி தியோ - அறிவாயோ.

‘நுணங்கமைந்த ----- அறியாயோ’ (18-21)

பொருள் நிலை:

வணங்கு இறை வால் எயிற்று நல்லாய், அமைத்திரவென, அணையென, புணையென அமைந்த தோருடைய நிற்கண்டார்க்கு அணங்காகும்; அறியாயோ.

பொருள்:

வளைந்த அழகிய முன் கையையும், வெண் பற்களையுமடைய தல்லவளே, நிறத்தாலும் திரட்சியாலும் நுணுக்கமான அழகிய மூங்கிலைப் போன்றன உனது தோள்கள்; நுண்ணிய துகிலுடைய மென் மையான அணை போன்றன உன் தோள்கள்; காமக் கடலைக் கடப்பதற்குத் தெப்பமாக அமைவதால், கடலைக் கடக்கும் மூங்கிலால் அமைந்த தெப்பம் போன்றன உன் தோள்கள்; இவ்வாறான

அழகும் பெருமையும் பொருந்திய தோன்கள் உடைய உன்னைக் கண்டவர்கள் வருந்துவர் என்பதை நீ அறிவாயா? அல்லது அறிய மாட்டாயா?

அரும்பதப்பொருள்:

நுணங்கு - நுண்மை நிறம், திரட்சி என்பவற்றாலான அழகு நுண்மை, அமை - மூங்கில், நுண் இழை - நுண்ணிய துகில், புணை - தெப்பம், தோனி, தடமென்தோள் - விசாலமான மென்மையான தோன்கள், இறை - முன்கை, வணங்கு இறை - வளைந்த முன்கை; வால் எயிறு - வெண்மையான பல், அணங்கு - துண்பம்.

“முதிர்கோங்கிள் — உணராயோ” (22-25)

பொருள் நிலை:

மயிர்வார்த்த வரிமுன்கை மடநல்லாய், முகையென, குரும்பையென, முகிழெனப் பெருத்த இளமுலையுடைய நிறகண்டார் உயிர்வாங்கும்; உணராயோ?

பொருள்:

நேரிதான மயிர் வரிகளையுடைய முன்கையையும் இளமையையும் கொண்ட நல்லவளே; நினது முலைகள் முற்றிய கோங்க மரத் தினது இளைய முகைகள் போன்றன; அடிபெருத்துக் கண்ணுக்குத் தெரியும் படியாகப் பருத்த தென்னங் குரும்பை போன்றன; மழுத் துளியாலுண்டான நீர்க்குமிழி போன்றன. இவ்வாறு பெருத்த நினது இளமுலைகள், நின்னைக் கண்டவர்களுடைய உயிரை வாங்கிக்கொள்ளும் என்பதை நீ உணர்வாயா? அல்லது உணரமாட்டாயா? ✘

அரும்பதப் பொருள்:

முகை-பூ மொட்டு, அடிவரைந்து - அடிப்பாகந்திரண்டு, பெயல்மழை. முங்கி - குமிழி, மயிர்வார்த்த - மயிர்செறிந்த.

“என வாங்கு” (26)

பொருள்:

என்று யான் கூற.

“பேதுற்றாய் — தவறுடையான்” (27-33)

பொருள் நிலை:

வாய்வாளா இறந்திவாய், கேள்; நீயும் தவறிலை; நுமருந்தவறிலர்; இறையே தவறுடையான்.

பொருள்:

மயக்கமுற்றவர்கள் போலப் பிறகுடைய வருத்தத்தை அறியாத வளாய், யாதொன்றும் பேசாது போகின்றவளே, இப்போது யான் கூறுவனவற்றைக் கேள். நீயும் குற்றமுடையையல்லை; நின்னை வீட்டின் புறத்தே செல்லவிட்ட நினது சுற்றத்தினரும் தவறுடைய ரல்லர். அவ்வாறாயின் குற்றமுடையான் யாவன? மதங்கொண்டு நிறையழிந்த கொல்குணமுடைய யானையை நீர் அருந்த வீடுமிடத்து. அதன் முன்னே பறையறைந்து செல்லல் வேண்டுமென, அரசன் பணிப்பான்; அதுபோல உன்னையும் வெளியே புறப்படவிடும்போது பறைசாற்றியே செல்லவிட வேண்டும் எனப் பணிப்புரை கூறாத இறைவனே தவறுடையவன்.

அரும்பதப் பொருள்:

பேதுற்றாய் - மயக்கமடைந்தாய் எவ்வம் - துன்பம், கேளினி-கேள், போதரவிட்ட - போகவிட்ட, புறங்கடை - வீட்டுக்கு வெளியே, நூமர் - உனது சுற்றத்தவர், நிறையழி - சமநிலையழிந்த - மதங்கொண்ட, இறை - அரசன்.

குறிப்பு:

கைக்கிளை என்பது காமக் குறிப்பிற்குப் பொருத்தமில்லாத இளமைப் பருவத்தாள் ஒருத்திபிடம் தலைவன் கொள்ளும் காதல், இதனை ‘‘ஒருதலைக் காமம்’’ என்பார்.

காமக் குறிப்பிற்குப் பொருத்தமில்லாத இளமைப் பருவத்தாள் ஒருத்தியைக் கண்ட தலைவன் காமமுற்று, அதனால் துன்புற்று, அவள் யாரோ என ஜூயுற்றுப் பின்னர் தெளிந்து, அவனைப் பல வாறு புகழ்ந்து, சொல்லெதிர் பெறானாய் தன் நெஞ்சோடு கூறிய கைக்கிளையின் பாற்படும் இப்பாடல்.

ஞாழல் மலரைத் தலைநிறையைச் சூடி, சீவிமுடித்த தலை மயிரில் ஒருபகுதி தோளிலே சரிய, ஒளிபெற்ற முகத்தோடு இங்கு வருபவன் யாரோ? அவள் பாவையோ, பெண்களின் நல்லுறுப் பெல்லாங்கொண்டு பிரமனாற் படைக்கப்பட்டவளோ? பெண்வழிவு கொண்ட கூற்றமோ? என்று தலைமகளைக் கண்ட தலைமகன் ஜூயுற்றான்.

பின்னர் நுடங்கும் இடையோடு மேகலையும் பட்டாடையும் அணிந்திருப்பதனால், அவள் அவ்லூரிலுள்ள ஒரு செல்வரின் மகள் என்று துணிந்தான்.

பின்னர், அவளோடு உரையாட விரும்பி, அவளை விளித்து, அவளது நடை, சாயல், இளமை என்பனவும் தோழும் முலையும் கண்டாரை வருத்தும் என்பதை அவள் அறிவாளா என வினவி, அவள் அழகைப் புகழ்ந்து, பலவாறு நலம் பாராட்டினான்.

பின்னர் சொல்லெதிர் பெறானாய், அவனும் குற்றமில்லாதவள்; அவளை வெளியே செல்லவிட்ட உறவினரும் குற்றமில்லாதவர்; அரசனே தவறுடையவன் எனக் கைக்கிளையாகிய ஒருதலைக் காம வுணர்வு மிகுதிப்பட்டனவாய்த் தன் நெஞ்சோடு கூறினான்.

“நிறையழி கொல்யானை நீர்க்கு விட்டாங்கு” என்னும் உவமையும் ‘இவளைக் காவார் விடுதல் கடிது’ என்னுந் தொடரும் தலைமகளின் மதர்த்த பருவ எழிலையும் அதனாற் கவரப்பட்ட தலைமகனின் மன்னிலையையும் புலப்படுத்துகின்றன.

மதங்கொண்ட யானையை நீர்த்துறைக்கு விடும்போது பறையறைந்து எச்சரிக்கை செய்வான் அரசன். அன்றேல் பலர் யானையால் உயிரிழக்க நேரிடும். எழில்நலங்கொண்ட தலைமகனும் வீட்டினின்றும் வெளியே புறப்படும்போதும் அவ்வாறே பறையறைந்து எச்சரித்தல் வேண்டும். அன்றேல் தலைமகன் போன்ற காளையார் பலர் கருத்தழிந்து மயங்குவர்; இத்திறத்தால் நீர்க்குவிட்ட நிறையழி கொல்யானை தலைமகனுக்கு உவமம் ஆயிற்று.

இப் பாடவிற் பெரும்பான்மையும் தொகைமொழிகள் இடம் பெற்றுச் சொற் சுருக்கமும் பொருளாழமும் பெற்று விளங்குவதைக் காணமுடியும். கொழுநிழல், முதிரினர். அகன்மதி முதலிய வினைத் தொகையும் திங்கதிர். பல்கலை, சில்பு முதலிய பண்புத் தொகையும் கொடியியல் வாலெயிறு முதலிய உவமைத் தொகையும் இடம் பெறுகின்றன. ஊர்க்கால் என்பதில் கால் என்பது ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருளுருபு.

நெய்தல்:

133. “தீம்பாலுண்பவர் கொள்கலம் வரைதல்”

மாமலர் முண்டகத் தில்லையோ டொருங்குடன்
கான வணிந்த உயர்மணல் எக்கர்மேல்
சீர்மிகு சிறப்பினோன் மரமுதல் கைசேர்த்த
நீர்மலி கரகம்போல் பழந்தாங்கு முடத்தாழைப்
பூமலர்ந் தலைபோலப் புள்ளல்குந் துறைவகேள்; 5

ஆற்றுத வென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல்
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை
பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுதல்
அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறா அமை
அறிவெனப் படுவது பேதையர் சொல் நோன்றல் 10

செறிவெனப் படுவது கூறியது மாறா அமை
நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை
முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவைல்
பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்
ஆங்கதை யறிந்தனி ராயினென் தோழி

15

நன்னுதல் நலனுண்டு துறத்தல் கொண்க
தீம்பா லுண்பவர் கொள்கலம் வரைதல்
நின்றலை வருந்தியாள் துயரம்
சென்றன களைமோ பூண்கநின் தேரே.

(மதுரையாசிரியர் நல்லத்துவனார் பாடியது. தலைவன் தெரு
ளாணாகத் தெருட்டி வரைவு கடாயது தோழியாலே தலைவனுக்கு
குக் கூறப்பட்டது.)

பொருள் நிலை:

துறைவ, ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு, அறிவு,
செறிவு, நிறை, முறை, பொறை எனப்படுவன அறிந்தனையாயின்,
என் தோழி நலனுண்டு துறத்தல், கொள்கலம் வரைதல்; வருந்தியாள்
துயரம் களைமோ.

பொருள்:

கரிய நீல மலருள்ள நீர்முள்ளி, தில்லை என்னும் நெய்தல் நில
மரத்தோடு கலந்து விளங்குவது நெய்தல் நிலச்சோலை; அங்கே
அலையலையாய் அமைந்த மணல் உண்டு அந்த மணலிலே காற்
நால் மேலும் உயர்ந்த மணல் மேட்டிலே நெனிந்து வளைந்த தாழை
மரம் உண்டு. அதன் பழங்கள் புகழ் மிகுந்த தக்கணாழுர்த்தி ஆல
மரத்தின் கீழ் இருப்பதற்கு முன்னர், அந்த மரத்திலே தூக்கிவைத்த
நீர் நிறைந்த கமண்டலம் போல உள்ளன. அத்தகைய தாழையிலே
பூ அலர்ந்து காணப்படுவதைப் போலக் குருகினம் (நாரைக் கூட்டம்)
தங்கியுள்ளது. இவ்வாறான நெய்தல் நிலத்துக்குத் தலைவனே,
யான் கூறுவனவற்றைக் கேள்.

இவ்வாழ்க்கை என்பது வறியவர்க்கு அவர்தம் துன்ப நீக்கத்துக்
காக யாதாவது கொடுத்து. உதவிசெய்தல்; போற்றிக் காத்தல் என்
பது தம்முடன் சேர்ந்தாரைப் பிரியாதிருத்தல்; மக்கட் பண்பு என்
பது உலகத்துச் சான்றோர் ஒழுகிய ஒழுக்கம் அறிந்து ஒழுகுதல்;
அன்பு என்பது தமது சுற்றுத்தினர் கேட்டையாது காத்தல்; அறிவு
என்பது அறிவற்றவர் தம்மைப் பழித்துரைக்கும் சொற்களைப்
பொறுத்தல்; ஒருவரோடொருவருக்குள்ள உறவு என்பது தாம் கூறிய
ஒன்றை மறுக்காதிருத்தல்; நிறை என்பது இரகசியமான ஒரு காரி
யத்தைப் பிறர் அறியாது காத்தல்; முறை - நீதி - என்பது எம்மவர்
என்று இரங்காது அவர் செய்த குற்றத்துக்குத் தக்க தண்டனை

வழங்குதல்; பொறை என்பது பகைவரை வெல்லுதற்கேற்ற காலம் வரும்வரை பொறுத்திருத்தல்.

இவ்வாறாய பற்பல அறங்களையும் நீர் அறிந்துள்ளீர். ஆயினும் ஒன்று கூறுவேன். நல்ல நெற்றியினையுடைய என் தோழியின் நலத்தைக் களவுக் காலத்தில் நன்கு அனுபவித்து, பின்னர் அவளைவிட்டு நீங்குதல் எது போன்றது அறிவீரா? இனிதாகிய பாலை உண்டு, அந்தப் பால் கொண்டிருந்த பாத்திரத்தைக் கவிழ்த்துவிடுதல் போன்ற தாகும். ஆக, உன்னை என்னி வருந்துகின்றவளாகிய தலைவியின் துன்பத்தை, நீ அவளை வரைந்து - மணஞ்செய்து நீக்குவாயாக. அவ்வாறு வரைந்து கோடற்காக உன் தேரிலே குதிரைகளைப் பூட்டு வாயாக - மனவறுதி கொண்டு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்வாயாக.

குறிப்பு:

தலைவன் தெருளாதானைத் தெருட்டி வரைவு கடாயது என்பது தலைவன் களவொழுக்கத்தை விரும்பி, தலைவியை வரைந்து கொள்ளும் - மணந்து கொள்ளும் எண்ணம் இன்றிக் காலந் தாழ்த்திய போது, தோழி, தலைவி இற்செறிக்கப்பட்ட - வீட்டை விட்டு வெளி யேற முடியாத - நிலையையும் இரவுக் குறிக்கண் - குறித்த இடத்தில் இரவிலே தலைவியைச் சந்திக்கும் போது - உண்டாகும் இடர்களையும் பிறவற்றையும் குறிப்பாகத் தலைவனுக்குப் புலப்படுத்தி அவளை மனந்தெளியைச் செய்து விரைந்து அவளை மணஞ்செய்யும்படி சொல்லியது. இப்பாடவில் தலைவன் தலைவியை விரைந்து வரைந்துகொள்ள ஆயத்தனாதல் வேண்டும் என்பதை தலைவனுக்குத் தோழி குறிப்பாற புலப்படுத்துகிறாள். இதுவே இப்பாடவின் தலைமைக் கருத்து.

இக்கருத்தைத் தோழி நுண்மதியோடும் நயத்தோடும் புலப்படுத் தும் பாங்கு சிந்திக்கத்தக்கது. போற்றுதல், ஆற்றுதல். பண்பு, அன்பு முதலிய நல்லியல்புகள் அனைத்தையும் நன்கறிந்தவன் தலைவன் என அவளை வியந்து போற்றி, அவன் தலைவனாக விளங்கும் நெய்தல் நிலக்காட்சிகள் இரண்டின் மூலம் தலைவனின் இயல்பையும் தலைவியின் நிலையையும் குறிப்பாற புலப்படுத்தித் தான் கொண்ட கருத்தைத் தெரிவிக்கிறாள்.

பாடவின் முதல் ஐந்து அடிகளும் உள்ளுறை உவமம் என்னும் அணி நலம் கொண்டவை.

உள்ளுறை உவமம் என்பது பொருள் அல்லது உவமேயம் உள்ளுறைந்து மறைந்து குறிப்பாற பொருளுணர்த்தி நிற்கும் நிலை கொண்ட உவமை அல்லது உவமானம். சாதாரண உவமைகளில் உவமையும் பொருளும் வெளிப்பட்டு நிற்றலைக் காணலாம். உள்ளுறை உவமத்தில் உவமை வெளிப்பட்டு நிற்க, பொருள் தொக்குவரும்; மறைந்து வரும். வெளிப்படையாகக் கூற விரும்பாத ஒன்

கறக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துவதற்கு இவ்வணி நலம் வாய்ப்புடையது. “உள்ளுறுத் திதனோடொத்துப் பொருள் முடிகென, உள்ளுறுத் திறுவதை உள்ளுறை உவமம்” (தொல்-அகத்தினை 48)

இப்பாட்டிலே தோழி தலைவனுடைய ஒழுகலாற்றினை வெள்ப்படையாகக் கடிந்து கூறுதல் நாகரிகச் செயலாகாமையால், அவனுடைய நாட்டிற் காணப்படும் இயற்கைக் காட்சிகளை இரு உவமைகளாகப் புணைந்து தன் கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறான்.

இப்பாடவில் இரு உள்ளுறை உவமங்கள் உள். (1) “மாமலர் முண்டகத் தில்லையோ டொருங்குடன் கானல்” - “நெய்தல் நிலச் சோலையாகிய கானல்”, முள்ளுடை முண்டகமும் கொடிய தில்லையும் குழந்துள்ளது. இந்த உவமையில், கானல் என்பது தலைவியையும் முண்டகம், தில்லை என்பன குழந்திருத்தல், களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டு அயற்பென்கள் தலைவிமேல் அலர் - பழி தாற்றுதலையும் குறிக்கின்றன. (2) “முடத்தாழைப்பூ மலர்ந்தவை போலப் புள்ளல்கும் துறைவு” வெண்ணிறமான தாழை பூப்போன்ற குருகுகள்-நாரைகள் தாழையில் தங்கும் நெய்தல் நிலத்தலைவன் என்பது உவமைத்தொடர். இதில் நாரை தலைவனைக் குறிப்பால் உணர்த்துகிறது. நாரை வெளித் தோற்றத்தில் வெண்மையான தாழை பூப்போல அழகாய் இருக்கிறது. ஆனால் அதன் செயலோ மீன் முதலிய உயிர்களைக் கொலை செல்வதாய் அமைகிறது. தலைவனும் வெளித் தோற்றத்தில் அறப்பண்புகள் நிறைந்த நல்லவன் போலத் தோன்றினும், அவள் தலைவிக்கு அலர் உண்டாகும் படிசெய்து அவள் உயிரை வதைக்கிறான், தலைவனது முரண்பாடான அகப்புறத் தன்மைகளை இவ்வள்ளுறை உவமத்தின் மூலம் தோழி புலப்படுத்துகிறான்.

அரும்பதப்பொருள்:

மாமலர் - கரியமலர், முண்டகம் - நீர் முள்ளி அல்லது கழிமுள்ளி, தில்லை - ஒருவகை முண்மரம், கானல் - கடற்கரைச் சோலை, எக்கார்மணல், சீர் - சிறப்பு, சீர்மிகு சிறப்பினோன் - தக்கணா மூர்த்தி, மரங் - ஆலமரம், முதல் - தாம் இருப்பதற்கு முன், கைசேர்த்த - வைத்த, கரகம் - குண்டிகை, கமண்டலம், கரகம் போல் பழம் - கரகம் போன்ற தாமம்பழம், புள் - குருகினம் - நாரைக்கூட்டம், அல்கும் - தங்கியிருக்கும், ஆற்றுதல் - இல்லறம் நடத்துதல், அலர்ந்தவர் - வறியவர், புணர்ந்தார் - தன்னுடன் சேர்ந்தவர், பாடறிந்து ஒழுகுதல் - உலக ஒழுக்கம் அறிந்து ஒழுகுதல், கிணள் - சுற்றம், செறாமை - கேடுசெய்யாமை, பேதையர் - அறிவற்றோர், செறிவு - உறவு முறை - நீதி, போற்றார் - பகைவர், அறிந்தனிர் ஆயின் - அறிந்திராளால், நுதல் - நெற்றி, கொண்கன் - நெய்தல் நிலத் தலைவன், நலன் உண்டு - நலத்தை அனுபவித்து. துறத்தல் - அவளை விட்டு நீங்குதல், நீம்பால் - இனிய பால், கொள்கலன் - பாலைக் கொள்ளும் பாத்திரம், வரைதல்

- கவிழ்த்தல், நின்தனை வருந்தியாள் - உன்னை எண்ணி வருந்திய வள், சென்றன - மணஞ்செய்து சென்று, களை - நீக்குவாய், நின் தேர்பூண்க - உன் தேர் குதிரையைப் பூண்பதாக.

5. சிலப்பதிகாரம்

பல பல சிறப்புக்கள் கொண்ட சிலப்பதிகாரம், சங்கம் மருவிய காலத்தில் எழுந்த ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் காலத்தால் முந்தியது. இக் காப்பியம் சேரமன்னர் குலத்தினரான இளங்கோவடிகளால் இயற்றப் பெற்றது.

இது காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே வாழ்ந்த பெருங்குடி வணிகர் மரபிலே தோன்றிய கண்ணகி, அவள் கணவன் கோவலன் என்னும் குடிமக்கள் கதையை விரித்துக் கூறும் இயல்பினது. அதனால் ஒப்புயர்வற்ற குடிமக்கள் காப்பியம் எனப் பாராட்டப்படுவது எந்தவொரு வடமொழிக் கதையையும் தழுவி இயற்றப்படாத தாய், சாதாரண குடிமக்கள் கதையைப் பொருளாகக் கொண்டு தமிழர் தம் பண்பாட்டை விளங்கி, முதனுலாய் அமையும் சிறப்புடையது. அக்காலத் தமிழ் நாட்டுப் பிரிவுகளான சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளைக் கதைக் களமாகக் கொண்டது.

அரசர் அரச நீதியிற் சிறிது பிழைப்பினும் அறக் கடவுள் கூற றாய் நின்று கொல்லும் என்பதும் கற்புடைய மகளிரை மக்களே யன்றித் தேவரும் முனிவரும் துதித்தல் இயல்பென்பதும் இருவினை யும் செய்த முறையே செய்தோனை நாடி வந்து தம்பயனை நூகர் விக்கும் என்பது மாய மூன்றினையும் உயிர்ப்பாக்கிச் சிறப்பது. கதை யின் ஓட்டத்துக்கும் ஊட்டத்துக்கும் காரணியாய்ச் சிலம்பு என்னும் காலணி அமைவதனாலே சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயர் பெறுவது.

தமிழின் முக்கூறுகளான இயல், இசை, நாடகம் என்பன விரவப் பெற்று விளங்குதலால் முத்தமிழ்க் காப்பியம் எனவும் நாடகவறுப் புக்கள் பலவும் கொண்டியன்றதாகவின் நாடகக் காப்பியம் எனவும் உரைப்பாட்டும் இசைப்பாட்டும் இடையிடையே விரவப்பெற்றதாகவின் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் எனவும் சிறப்பிக்கப் படுவது.

இக்காலத்தில் வேறொரு வகையாலும் அறியமுடியாத இசையிலக்கணவகை, நாடகவிலக்கணம், நாட்டியவிலக்கணம் முதலியவற் றையும் அக்காலத் தமிழர்தம் பண்பாடு, வாழ்வியல், ஆட்சியியல், நகர அமைப்பு, கோவிலமைப்பு. தொழில்வகை முதலியவற்றையும் அறிதற்கு இது சிறந்த கருவியாய் விளங்குவது மாத்திரமன்றி, எவ்வகைப் பொருளைக் கூறினும் அவ்வப் பொருளை நேரிற் கண்

டாற் போன்ற தோற்றத்தை, கற்போர் மனத்திலுண்டாக்கும் தெள்ளிய இனிய நன்னடை உடையது.

சிலப்பதிகாரம், பதிகச் செய்யுளை முதலிற் பெற்று, மங்கல வாழ்த்துப் பாடல் முதலிய பத்துறுப்புக்களையுடைய புகார்க்காண்டமும் நாடுகாண்காதை முதலிய பதின்மூன்றுறுப்புக்களை யுடைய மதுரைக் காண்டமும் குன்றக் குரவை முதலிய ஏழுறுப்புக்களை யுடைய வஞ்சிக் காண்டமுமாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

பெரும்பான்மை அகவற்பாக்களும் சிறுபான்மை வென்பா, கலிப் பாக்களும் இசைத்தமிழ்ப் பாடற் பகுப்புக்களான ஆற்றுவரி, ஊசல் வரி, கந்துகவரி முதலியனவும் கொண்டியல்வது.

மதுரைக் காண்டம்

20 வழக்குரை காதை

(கோவலன் கொலையுண்டதை அறிந்த கண்ணகி, அங்குச் சென்று “கணவன் பொன் துஞ்சும் மார்பகம் பொருந்தத்” தமுவ. கோவலன் எழுந்து நின்று அவள் கண்ணீர் துடைத்து, “இங்கு இருப்பாயாகு” என்று சொல்வி வானகம் சென்றனன். அப்பால் கண்ணகி, “திவேந்தன் தனைக் கண்டு இத்திறம் கேட்பன்” என்று பான்டிய மன்னனின் அரண்மனை வாயிலை அடைகிறாள். அவ் வேளையில் அந்தப்புரத்திலே....)

கோப்பெருந்தேவி கண்ட கனவு

ஆங்குக்

குடையோடு கோல்விழ நின்று நடுங்குங்
கடைமணி யின்குரல் காண்பென் காணெல்லா
திசையிரு நான்கு மதிர்ந்திடு மன்றிக்
கதிரை யிருள்விழுங்கக் காண்பென்கா ஜெல்லா
விடுங்கொடி வில்விர; வெம்பகல் வீழுங்
கடுங்கதிர் மீனிவை காண்பென்கா ஜெல்லா

பொருள் நிலை:

எல்லா, காண்பென் எனவும் கொடிவில் இரவு இடும் எனவும் வெம்பகல் கடுங்கதிர் மீனிவை வீழும் எனவும் கொள்க.

பொருள்:

தோழி, எம்மன்னனின் வெண்கொற்றக் குடையும் தாங்கிய செங் கோலும் தளர்ந்து நிலத்தில் விழுந்தன. வாயிலில் அசைந்துகொண்டிருக்கும் ஆராய்ச்சி மணி அடிப்பாரின்றி ஓலித்தது. அப்போது எட்டுத் திசைகளும் அதிர்ந்தன. சூரியனை இருள் விழுங்கியது. அன்றி

யும் இரவிலே வானவில் தோன்றியது. நண்பகளிலே மிக்க ஒளி படைத்த நட்சத்திரங்கள் எளி நட்சத்திரங்களாகி விழுந்தன. இவை எல்லாவற்றையும் நான் கனவிலே கண்டேன்.

குறிப்பு:

பாண்டிமாதேவி கனவிற் கண்டனவெல்லாம் தீய உற்பாதங்கள் எனக்கொள்வர் கணாநூலார்.

அரும்பதப் பொருள்:

எல்லா - தோழி, காண்பென் - கனவிலே காண்பேன், குடை - வெண்கொற்றக் குடை, கோல் - செங்கோல், நின்று நடுங்கும் - இடை விடாது அசையும், கடைமணி - வாயில் மணி, ஆராய்ச்சி மணி; மணி யின் குரல் - ஒசை, கதிர் - குரியன், எல்லா விடுங்கொடி வில்லிரவு - எல்லா + இடும் + கொடி + வில் + இரவு, கொடியில் - ஒழுங்குபட்ட வில், வானவில், கடுங்கதீர் - மிகுந்த ஒளியுடைய, மீன் - நட்சத்திரம்.

கருப்பம்:

செங்கோலும் வெண்குடையுஞ்
செறிநிலத்து மறிந்து வீழ்தரும்
நங்கோன்றன் கொற்ற வாயின்
மணிநடுங்க நடுங்குமுள்ளம்
இரவு வில்லிடும் பகல் மீன்விழும்
இருநான்கு திசையும் அதிர்ந்திடும்
வருவதோர் துன்பமுண்டு
மன்னவற்கியா முரைத்துமென.

பொருள்:

“செங்கோலும் வெண்கொற்றக் குடையும் செறிந்த நிலத்தின் கண் முறிந்து விழும். எம் மன்னனது வெற்றிபொருந்திய வாயிலின் கண்ணே கட்டப்பட்ட மணியானது தானே அசைந்து ஒளிக்கும். அதனால் எம் உள்ளம் நடுங்கும். இரவிலே வானவில் தோன்றும். பகலிலே வின் மீன் விழும். எண்டிசையும் அதிரும். இவ்வாறு கன வில் காணப்பட்டமையால், எமக்கு வரக்கூடிய ஒரு துன்பம் உண்டு. இதனை எம் மன்னவர்க்கு யாம் சென்று உரைப்போம்” என்று கோப்பெருந்தேவி எழுந்து பாண்டியனிடஞ் செல்ல ஆயத்தமானாள்.

குறிப்பு:

மேல்வரும் துன்ப நிகழ்வுகளைக் குறிக்கும் கருவாக அமைத்தின் கருப்பம் ஆயிற்றென்பர். அரசரைத் தம்பிரான் என்றும் அரசியைத் தம்பிராட்டி என்றும் கூறும் வழக்கு அக்காலத்துண்டு, தம்பிராட்டியாகையால் தம்பெருமை தோன்ற யாம் என்றாள்.

அரும்பதப்பொருள் :

மறித்து - முறிந்து, வீழ்தநும் - விழும், கொற்றும் - வெற்றி.

கோப்பெருந்தேவியின் வருகை

(மன்னன் இருக்குமிடம் நோக்கிக் கோப்பெருந்தேவி செல்லப் புறப்பட்டாள். அப்போது.....)

ஆடி ஏந்தினர் கலன் ஏந்தினர்
அவிர்ந்து விளங்கு மணியிலையின்
கோடியேந்தினர் பட்டேந்தினர்
கொழுந்திரையவின் செப்பேந்தினர்
வண்ணமேந்தினர் சுண்ணமேந்தினர்

மான் மதத்தின் சாந்தேந்தினர்
கண்ணி யேந்தினர் பிணைய லேந்தினர்
கவிரியேந்தினர் தூபமேந்தினர்
கூனுங்குறன் முழுங்கூடிய
குறுந்தொழிலினைஞர் செறிந்து குழ்தர
நல்விரைய நறுங் கூந்தல்
உரைவிரைஇய பலர் வாழ்த்திட
சன்னடிநீர் வையங்காக்கும்
பாண்டியன்பெருந் தேவி வாழ்கென
ஆயமுங் காவலுஞ் சென்று
அடியீடு பரசியேத்தக்
கோப்பெருந்தேவிசென்றுதன்
திக்கனாத் திறமுரைப்ப
அரிமா னேந்திய வம்பியிசை இருந்தனன்
திருவீழ் மார்பின் தென்னவர் கோவே.

பொருள் நிலை :

அணியிலையினராகிய, குறுந்தொழில், இளைஞர், ஏந்தினராய்ச், செறிந்து குழ்தர, பெருந்தேவி வாழ்கென, பலர் வாழ்த்த, ஏத்த சென்று உரைப்ப.

பொருள் :

ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற அழகிய அணிகலன்களை அணிந்தவராகிய, கூனராயும் குறளராயும் ஊமராயுமுள்ள குற்றேவல் செய்யும் மகளிர் பலர், வரிசைப் பொருள்களான கண்ணாடியும் அணிகளன்களும் புதிய பருத்தியாடையும் பட்டாடையும் வெற்றிலைச் செப்பும் வண்ணமும் சுண்ணமும் கத்தூரிக் குழம்பும் கண்ணி, பிணையல் முதலிய மலர் மாலைகளும் சாமரையும் அகில் தூபமும் ஏந்தியவர்களாய் நெருங்கிச் சூழ்ந்து கோப்பெருந்தேவியோடு வந்த

னர்.வர, “கடல் குழந்த உலகைக் காக்கும் பாண்டிமாதேவி வாழ்க” என நரைமயிர் கலந்த கூந்தலையுடைய முதுமகளிர் பலர் உள்ளன் போடு வாழ்த்த, தோழியரும் அந்தப்புரக் காவல் மகளிரும் கோப் பெருந்தேவி அடியெடுத்து வைக்கும் தோறும் பணிந்து போற்ற, அவள் நடந்து சென்று, தான் கண்ட தீய கனவில் நிகழ்ந்தவற்றை அரியணையில் இருந்த, திருமகள் விரும்பும் மார்பையுடைய பாண்டியனுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்.

குறிப்பு:

கோப்பெருந்தேவியர் எவ்விடத்து எவ்வேளையிற் செல்லினும் குற்றேவல் மகளிர் கண்ணாடி முதலிய மங்கலப் பொருள் ஏந்திச் செல்வதும் முதுமகளிர் முதலியோர் வாழ்த்தியம்பி வணங்கிச் செல்வதும் அரச வரிசை பற்றிய மரபு

திருவிழ்மார்பின் தென்னவன் - அற்றை நாள்வரை திருமகள் விரும்பும் மார்புடைய தென்னவனாய் இருந்தவன். இவி திருமகள் வீழ்கின்ற - நீங்குகின்ற மார்புடைய தென்னவன் எனக் கொள்ளலும் அமையும்.

அரும்பதப்பொருள்:

ஆடி - கண்ணாடி, கலன் - ஆபரணம், அவிரதல் - ஓளிர்தல், இழை - ஆபரணம், கோடி - புதிய பருத்தியாடை, திரையல் - வெற்றிலை, மான் மதத்தின் காந்து - கத்தூரிக்குழம்பு, கண்ணி, பிணையல்-மலர்மானல் வகைகள், கவரி - சாமரை, தூபம் - அகிற்புகை, கூண்கூனர், ஊம் - ஊமர், குறுந் தொழில் - குற்றேவல், நரைவிரைஇ-நரைமயிர் கலந்த, உரைவிரை இய - உள்ளன்போடு கூடிய, ஈண்டுநீர் - செறிந்த கடல், ஆடயம் - தோழியர் கூட்டம், அடியிடு - அடிவைக்கும் தோறும், பரசி - புகழ்ந்து, அரிமான் - சிங்கம், அமளி - ஆசனம், திருவிழ்மார்பு-திருமகள் விரும்பும்மார்பு, தென்னவர்கோ-பாண்டியன்.

கண்ணகியும் வாயிற் காவலனும்

(அரண்மனையிலே கோப்பெருந்தேவி மன்னனுக்குத் தான் கண்ட தீக்களாத்திறம் உரைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அரண்மனை வாயிலிலே...)

“வாயி லோயே வாயி லோயே

அறிவறை போறியறு நெஞ்சத்து

25

இறை முறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே

இணையரிச் சிலம்பொன் ஹந்திய கையள்

கணவனை யிழந்தாள் கடையகத் தாளென்

அறிவிப்பாயே அறிவிப் பாயே” யென

வாயிலோன், “வாழியெங் கொற்கை வேந்தே வாழி 30

தென்னன் பொருப்பிற் ரலைவ வாழி
செழிய வாழி தென்னவ வாழி
பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி
அடர்த்தெழு குருதி யடங்காப் பகந்துணிப்
பிடர்த்தலைப் பீட மேறிய மடக்கொடி.

35

வெற்றிவேற் றடக்கைக் கொற்றலை யல்லள்
அறுவர்க் கிளைய நங்கை யிறைவனை
ஆடல்கொண் டருளிய வணங்கு குருடைக்
கானக முகந்த காளி தாருகன்
பேருரங் கிழித்த பெண்ணு மல்லள்

40

செற்றனள் போலும் செயிர்த்தனள் போலும்
பொற்றொழிற் சிலம்பொன் ரேந்திய கையள்
கணவனை யிழந்தாள் கடையகத் தாளே''

பொருள்:

அரண்மனை வாயிலை அடைந்த கண்ணகி, “வாயிற் காவலனே, வாயிற் காவலனே! அறிவு இல்லாமற் போன புண்ணியமற்ற மனத் தினை உடைய இறைநீதி பிழைத்தவனது வாயிற் காவலனே, பரல் களையுடைய சோடிச் சிலம்புகளில் ஒன்றை ஏந்தியவரும் கணவனை இழந்தவருமான பெண் ஒருத்தி வெளி வாயிலின் கண் திற் கின்றாள் என்று மன்னனிடஞ் சென்று அறிவிப்பாய்” என்று சொல்லி அனுப்பினாள். வாயிற் காவலனும் அரசன் முன் சென்றான்.

அவன், “எம் கொற்கைப்பதியின் வேந்தே வாழ்க; தென் திசைக் கண்ணுள்ள பொதியமலையின் தலைவனே வாழ்க; செழிய வாழி, தென்னவ வாழி; பழிச்சொற்கள் அணையாத பஞ்சவ வாழி; எமது கடை வாயிலிலே பெண்ணொருத்தி வந்து நிற்கிறாள். அவள் யாரோ? வெட்டப்பட்டுக் குருதி கொப்பளிக்கும் அடங்காத் தன்மையுள்ள மகிடாகரளின் பிடர்த்தலையாகிய பீடத்திலிருக்கின்ற வருஞும் வெற்றிவேலைக் கையிற் கொண்டவருமாகிய கொற்றலையோ எனில், அவருஞமல்லள்; சப்தகண்ணியில் முதல் அறுவருக்கிளையவளாகிய பிடாரியோவெனில், அவருஞமல்லள்; இறைவனின் நடனமாடலைக் கண்டருளிய பத்திரகாளியோவெனில், அவருஞமல்லள்; அஞ்சச் செய்கின்ற பாலை நிலத்தில் விரும்பி உறைகின்ற காளியோ வெனில் அவருஞமல்லள்; தாருகாகரளின் வலிய மார்பினைக் கிழித்தவளான தூர்க்கையோவெனில் அவருஞமல்லள்; உள்ளத்திலே காழுப்புக் கொண்டவள்போலவும் மிக்க சினம் கொண்டவள் போலவும் தோன்றுகின்றாள். அழகிய வேலைப்பாடுமைந்த பொற்சிலம்பொன்றினைக் கையிலேந்தியிருக்கின்றாள், கணவனை இழந்தவளாம். வெளி வாயிலின் கண்ணே நிற்கின்றாள்” என்று பாண்டியனிடம் கூறினான்.

குறிப்பு:

மன்னாரும் மன்னனுக்கு இருக்க வேண்டிய அறிவு, அறவுணர்வு, ஆராய்வுடைய அரசநீதி என்பன பாண்டியனிடம் இல்லையெனக் கண்ணகி குறிப்பிடுகிறாள். வாயிற் காவலனுக்குக் கண்ணகி, மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும் கையிற் தனிச்சிலம்புமாய், செயிர்ப்புஞ் சினமுமாய் நிற்கும் கோலம் பயபக்தியையுண்டாக்குகிறது. அதனால், உக்கிரமூர்த்தங்களான கொற்றவை முதலானோரோ என அயிர்த்து, பின்னர் அவர்களல்லர். அவர்களை விஞ்சிய சீற்றங் கொண்டவள் எனத் தெளிந்து வியந்து நிற்கிறான். அவன் உள்ளத்திற் கொண்ட எண்ணம் அவனது கூற்றில் வெளிப்படுகிறது.

அரும்பதப்பொருள்:

அறிவு அறைபோகிய - அறிவு கீழற்றுப்போன - இல்லாமற் போன, பொறி - புண்ணியம், அறம், இறைமுறை - அரசநீதி, இணை-இரண்டு, அரி - சிலம்பின் உள்ளீடு - பரல், கடையகம் - வெளிவாயில், கொற்கை - பாண்டி நாட்டுத் துறைகளில் ஒன்று, தென்னம் - தெற்கு, பொருப்பு - மலை, இங்கே பொதிய மலை, செழியன், தென்னவன், பஞ்சவன் - பாண்டியன், அடர்த்து - வெட்டப்பட்டு, பசந்துணி-மகிடன் - மகிடாசரன், அறுவர்க்கிளையாந்தை - சப்த மாதர்களில் ஏழாவதாய் உள்ளவன், பிடாரி, ஆடல் கண்டு - நடனமாடலைக் கண்டு, அணங்கு - அச்சம், இங்கே அச்சந் தரும் பத்திரகாளி, சூர் - பயம், கானகம் - பாலை நிலம், உகந்த - விரும்பிய, தாருகன் - தாருகாசரன், உரம் - மார்பு, பெண் - இங்கே தூர்க்கை, செஞ்சை - செற்றம் - மாற்சரியம்-பொறாமை, செயிர்க்கை - மனக்கோபம், பொன்தொழில் சிலம்பு - பொன்னினாலே செய்யப்பட்ட அழுகிய சிலம்பு.

யாரையோ நீ?

கணவனை யிழந்தாள் கடையகத் தாளேயென,
“வருக மற்றவட் டருக வீங்கென”

45

வாயில் வந்து கோயில் காட்டக்
கோயிள் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி
‘நீர்வார் கண்ணை யெம்முன் வந்தாய்
யாரை யோநீ மடக்கொடி யோய்’ என
‘தேரா மன்னா செப்புவது டையேன்

50

எள்ளறு சிறப்பி னிமையவர் வியப்பப்
புள்ளுறு புன்கண் ஹர்த்தோ னன்றியும்
வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க
ஆவிள் கடைமணி யுகுநீர் நெஞ்சுசுடத் தான்றன்
அரும்பெறற் புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன்

55

பெரும் பெயர்ப் புகாரென் பதியே யல்லூர்
ஏசாச் சிறப்பி விசை விளங்கு பெருங்குடி
மாசாத்து வணிகன் மகளை யாகி
வாழ்தல் வேண்டி யூழ்வினை தூரப்பச்
குழ்கழல் மன்னா நின்னகர்ப் புகுந்திங்கு

60

என்காற் சிலம்புபகர் தல்வேண்டி நின்பாற்
கொலைக் களப்பட்ட கோவலன் மனைவி
கண்ணகி யென்பதென் பெயரே” யென

பொருள்:

“கணவனை இழந்தாளாருத்தி வெளிவாயிலில் நிற்கின்றாள்” என வாயிற்காவலன் கூற, அதனைக் கேட்ட பாண்டியன் நெடுஞ் செழியன், “அவளை இங்கே அழைத்து வருவாயாக, அவள் இங்கே வரட்டும்” என்று கூறினான். உடனே வாயிற்காவலன் வாயிலுக்குப் போய், கண்ணகியை அழைத்துச் சென்று, அரண்மனையில் அரசன் இருந்த இடத்தைக் காட்ட, அவள் அரசனுக்கு அண்மையில் சென்ற பொழுது, மன்னன், “நீர் வழிந்தோடும் கண்ணையுடையவளாய் என்முன்னே வந்து நிற்கும் இளங்கொடி போன்றவளே நீயார்?” என்று கேட்டான். கண்ணகி, “உண்மையை ஆராயாத மன்னனே, உனக்கு உண்மையைக் கூற வேண்டியவளாய் இருக்கிறேன்; கேள். பழிப்பற்ற சிறப்பினையுடைய தேவர்களும் வியந்து போற்றும் வண்ணம் புறா அடைந்த துண்பத்தைத் தீர்த்தவளாய் சிபிச்சக்கரவர்த்தியும்; வாயிலிலே கட்டிய ஆராய்ச்சிமணி ஒலிக்க, அதனைக் கேட்டுவந்து, மனையை அடித்த பசுவின் கடைக் கண்ணிலிருந்து வழிந்த கண்ணீரானது தன் நெஞ்சைச் சுட்டுவருத்த, பெறுதற்கரிய தன் மகனைத் தன் தேர்க் காலிலிட்டுக் கொன்ற மனுநீதிச் சோழனும் ஆட்சி புரிந்த சோழவள நாட்டிலே பெரும் புகழ் கொண்ட காவிரிப்பூம்பட்டினமே எனது ஊராகும். அந்த ஊரிலே, பழியற்ற சிறப்புடனே புகழ் பெற்ற பெருங்குடி வணிகனான மாசாத்துவன் என்பவனின் மகனாகப் பிறந்தான் ஜருவன். அவன் மனை வாழ்வு நடத்துவதை விரும்பி, விதியானது உந்திச் செலுத்தலால், வீரக்கழல் அனிந்த அரசே, நின்மதுரை மாநகரிலே புகுந்தான்; புகுந்து என்னுடைய காற்சிலம்பினை விற்பதற்கு விரும்பினன்; அவ்வேளை நின்னாற் கொலைசெய்யப்பட்டான். அவனே கோவலன்; அவன் மனைவியே யான். என்பெயர் கண்ணகி” என்று கூறினாள்.

குறிப்பு:

யாரையோ என்பதில் ஜை சாரியை இடைச்சொல்; ஒ வினா விடைச்சொல், மகளை என்பதிலும் ஜை சாரியை இடைச்சொல். கண்ணை முன்னிலைக் குறிப்பு வினையால்வணையும் பெயர். உண்மையை ஆராயாது கோவலனைக் கொலை செய்தானாகையாற்

பாண்டியன் தேரா மன்னன் ஆனான். "யாரையோ நீ?" எனப் பாண்டியன் வினவ, கண்ணகி நேர்விடை பகராது, தான் பிறந்த ஊரான புகாரின் பெருமையைப் புலப்படுத்தும் வகையில், சோழ மன்னர்களான சிபி, மனுநீதிச்சோழன் என்போரின் மிக நுண்மையான நீதித் திறத்தையும் வியத்தகு செயலையும் கூறுகின்றாள். கூறி அவர்கள் செயலோடு பாண்டியனின் பழிப்பு செயலைச் சூசகமாக ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறாள்.

சிபி, புறாவின் இன்னுயிரைக் காக்கத் தன்னுயிரை ஈந்ததுவும் மனுநீதிச் சோழன் ஆவறு துயரம் நெஞ்சு சுடத் தன் ஒரேயொரு மகனைத் தேர்க்காவிலிட்டுக் கொன்றதுவும் முறை வேண்டி வந்த எவ்வுயிரையும் - அஃறினை உயிரையும் புரக்கும் இறைநீதியைக் காட்ட, பாண்டியனோ ஆராய்வின்றி இறைநீதி பிழைத்து மனித வுயிரைப் போக்கிப்பழி எய்தினான் ஏன்றவாறு.

மாசாத்துவனின் ஒரேயொரு செல்வ மகனாயினும் கோவலன் முதுசொப்பொருள் கொண்டு வாழ்தலை இழிவெனக் கருதி, தன் முயற்சியால் பொருள் தேடி வாழ விரும்பினான் என அவன் தாளாண்மைத் திறம் புலப்படுத்துகிறது.

அரும்பதப் பொருள்:

மற்றவட்டருக விங்கென - மற்று + அவள் + தருக + ஈங்கு என அவளை இங்கே அழைத்து வருக, குறுகுதல் - அனுகுதல், சமீபமாகச் செல்லுதல், கண்ணை - கண்ணை உடையவளே, தேர்தல் - ஆராய்தல், தேரா - உண்மையை ஆராய்ந்தறியாத, தேரா என்பது எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். என்னுதல் - இகழ்தல், இமையவர் - தேவர், புள் - பறவை - இங்கே புறா. உறு - அடைந்த, புன்கண் - துன்பம், புன்கணார்த்தோன் - புன்கண்+தீர்த்தோன், வாயிற்கடைமணி - கடை வாயில் மணி - வெளிவாயிலிற் கட்டப்பட்ட மணி, நடுங்க - அசைய, ஆ - பச, கடைமணி - கண்மணிக்கடை - கடைக்கண், உகுநீர் - சொரியும் கண்ணீர், ஆழி - சில்லு, மடித்தோன் - கொன்றவன், புகார் - காவிரிப்பழும் பட்டினம் ஏகதல் - இகழ்தல், இசை - புகழ் ஊழியனை-பழவினை - விதி, துரப்ப - செலுத்த, சூழ்கழல் - கழல்குழ் - வீரக்கழல் அணிந்த, பகர்தல் வேண்டி - விற்றலைவிரும்பி.

யார் கள்வன்?

"..... பெண்ணைங்கே

கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோ ஸன்று

வெள்வேற் கொற்றங் காணேன்" வொள்ளிழை

65

"நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே,

என்காற் பொற்சிலம்பு மணியுடையரியே" என

“தேமொழி யுரைத்தது செவ்வை நன்மொழி
யாழுடையச் சிலம்பு முத்துடை யரியே
தருக வீங்”* கெனத் தந்து தான்முன் வைப்ப

70

கண்ணகி யணிமணிக் காற்சிலம் புடைப்ப
மன்னவன் வாய்முதற் தெறித்தது மணியே

பொருள் நிலை:

என்காற் பொற்சிலம்பு உடை அரி, மணி எனவும் யாம் உடை
சிலம்பு உடை அரி, முத்து எனவும் மன்னவன் வாய் முதல் மணி
தெறித்தது எனவும் கொள்க.

பொருள்:

கண்ணகி கூறியதைக் கேட்ட காவலன் “பெண்களில் அழகுடை
யவளே, கள்வனைக் கொல்வது எங்கும் கொடுங்கோல் ஆகாது.
அது அரச நீதியாகும். அறிவாய்” என்று கூறினார்

அதற்கு ஒளி பொருந்திய ஆபரணங்களை முன்னர் அணிந்தவ
ளாகிய கண்ணகி, “நல்வழி அறிந்து நீதியுணர்ந்து செயலாற்றுந்
திறமற்ற கொற்கை வேந்தனே, என் காலில் அணியப்பட்டிருந்த
பொற்சிலம்பின் உள்ளிடு அமைந்த பொருளாய் அமைந்த பரல்
மாணிக்கமாகும்” என்றாள்.

உடனே அரசன் “தேன் போன்ற இனிய மொழி பேசுவதே!
நீ கூறியன செவ்விய வார்த்தைகள். எம்முடைய சிலம்பின் உள்ளிடு
பரல்கள் முத்துக்களாம்” என்று கூறிய மன்னன் ஏவலரை நோக்கி,
“கோவலனிடமிருந்து பெற்ற அச்சிலம்பைக் கொண்டு வருக” என்று
சொன்னான் ஏவலர் அதனை அரசனிடம் கொடுக்க அவன் வாங்கி,
முத்துப்பரலோ மாணிக்கப்பரலோ என அறிவுதற்காக அதனைத் தன்
முன்னே வைத்தனன். வைத்தலும் கண்ணகியின் அணிகலமாகிய அழ
கிய அச்சிலம்பு தானே விண்டு வெடிக்க, வெளிப்பட்ட மாணிக்கப்
பரல்களில் ஒன்று அரசனின் வாயருகே தெறித்து விழுந்தது.

குறிப்பு:

ஒள்ளிழை, தேன்மொழி என்பன அன்மொழித் தொகை.
“கண்ணகி அணிமணிக் காற்சிலம்புடைப்ப” என்பதற்குக் கண்ணகி
யானவள் தான் அணிந்த கையிற் கொண்டிருந்த மாணிக்கப்பரல்
கொண்ட காற்சிலம்பை உடைக்க எனப்பொருள் கொள்வாருமளர்.
முத்துப்பரலா மாணிக்கப்பரலா எனப் பரிசோதனைக்கு உட்படுத்தப்
படவேண்டிய சிலம்பு. கோவலனிடமிருந்து பெறப்பட்ட கண்ணகி
யின் ஒரு காற் சிலம்பேயன்றி கண்ணகி கையிற் கொண்ட மற்றைச்
சிலம்பன்று என்று மறுப்பாருமூளர்.

அரும்பதப்பொருள்:

கொறல் - கொல்லுதல், கடுங்கோல் - கொடுங்கோல், வெள்வேற் கொற்றம் - இராசநீதி, ஒள்ளிழை - ஒளிபொருந்திய ஆபரணங்களை அணிந்த கண்ணகி. நற்றிறம் படரா - நல்வழிச் சொல்லாத, அரிசிலம்பின் உள்ளிடு பொருள் - பரல், மனி - மாணிக்கம் தேங்மொழி-தேங்போலும் மொழி பேசும் கண்ணகி, செவ்வை நன்மொழி-செவ்விய வார்த்தை, தருக - (கோவலனிடமிருந்து கைப்பற்றிய சிலம்பைக்) கொண்டு வந்து தருக. தந்து - வாங்கி, வைப்ப - வைத்த போது, அணிமணிச் சிலம்பு - கண்ணகியினுடைய (இப்போது அரசன் முன் உள்ள) அழகிய மாணிக்கப்பரலுடைய சிலம்பு, வாய்முதல், வாயருகே,

யானோ அரசன்? யானே கள்வன்!

----- மணி கண்டு

‘‘தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்த செங்கோலன்
பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட
யானோ அரசன் யானே கள்வன்

75

மன்பதை காக்கும் தென்புலம் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகவென் னாயுள்’’ என
மன்னவன் மயங்கிலீழ்ந் தனனே தென்னவன்
கோப்பெருந்தேவி குலைந்தன னூங்கிக்
கணவனை யிழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்லென்று
இனையடி தொழுதுவீழ்ந் தனனே மடமொழி

பொருள்:

தெறித்த மாணிக்கத்தைக் கண்டு மன்னன் பதறினான். ‘‘யான் தாழ்ந்து விழும் வெண்கொற்றைக் குடையை உடையேன் ஆயினேன். யான் தளர்ந்து விழும் செங்கோல் உடையேன் ஆயினேன். ஆராயாது பொற்கொல்லனது சொல்லைக் கேட்டு, அவன் கூற்றை உண்மையென நம்பி, கோவலனைக் கொல்லுமாறு பணித்த யானோ இப்பாண்டி நாட்டு அரசன்? இல்லை! இல்லை! யானே கள்வன், குடிமக்களைத் துன்பம் அனுகாது காக்கின்ற பாண்டி நாட்டுச் செங்கோலாட்சி, என் காரணமாகப் பிழையுடையதாயிற்று. என் னுயிர் அழிவதாக்’’ என்று புலம்பி அரியணையில் இருந்த அந்திலையிலேயே மயங்கி வீழ்ந்து இறந்தனன். மன்னன் முடிவைக் கண்ணுற்ற கோப்பெருந்தேவி மனங்கலங்கி நடுநடுங்கி ‘‘கணவனை இழந்தவர் களுக்கு வேற்றாருவரைக் கணவனாகக் காட்டமுடியாது’’ என்று கணவனது இருபாதங்களையும் வணங்கி நிலத்தில் வீழ்ந்திரந்தாள்.

குறிப்பு:

பாண்டியன் தான் செய்த பழிபடு செயலால் கருணை, கொற்றம் என்பவற்றின் சின்னமான வெண்கொற்றக் குடையும் அரச நீதி யின் அடையாளமான செங்கோலும் தாழ்ந்தன எனக் கூறினான். அரச நீதியை மறைத்தான். ஆகையால் பாண்டியன் கள்வன் ஆனான். தனக்கு உரிமையற்ற கண்ணகியின் காற்சிலம்பைக் கோவலனிட மிருந்து பொற்கொல்லன் மூலம் கவர்ந்தமையாலும் கள்வன் ஆயினான்.

“கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவதில்” என்றது. தந்தை தாய் முதலிய உறவினரை இழந்தவர்களுக்கு அந்தந்த முறை கூறிப் பிறரை உறவுமுறையாகக் காட்டலாம். ஆனால் கணவனை இழந்த பெண்ணுக்குப் பிறனொருவனைக் காட்டிக் கணவன் உறவுமுறை கூறமுடியாது என்றவாறு.

யானோ அரசன் என்பதில் ஒத்திர்மறைப் பொருளிலும், யானே கள்வன் என்பதில் ஏதேந்தப் பொருளிலும் வந்தன. குலைந்தனள் நடுங்கிஎன்பதில் குலைந்தனள்-முற்றெஶ்சம், மடமொழி-அன்மொழித் தொகை.

பொன் செய் என்பதற்குப் பொன்செய்வதை - பொருள் தேடுவதொன்றையே - தொழிலாகக் கொண்ட எனக் கூறலும் அமையும்.

அரும்பதம் பொருள்:

மன்பதை - மனிதகுலம், குடிமக்கள், தென்புலம் - தென்னாடு - பாண்டியநாடு, என்முதல் - எங்காரணமாக, பிழைத்தது - பிழையுடையதாயிற்று, குலைந்தனள் - மனங்கலங்கி, காட்டுவது - புகலிடமாகக் காட்டக்கூடியது, இல் - இல்லை.

வெண்பா

அல்லவை செய்தார்க் கறங்கூற்ற மாமென்னும் பல்லவையோர் சொல்லும் பழுதன்றே - பொல்லா படுவினையே செய்த வயவேந்தன் தேவி கடுவினையேன் செய்வதூஉங் கான்.

பொருள் நிலை:

பொல்லா..... தேவி, அல்லவை... --- பழுதன்றே; கடுவினையேன் செய்வதூஉம் கான்.

மிகுந்த குற்றமுடைய செயலைச் செய்த வெற்றிவேந்தனாய் விளங்கிய பாண்டியன் தேவியே, ‘அறம் அல்லாததீயவற்றைச்செய்தவர்களுக்கு, அறமே உயிர் குடிக்கும் கூற்றாய் அமையும்’ என்று சான்றோர் பலர் கூறும் சொல் உண்மையே; இனி, கொடிய முன் வினைப் பயனுடைய யான் செய்வதைக் காண்பாயாக.

அரும்பதப் பொருள்:

அல்லவை - அறம், அல்லாதவை - தீயவை, கூற்றம் - யமன், வடு - குற்றம்.

காவியுக நீரும் கையிற் ரணிச்சிலம்பும்
ஆவிகுடி போன வவ்வடிவும் - பாவியேன்
காடெல்லாஞ் குழ்ந்த கருங்குழலுங் கண்டஞ்சிக்
கூடலான் கூடாயினான்.

பொருள்:

பாவியேனான நான் துன்பத்தைச் சுமத்தலின் அடையாளமாக எனது கண்கள் சொரிகின்ற கண்ணீரையும் கையிலே இருந்த ஒற்றைச் சிலம்பையும் உயிர் அழிந்து கொண்டிருக்கின்ற உடம்பையும் காடுபோல விரித்து உடலைச் சூழ்ந்துள்ள கருங் கூந்தலையும் கண்டு, தானே எனது இந்த நிலைக்குக் காரணமாகையால் அச்சம் கொண்டு மதுரைக்குத் தலைவனான பாண்டியன் உயிர் துறந்து வெற்றுடம்பி வன் ஆனான்.

குறிப்பு:

காவி - சுமந்து, நீலோற்பலம் அல்லது குவளை மலர், காவியுகு நீர் - குவளை மலர் போன்ற கண்களினின்றும் சொரிகின்ற கண்ணீர் என வும் பொருள்கொள்ளலாம்; துன்பத்தைச் சுமந்து அதன் காரணமாகச் சொரிகின்ற கண்ணீர் என்பது பொருத்தமுடையது போலும்.

அரும்பதப்பொருள்:

குடிபோதல் - மெல்ல மெல்ல மறைதல், கூடல் - மதுரை, கூடு. உயிர் போன உடம்பு.

மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங் குழலும்
கையிற் ரணிச்சிலம்பும் கண்ணீரும் - வையக்கோன்
கண்டாவே தோற்றான் காரிகைதன் சொற்செவியில்
உண்டாவே தோற்றான் உயிர்.

பொருள்:

உடலிலே படிந்த புழுதியும் விரிந்து கிடக்கும் கரிய கூந்தலும் கையிலே கொண்ட ஒற்றைச் சிலம்பும் கண்ணீரும் ஆகிய இவற்றைக் கண்ட மாத்திரத்தே பாண்டியன் தன் மனவளிமையை இழந்தான்; கண்ணகியின் சொற்களை அவன் செவியினால் உண்ட - கேட்ட மாத்திரத்தே தன்னுயிரை இழந்தான்.

குறிப்பு:

முதலிரு வெண்பாக்கஞும் கண்ணகி கூற்றாகவும் மூன்றாவது வெண்பா கவிக்கூற்றாக, முடிவுரையாகவும் அமைந்தனவெனக் கொள்

ளலாம். வீரம், நீதி, குடிபுறந்தருதல் முதலிய மனவாற்றல்களைக் கண்ணகியின் கோலத்தைக் கண்ட அளவில் இழந்தான் என்பார் “கண்டளவே தோற்றான்” என்றார்.

அரும்பதப்பொருள்:

மெய் - உடம்பு, பொடி - புழுதி, வையைக்கோன் - வைகையாறு பாயும் பாண்டிய நாட்டு மன்னன், காரிகை - பெண். கண்ணகி, உண்ட + அளவு = உண்டளவு.

6. நாச்சியார் திருமொழி

சைவம், வைணவம் ஆகிய வைதிக சமயங்கள் புத்துயிர் பெற்றுப் பொலிவுற்ற பல்லவராட்சிக்காலம் (கி. பி 6ஆம் நூற்றாண்டின் பிற பகுதி தொடக்கம் கி. பி- 9ஆம் நூற்றாண்டின் பிறபகுதி காலம் வரை) பக்தி நெரிக் காலம் எனவும் கருதப்படும். அக்காலத்தில் சைவ நாயன்மார்களும் வைணவ ஆழ்வார்களும் பக்திச்சவை நவீ சொட்டச் சொட்டத் தோத்திரப் பாடல்கள் பாடி, சமனை, பெளத்த மத ஆதிக்கத்தை நிலைகுலையச் செய்து சைவ, வைணவ சமயங்களை எழுச்சிபெறச் செய்தனர்.

வைணவ ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் பாடிய பாசுரங்களை நாத முனிகள் தொகுத்து நாலாயிரந்திவியப் பிரபந்தமாக அருளினார். அப்பிரபந்தத்திலே கோதையார் என்றும் குடிக் கொடுத்த சுடர்க் கொடி என்றும் நாச்சியார் என்றும் அழைக்கப்படும் ஸ்ரீ ஆண்டாள் பாடியவை திருப்பாவை, நாச்சியார் திருமொழி என்பவை. நாச்சியார் திருமொழி தையொரு திங்கள் தொடக்கம் பட்டி மேய்ந்தது வரையுள்ள பதினான்கு திருமொழிகளைக் கொண்டது. அவற்றில் ஆறாவதாய் அமைவது “வாரணமாயிரம்” என்பது

6. வாரணமாயிரம்:

கண்ணன் மேல் ஆராக் காதல் கொண்டு, அவனைத் தன் நாயக னாக அடைய விரும்பிய ஆண்டாள், அவனைத் தான் மனஞ் செய்து கொண்டதாகக் கனவு கண்டு, அதனைத் தன் தோழிக்குக் கூறுகிறாள்.)

1. திருமண ஏற்பாடுகள் நடைபெறக் கணாக் கண்டேன்.

வாரண மாயிரம் சூழவ வஞ்செய்து
நாரண நம்பி நடக்கின்றா னென்றெதிர்
பூரண பொற்குடம் வைத்துப் புரமெங்கும்
தோரணம் நாட்டக் கணாக் கண்டேன் தோழீ நான்.

பொருள்நிலை :

தோழி, நம்பி நாரணன் ஆயிரம் வாரணம் குழு வலம்செய்து நடக்கின்றான் என்று எதிர் பொன் பூரண குடம் வைத்து பூரம் எங்கும் தோரணம் நாட்ட நான் கனாக்கண்டேன்.

பொருள் :

தோழி, கவியான குணங்கள் நிறைந்தவனான நாராயண மூர்த்தி, ஆயிரம் யானைகள் குழ்ந்துவர எழுந்தருளி வலம் வருகிறா ஸென்று (மங்கல வாத்திய முழுக்கத்தால் நகரிலுள்ளார் நிச்சயித்து அவனை வசாவேற்க) எதிரே பொன்னாலான பூரண குடம் வைத்து, நகரம் எங்கனும் தோரண கம்பங்கள் நாட்டியலங்கரிக்கும் இந்நிலையினை நான் கனாவிற் கண்டு அநுபவித்தேன்.

குறிப்பு :

ஆண்டாள் கனவிற் கண்ட திருமணமுறை வைணவ சமய மரபினைத் தழுவியதாகும். இத்திறத்தை மேல்வரும் பாசுரங்களிலும் காணலாம். வாரணம் ஆயிரம் குழு என்றது, “தன்னாயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான்” (பெரியாழ்வார் திருமொழி - 3) என்று கண்ணனுக்கு அவனை விட்டுக் கணமும் நீங்காத தோழர் ஆயிரவர்; அவர்கள் களிரென வீறுடையோர் என்பதைக் காட்டுதற்காம். வாரணம், தோரணம் என்பன தற்சமவட சொல். பூரம் என்றது ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரை. நம்பி எல்லா நற்குணங்களும் பொருந்தியவன்.

2. கோவிந்தனான காளை வரக் கனாக் கண்டேன்.

நாளை வதுவை மணமென்று நாளிட்டு
பாளை கழுகு பரிசுடைப் பந்தற்கீழ்
கோளரி மாதவன் கோவிந்த னென்பானோர்
காளை புகுதக் கனாக்கண்டேன் தோழி நான்.

பொருள் :

தோழி, “நாளைய தினம் கண்ணனுக்கும் ஆண்டாளுக்கும் திருமணவிழா” என்று நாள் நிச்சயித்து பின்னர் விவாகத்தின் முதல்நாள் செய்ய வேண்டிய சடங்குகளைச் செய்வதற்காக, பாளையோடு கூடிய கழுகினால் அலங்காரம் செய்யப்பட்ட மணப்பந்தவின் கீழே, நரசிங்கன், மாதவன், கோவிந்தன் என்னும் திருநாமங்கள் பூண்ட கண்ணன் என்னும் இளங்காளை போல்வான் பிரவேசிக்க நான் கனாக் கண்டேன்.

குறிப்பு :

பத்து நாள்கள் கழித்துத் திருமணம் என்றால் அக்கால நீட்சி பெருந்துன்பந் தருவதாய் அமையும்; இன்று திருமணம் என்றால் தாங்

கொண்ட மகிழ்வும் கேடு விளைவிக்கலாம்; அதனால் 'நாளை வதுவை' எனப்பட்டது. கோளரி - கோளஅரி - கொல்லுகின்ற ஆண் சிங்கம், திருமணப் பந்தலுக்குக் கண்ணன் தன் பெருமை தோன்ற மிடுக்கோடு நடந்து வந்தான் என்பதைக் காட்டுகிறது. மாதவன்-மா + தவன் - பூரி தேவியின் கணவன்; காளை உவமையாகுபெயர்.

அரும்பதப்பொருள்:

வதுவை - விவாகம் - மணம் - விழா, நாள் இதேல் - நாள் இது வென உறுதிப்படுத்துதல் - பரிசு - அலங்காரம்.

3. என்னை மகட்பேசி மந்திரிக்கக் கணாக் கண்டேன்

இந்திர னுள்ளிட்ட தேவர்கு மாமெல்லாம்
வந்திருந் தென்னை மகட்பேசி மந்திரித்து
மந்திரக் கோடியு தேதிமண மாலை
அந்தரி சூட்டக்க னாக்கண்டேன் தோழி நான்.

பொருள் நிலை:

தோழி, இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர் குழாம் எல்லாம் வந்து இருந்து மகள் பேசி மந்திரித்து, அந்தரி மந்திரம் கோடி உடுத்தி மண மாலை சூட்ட நான் கணாக் கண்டேன்.

பொருள் :

தோழி, கண்ணனுக்கும் எனக்கும் நடக்கும் திருமணத்தைக்காண, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் மாப்பிள்ளை வீட்டாராக இந்தப் பூவு வகத்துக்கு வந்திருந்து, கண்ணனுக்கு மணமகளாக என்னைத் தரும் படி கேட்டு நிச்சயித்தனர். பின்னர் மணமகன் வீட்டாரும் மணமகள் வீட்டாரும் தனித்திருந்து ஆடை, அணி முதலியன பற்றிக் காதோடு காது வைத்தாற் போலப் பேசி முடித்தனர். அதன் பின், கண்ணனின் உடன் பிறந்தாளான தூர்க்கை எனக்குத் தூயதான புதிய ஆடையை உடுத்தி வாசனையுள்ள மலர்மாலையும் அணிவித்தாள், இவ்வாறு கணாக் கண்டேன்.

குறிப்பு:

இப்பாடவில் மகட் பேசுதல், மந்திரித்தல், பெண்ணின் மைத்துனி புத்தாடை உடுத்தி மாலை அணிவித்தல் ஆகிய மூன்று சம்பிரதாயங்கள் கூறப்படுகின்றன. இவை மணவினைக்கு முன் நிகழ்வன. மகட் பேசுதல் - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை; மகளைத் தரும்படி கேட்டல் என்னும் பொருள் உடையது. மணமாலை என்பது இங்கு மணம் உடைய மாலை என்னும் பொருள் தந்தது; மணவினைக்கள் மணமகன் அணிவிக்கும் மாலையன்று. உடுத்தி - பிறவினை.

அரும்பதப்பொருள்:

தேவர்குழாங் - தேவர் கூட்டம், மந்திரித்தல் - ஆலோசித்தல், மனமாலை - மனம் + மாலை, மனம் நிறைந்த மாலை.

4. காப்புக்கயிறு கட்டுவதாகக் கணாக் கண்டேன்

நாற்றிசைத் தீர்த்தங் கொணர்ந்து நனிநல்கிப் பார்ப்பனச் சிட்டர்கள் பல்லாரெடுத் தேந்திப் பூப்புனை கண்ணிப் புனிதனோ டென்றன்னைக் காப்புநான் கட்டக் கணாக்கண்டேன் தோழீநான்.

பொருள் நிலை:

தோழி, பார்ப்பனச் சிட்டர்கள் பல்லார் நால் திசை தீர்த்தம் கொணர்ந்து நனிநல்கி எடுத்து ஏந்தி டீபுனை கண்ணி புனிதனோடு என்தன்னை காப்பு நான் கட்டநான் கணாக் கண்டேன்.

பொருள்:

தோழி, பிராமணோத்தமர்கள் பலர் சேர்ந்து நாற்றிசைக்கண்ணு முள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களை எடுத்துவந்து நன்றாக எங்கள்மீது தெளித்து, மந்திரம் சொல்லி வாழ்த்தினர், பின்னர் பலவகை மலர் களாலான மாலையனிந்த தூயோனான கண்ணனுக்கும் எனக்கும் காப்புக்கயிறு கட்டினர். இந்நிகழ்வுகளை நான் கணவிற் கண்டேன்.

குறிப்பு:

நனி, மிகுதிப் பொருளில் வந்த உரிச்சொல். அந்தனர் நாற்றிசையிலுமுள்ள புண்ணிய நதிகளிலுமிருந்து எடுத்து வரப்பட்ட தீர்த்தங்களைத் தெளித்து வாழ்த்திக் காப்புக்கயிறு கட்டினர் என்க.

அரும்பதப்பொருள்:

நல்குதல் - கொடுத்தல்; இங்கே தெளித்தல், சிட்டர் - சிறந்தோர், கண்ணி - மாலை, புனிதன் - பரிசுத்தமுடையவன், புனிதனோடு என்றன்னை - புனிதனுக்கும் எனக்கும்.

5. மதுரை மன்னன் வரக் கணாக் கண்டேன்

கதிரொளி தீபம் கலசமு டனேந்தி
சதிரிள மங்கையர் தாம்வந்தெ திர்கொள்ள
மதுரையார் மன்னனடிநிலைதொட் டெங்கும்
அதிரப் புகுதக் கணாக்கண்டேன் தோழீநான்

பொருள் நிலை:

தோழி, சதிர் இள மங்கையர் தாம் கதிர் ஓளி தீபம் கலசம் உடன் ஏந்தி வந்து எதிர்கொள்ள, மதுரையார் மன்னன் அடிநிலை தொட்டு எங்கும் அதிரப் புகுத நான் கணாக் கண்டேன்.

பொருள்

தோழி, பெருமை வாய்ந்த அழகினையுடைய இளம் பெண்கள் குரியனது ஓளி போன்ற பேரொளியுள்ள குத்துவிளக்குகளையும் பொற் கும்பங்களையும் கையில் ஏந்தி, எதிர் கொண்டு அழைத்துவர. மதுரையிலுள்ளார்க்கு அரசனாகிய கண்ணன் பாதுகைகளைத் தரித் துக்கொண்டு பூமியெங்கும் அதிரும்படியாக எழுந்தருளுவதை நான் கணாவிற் கண்டேன்.

குறிப்பு:

இடையிலே விளக்கு அணைந்தால் அது மங்களத்துக்குக் குறை வாம் என்பது கருதிப் பேரொளியுடைய தீபங்களை ஏந்தி வந்தன ரென்க. மதுரையார் மன்னன் - மற்றெல்லாத் திருநாமங்களையும் விட, அதுவே கண்ணனுக்கு உவப்பான பெயர் என்ற ஐதிகத்தினால் அப்பெயர் கூறப்பட்டது.

அரும்பதப்பொருள்:

சதிர் - பெருமை, அடிநிலை - பாதுகை, அடிநிலை தொட்டு - பாதுகை தரித்து.

6. மதுகுதன் என்கைத்தலம் பற்றக் கணாக் கண்டேன்

மத்தளம் கொட்ட வரிசங்கம் நின்றாத
முத்துடைத் தாம நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ்
மைத்துளன் நம்பி மதுகுதன் வந்தென்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கணாக் கண்டேன் தோழி நான்

பொருள் நிலை:

மத்தளம் கொட்ட வரிசங்கம் நின்றாத, மைத்துளன் தம்பி மதுகுதன் முத்துடைத்தாமம் நிரை தாழ்ந்த பந்தற்கீழ் வந்து கைத்தலம் பற்ற நான் கணாக் கண்டேன்.

பொருள்:

தோழி, மத்தளம் முதலிய மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கவும் வரிகளையுடைய சங்குகள் ஓலிக்கவும், மைத்துளன் முறையுடைய வனும் நந்துணங்கள் நிறைந்தவனும் மதுகுதன் என்னும் பெயர் பூண்டவனுமான கண்ணன், முத்து மாலைகள் நிரைநிரையாகத் தொங்க விடப்பட்ட பந்தவின் கீழே வந்து என் கைகளைப் பற்றியருள நான் கணாக் கண்டேன்.

குறிப்பு:

நப்பின்னைக்கு கண்ணன் மைத்துளன் ஆகையால், அந்தமுறைத் தொடர்பை ஆண்டாரும் விரும்பி மைத்துளன் என்றாள், மதுகுதன் - மதுவென்னும் அரக்களைக் கொன்றவன். இப்பெயர் மூலம் பகைவரிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றும் ஆற்றல் அவனுக்குண்டு என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றாள்.

அரும்பதப்பொருள்:

ஸமத்துனன் - அத்தைமகன், முத்துடைத்தாமம் - முத்தாலான மாலை, கைத்தலம் - கையாகிய இடம்.

7. கைத்தலம் பற்றித் தி வலம் வரக் கணாக் கண்டேன்

வாய்நல் வார்நல்ல மறையோதி மந்திரத்தால்
பாசிலை நானைல் படுத்துப் பரிதிவைத்து
காய்சின மாகளி றன்னானென்கை பற்றித்
திவலஞ் செய்யக்க னாக்கண்டேன் தோழி நான்

பொருள்:

தோழி, வாய்மையுடைய நல்ல வேதியர்கள், பொருத்தமான சிறந்த வேதமந்திரங்களை ஒது, அந்தந்தக் காரியங்களுக்கு இசைந்த மந்திரங்களின்படி, பசுமையான இலைகளையுடைய நானைற்புற்களைப் பரப்பி, சமித்துக்களையிட்டு தி வளர்த்து, மிக்க சினத்தையுடைய பெருங்களிறு போன்ற கம்பிரங் கொண்ட கண்ணன் என்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அத்தீயினை வலமாகச் சுற்றிவர நான் கணாக் கண்டேன்.

குறிப்பு:

இதி எச்சத் திரிபு; ஒது என்றபடி, நானைல் படுப்பதும் பரிதி வைப்பதும் அக்கிலி காரியங்கள். என்கைத்தலம் பற்றித் திவலம் வர - திருமங்கலநான் சூட்டியபின் தி வலம் வருதல் மரபு என்க.

அரும்பதப் பொருள்:

வாய்நல்லார் - வேதியர், மறை - வேதம், பாசிலை - பசுமை + இலை, பரிதி - சமித்து - ஓமத்தி வளர்த்தற்கான சள்ளிகள், காய்சினம் - மிக்ககோபம்.

8. அம்மி மிதிக்கக் கணாக் கண்டேன்.

இம்மைக்கு மேழேழ் பிறவிக்கும் பற்றாவான்
நம்மை யுடையவன் நாராய ணன்நம்பி
செம்மை யுடைய திருக்கையால் தாள்பற்றி
அம்மி மிதிக்கக் கணாக் கண்டேன் தோழி நான்

பொருள்:

தோழி, இப்பிறப்பிற்கும் இனிவரும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் பற்றுக் கோடாய் அடைக்கலம் தருபவனும் நம்மையெல்லாம் தனது உடைமையாகக் கொண்டவனும் சகல நற்குணங்களுடையவனும் நாராயணனு மான கண்ணன், சிறந்த தனது திருக்கைகளாலே எனது காலைப்

பிடித்து அம்மியின் மேல் எடுத்து வைக்க, என்னை அம்மி மிதிக்கச் செய்ய, நான் கணாக் கண்டேன்.

குறிப்பு:

கண்ணன் என்னை அம்மி மிதிக்கச் செய்தான் என்க. காலைப் பிடித்து அம்மிமேல் எடுத்து வைத்தவள் கண்ணன்; அம்மியை மிதித்தவள் ஆண்டாள். அதனால் மிதித்தனள் எனத் தன்வினையிற் கூறப்பட்டது.

அரும்பதப் பொருள்:

செம்மையுடைய - சிறந்த, சிவந்த, சிவந்தகை எனவும் கொள் ளாம்.

9. பொரி முகந்து அட்டக் கணாக் கண்டேன்.

வரிசிலை வாள்முகத் தென்னைமார் தாம் வந்திட்டு
எரிமுகம் பாரித்தென் ணமுன்னே நிறுத்தி
அரிமுக ஸ்கதன் கைமேலென் கைவைத்து
பொரிமுகந் தட்டக் கணாக்கண்டேன் தோழீநான்.

பொருள் நிலை:

தோழீ, வரிசிலை வாள்முகத்து என் ஜமார் தாம் வந்திட்டு எரிமுகம் பாரித்து என்னை முன்னே நிறுத்தி அரிமுகன் அச்கதன் கைமேல் கைவைத்து பொரி முகந்து அட்ட நான் கணாக் கண்டேன்.

பொருள்:

தோழீ, அழிய வில்போன்ற புருவத்தையும் ஒளிபொருந்திய முகத்தையுமடைய எனது தமையன்மார் வந்து அக்கினியை நன்றாக எரியச் செய்து, அந்த அக்கினியின் முன்னே என்னை நிற்கச் செய் தார்கள்; பின்னர், நரசிங்கனான சிங்க முகத்தையுடையவனும் அச்கதனுமாய கண்ணலுடைய திருக்கையின் மேலே என் கையை வைத்து நெற்பொரியை அள்ளியெடுத்து அக்கினியிலிட்டு ஆகுதி செய்வதை நான் கணவிற் கண்டேன்.

குறிப்பு:

அம்மி மிதித்த பிறகு நெற்பொரியை அக்கினியிலிட்டு ஆகுதி செய்வது முறைமை. பொரியை மண்மகளின் உடன்பிறந்தவர் அள்ளி யிடுவர் என்க. வரிசிலை என்பது உவமேயம் தொக்குவந்த முற்று வழை.

அரும்பதப் பொருள்:

ஜமார் - தமையன்மார், பாரித்தல் - வளர்த்தல், எரிமுகம் - தீக் கொழுந்து, பொரிமுகந்து - நெற்பொரியை அள்ளி.

10. மஞ்சன மாட்டக் கணாக் கண்டேன்

குங்கும மப்பிக் குளிர்சாந்தம் மட்டித்து
மங்கல வீதி வலஞ்செய்து மணநீர்
அங்கவ னோடு முடன் சென்றங் கானை மேல்
மஞ்சன மாட்டக் கணாக்கண்டேன் தோழி நான்.

பொருள் நிலை:

தோழி, குங்குமம் அப்பிக் குளிர் சாந்தம் மட்டித்து ஆனை மேல் அவனோடு உடன் சென்று மங்கலம் வீதி வலம் செய்து மணம் நீர் மஞ்சனம் ஆட்ட நான் கணாக் கண்டேன்.

பொருள்:

தோழி, குங்குமக் குழம்பை உடலெங்கும் தடவி, குளிர்ந்த சந் தனச் சாந்தை யிக் அதிகமாகப் பூசி, யானையின் மீது கண்ணபிரா னோடு சேர்ந்திருந்து, திருமணத்துக்கரக அலங்கரிக்கப்பட்ட வீதி களிலே ஊர்வலமாக வந்து, பின்னர் மணம் கமமும் மங்கல நீரினாலே எங்கள் இருவருக்கும் நீராட்டுவதாக நான் கணாவிற் கண்டேன்.

குறிப்பு:

கண்ணபிரானும் தானும் சிறிது நேரம் அக்கினிக்கு அன்மையில் இருந்தமையால் உண்டான வெப்பத்தைத் தணிப்பதற்கு குளிர்ந்த குங்கும சந்தனக் குழம்புகளைப் பூசினர் என்க. ஊர்வலமாக வந்து மண நீரால் நீராட்டுதல் வைணவ விவாக சம்பிரதாயம் எனக்கொள்க.

அரும்பதப்பொருள்:

மட்டித்தல் - அதிகம் பூசுதல், சாந்தம் - சந்தனம், மஞ்சனம் - நீராட்டுதல்.

11. பாசுரப் பயன்

ஆயலுக் காகத் தான்கண்ட கணாவினை
வேயர் புகழ்வில்லி புத்தூர்க்கோன் கோதைசொல்
தாம தமிழ்மாலை யீரைந்தும் வல்லவரி
வாயு நன்மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே.

பொருள்:

வேயர் குலத்தவராற் புகழப்பட்டவராய் ஸி வில்லிபுத்தூர்க்குத் தலைவராய பெரியாழ்வாரின் திருமகளான ஆண்டாள். தான் கண்ண னுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதாகக் கண்ட கனவைக் கண்டபடியே அரு ஸிச் சொன்ன தூய தமிழ்த் தொடையான இப்பத்துப் பாடல்களை யும் ஒத வல்லவர் நற்குணமுடைய புத்திரர்களைப் பெற்று மகிழ்வர்.

7. திருவாசகம்

தமிழ்லே தோன்றிய பக்தி இலக்கியங்களிலே சிறப்பிடம் பெறுவனவாய் பன்னிரு திருமுறைகளிலே, எட்டாந் திருமுறையாக அமைந்தனவாய் திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்பவற்றை ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் எனக் கருதப்படும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்தார்கள்.

இஞ்சாம் வரகுணபாண்டியன் காலத்திலே வாழ்ந்த அவர், வாதலூரிற் பிறந்தமையால் வாதலூரர் எனவும் பெயர்பெற்றார். இளையெலோயே சிவாகமங்களையும் இலக்கணவிலக்கியங்களையும் கற்றுத் தெளிந்த அவர், பாண்டியனிடம் அமைச்சராகப் பணியாற்றியபோதினும், அவருள்ளாம் சிவ சம்பத்தையும் சிவ சம்பந்தத்தையும் அடையும் வேட்கை கொண்டிருந்தது. திருப்பெருந்துறையிலே குருந்தமர நீழலிலே சிவபெருமான் குரு வடிவாய் வந்து அவரை ஆட்கொண்ட பின்னர், சிவன் கழலொன்றையே சிந்திக்கும் சிந்தையரானார். குரு வடிவாய் வந்து காட்சி கொடுத்த பின்னர், அவரைக் காணப்பெறாதவராய்த் தாயினைப் பிரிந்த சேயினைப் போல மனங்கலங்கி, நெக்கு நெக்குருகி, அழுதழுது, தான்பெற்ற சிவானுபூதியை நினைந்து நினைந்து அவர் பாடிய திருவாசகப் பதிகங்கள் இருக்குத் தரு மனத்தையும் ஈர்த்திர்த்து என்புருக்குவன். அந்த மாணிக்கமணி வாசகங்களைத் தந்தமையால் மாணிக்கவாசகர் என்னும் காரணப் பெயர் பெற்றார்.

திருவாசகம், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் சிவானுபவங்களைத் தெளிவாகவும் நுண்மையாகவும் விளக்குவது; தமிழ் இலக்கியத்துறையில் குறிப்பாகப் பக்தி இலக்கியத்தில் மிக உண்மைான இடத்தை வகிப்பது. உணர்ச்சிப் பெருக்கினை ஆற்றுப் பெருக்கினைப் போல் பொங்கிப் பெருகச் செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்த இலக்கியங்களில் முதலிடம் பெறுவது; முப்பொருளுண்மையையும் சீவன் சிவமாகும் தன்மையையும் தெரிவிப்பது. திருவாசகத்தில் சிவபுராணம் தொடக்கம் அச்சோப்பதிகம் ஈராகவுள்ள 51 வகைத் திருப்பதிகங்கள் இடம்பெறுகின்றன.

இவற்றுள் திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருப்பெருந்துறையில் அருளப்பட்டது. பிறர்க்கு வீட்டுநெறியை அறிவுறுத்தும் வகையில் திரோதான சுத்தி பற்றிப் பாடப்பெற்றது. திரோதான சுத்தி என்பது மறைப்பு நீக்கம்.

திருப்பள்ளி யெழுச்சி

போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே
 புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணனைதுணை மலர்கொண்டு
 ஏற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
 எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
 சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலரும்தன் வயல்குழ்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 ஏற்றுயர் கொடியுடை யாய் எனை யுடையாய்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

1

பொருள்திலை:

என்வாழ் முதலாகிய பொருளே, போற்றி; புலர்ந்தது. இணை பூங்கழற்குத் துணைமலர் கொண்டு ஏற்றி, நின்திருமுகத்து மலரும் எமக்கருள் எழில்நகைகொண்டு, தொழுகோம்; இதழ்க் கமலங்கள் மலரும் சேற்றுதன் வயல்குழ் திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெரு மானே, கொடியாய், உடையாய் எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

பொருள்:

எனது வாழ்விற்கு முதற்பொருளாக விளங்கும் இறைவனே, வணக்கம்; இராப்பொழுது விடிந்தது. உனது அழிய இரண்டு திருப்பாதங்களுக்கும் ஒப்பான இரு மலர்களை அவற்றின் மேல் தூவி. உன் திருமன்னிலையில் நின்று, உன் திருமுகத்திலே எழுகின்ற, எமக்கு அருள் வழங்கும் அழிய புஞ்சிரிப்பினைப் பெற்று, உனது திருவடிகளை வணங்குவோம். இதழ்களுடைய தாமரைகள் மலரு கின்ற சேற்றினைக் கொண்ட குளிர்ந்த வயல்கள் குழப்பெற்ற திருப் பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே, உயர்ந்த நந்திக் கொடியையுடையவனே, என்னை உடைமையாகக் கொண்டவனே, எமது தலைவனே, துயில் நீங்கி திருப்பள்ளியினின்று எழுவாயாக.

குறிப்பு:

புறவிருள் நீங்கக் கதிரவன் எழுதல்போல, அகவிருள் நீங்கத் திருமுகத்திலே அருள் மலர்ந்தது என்க. எனவே, எழில்நகை இங்குக் கதிரவன் கதிர் போலாயிற்று.

அரும்பதப்பொருள்:

எற்றுதல்-மலர்தூவுதல், போற்றி - வணக்கம், கழல் - பாதம், இணை, துணை - இரண்டு, ஏறு - ஏருது. பள்ளி - படுக்கை - துயில்.

அருணன் இந்திரன்திசை அனுருதினன் இருள்போய்
 அகன்றது உதயநின் மலர்த்திரு முகத்தின்
 கருணையின் குரியன் எழுமழ நயனக்
 கடிமலர் மலரமற் றன்னலங் கண்ணாம்

திரள்நிறை அறுபதம் முரல்வன் இவையோர்
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவபெருமானே
 அருள்நிதி தரவரும் ஆண்த மலையே
 அலைகட லேபள்ளி எழுந்தருளாயே.

பொருள்நிலை:

உதயம் அகன்றது எனவும் அண்ணல் சிவபெருமானே எனவும் கொள்க.

பொருள்:

சூரியன் இந்திரனின் திசையாகிய கீழ்த்திசையை நெருங்கிவிட்டான்; உதயகால ஒளி எங்கும் பரவியது; தாமரை மலர் போன்ற உனது திருமுகத்தில் விளங்கும் அருளைப் போல, சூரியன் வானிலே உயர் உயர, கண் போன்றனவாய, வாசனையுடைய தாமரை மலர்கள் மலர்கின்றன. அதனாலே திரண்ட வரிசை வரிசையான வண்டுகள் ஒளித்து ரீங்காரம் செய்கின்றன. இவற்றைக் கருதுகூட பெருந்தகையே, அருட் செல்வத்தைத் தரவருகின்ற இன்பமலையே, எல்லாப் பொருளும் அலைபோலத் தோன்றி அடங்குதற்குரிய பெருங்கடலே, துயில் நீங்கி எழுந்தருள்க.

குறிப்பு:

கருணையின் சூரியன் - கருணை போன்ற சூரியன் என்பதும், நயனக்கடிமலர் - நயனம் போன்ற கடிமலர் என்பதும் உவமேயம் உவமானமாக வந்த உவமையனி.

“பொருளே உவமஞ் செய்தனர் மொழியினும்
 மருளறு சிறப்பினஃதுவ மாகும்”

(தொல் - உவமவியல் - 9)

இதனைத் தடுமாறுவம் என்பார்

“ தடுமாறு வமம் கடிவரை யின்றே ”

(தொல் - உவமவியல் - 35)

இதனை வடநூலார் இதரவிரதம் என்பார். இவை ஓர் - ஓர் என்பது வினையடி; கருது, ஆராய் என்னும் பொருள் கொண்டது. அலை கடலே - உவமை மாத்திரம் வந்த உருவகம்.

அருஞ்சொற் பொருள்:

அருணன் - சூரியன், இந்திரன் திசை - கிழக்கு, நயனம் - கண், கடிமலர் - வாசனையுடைய மலர், அண்ணல் - பெருமையுடையோன், அங்கண் - அயல், பக்கம், அறுபதம் - ஆறு கால் உள்ள வண்டு, முரல்தல் - ரீங்கரித்தல்.

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி

குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஒவின தாரகை ஒளியொளி உதயத்

தொரூப்படுகின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழல் தாளினை காட்டாய்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
யாவரும் அறிவரி யாய்நமக் கெளியாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தருளாயே.

3

பொருள் நிலை:

பூங்குயில் கூவின; சேவல் கூவின; குருகுகள் இயம்பின; சங்கம் இயம்பின; தாரகை ஒளி ஒவின; உதயத்து ஒளி ஒருப்படுகின்றது; தேவ, நமக்கு விருப்பொடு கழல் செறிநல்தாள் இணை காட்டாய்.

பொருள்:

(பொழுது புலர்வதை உணர்த்த) அழகிய குயில்கள் கூவின; சேவல்களும் கூவின; ஏனைப் பறவைகளும் ஒலி செய்தன; சங்கும் ஒலித்தது; நட்சத்திர வெளிச்சம் மறைந்தது. குரிய உதயத்தின் ஒளி தோன்றுகின்றது. கடவுளே, எங்களில் விருப்பங்கொண்டு, வீரக்கழல் செறிந்த உனது நல்ல திருவடியிரண்டையும் காட்டியருள்க. திருப் பெருந்துறையில் வீற்றிறுக்கும் சிவபெருமானே, யாரும் அறிய இயலாதவனே, கருணையால் அடியாராகிய எமக்கு எளிவந்து அருள் பவனே, எமது தலைவனே, துயில் நீங்கி யருள்க.

குறிப்பு:

குருகு - பறவைகளுக்குரிய பொதுப்பெயர். நற்றாள்; பிறவியறுத்து வீட்டின்பம் நல்கும் நன்மையுடையதாள். “பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார், இறைவனடி சேராதார்” என்பது திருக்குறள். விருப்பொடு நமக்கு உதயத்தொளி ஒருப்படுகின்றது என்கொண்டு பொருள் முடிப்பதுமுண்டு.

தோன்றுகின்றது

அரும்பதப் பொருள்:

தாரகை - விண்மீன், ஒருப்படுகின்றது - தோன்றுகின்றது.

இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்

இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்

துன்னிய பிணை மலர்க் கையினர் ஒருபால்

தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்

சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே

என்னையும் ஆண்டுகொண் டின்னருள் புரியும்

எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

4

பொருள்:

விடியற்காலத்தே வழிபட வந்த இனிய ஒசையை மீட்டும் வீணையைடையவர்கள் ஒரு பக்கம் நிற்கின்றனர்; யாழ் வாசிப் போர் இன்னொரு பக்கம் நிற்கின்றனர்; மந்திரங்களோடு தோத்தி ரப்பாடல்களை ஒதுவோர் பிறிதொரு பக்கம் நிற்கின்றனர்; நெருக்க மாகக் கட்டப்பட்ட மலர்மாலை ஏந்திய கையினர் மற்றொரு புறம் நிற்கின்றனர்; தொழுவோர், அழுவோர், சோர்ந்து அசைவோர் வேறொரு புறம் நிற்கின்றனர்; தலைமீது கைகுவித்து வணங்குவோர் வேறொரு புறம் நிற்கின்றனர். இவர்கள் அனைவருக்கும் அருளும் படி திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கும் சிலபெருமானே, தகுதியற்ற என்னையும் ஆட்கொண்டு இனிய அருள் செய்யும் எமது தலைவனே; துயில் நீங்கியருள்.

குறிப்பு:

வீணையும் யாழும் தம்முள் சிறிது வேறுபாடுடைய இசைக் கருவிகள், தொழுகையர் என்பதற்குத் தொழும் கையர் - வணங்குங் கையினர் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். என்னையும் என்பதில் வந்த 'உம்' இழிவு சிறப்பும்மை இடைச்சொல்.

அரும்பதப்பொருள்:

இருக்கு - மந்திரம், பிணை - சேர்ந்த, துவள்ளக - மென்மேல் அசைதல், துன்னிய - நெருங்கிய, சென்னி - தலை.

பூதங்கள் தோறும்நின் றாயெனின் அல்லால்
போக்கிலன் வரவிலன் என்றினைப் புலவோர்
கிதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
கேட்டறி யோாம் உனைக் கண்டறி வாரைச்
சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னா
சிந்தனைக் கும்அரி யாயெங்கள் முன்வந்து
ஏதங்கள் அறுத்தெம்மை யாண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ஸாயே.

5

பொருள்நிலை:

புலவோர், நினை பூதங்கள் தோறும் நின்றாய் எனின் அல்லால் போக்கிலன் வரவிலன் என, கிதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால் உன்னைக் கண்டறிவாரைக் கேட்டறியோம்.

பொருள்:

அறிஞர் உன்னை ஜம்புதப் பொருள்களிலெல்லாம் நிற்கின்றாய் என்று உரைப்பரே அல்லாது, இறப்பு பிறப்பு அற்றவன் என்று கூறி உன்பொருட்டு இசைப் பாடல்களைப் பாடுதலும் அதற்கேற்ப ஆண்ந்தக் கூத்தாடுவதும் அன்றி உன்னைத் தாமாக நேரே பார்த் தறிந்தவர்கள் எவரையும் கேட்டும் அறியவில்லை. குளிர்ச்சி பொருந்

திய வயல்கள் குழந்த திருப்பெருந்துறை அரசே, மனத்தாலும் ஊகித்தறிதற்கு இயலாதவனே, அடியேங்கள் எதிரே தொன்றியருளி, எங்கள் குற்றங்களைத் தொலைத்துப் பேரருள் அளிக்கும் எமது தலைவனே, துயில் நீங்கி யருள்க.

குறிப்பு:

பாலுள் நெய்போலப் பஞ்சபூதப் பொருள்களிலே கலந்து உயிர்க் குயிராய் நிற்பாய் எனினும் ஏனைய சிவராசிகள் போலத் தோற்ற மும் மறைதலும் இல்லாதாய் என்று உன்னிலக்கணத்தைக் கூறுவரேயன்றி நேரிற் கண்டவர் இல்லை என்பதாம். கடவுள் காட்டாமல் எவரும் தாமாகக் கண்டறிய முடியாமை குறிப்பிடப்பட்டது. ஏதங்கள் - குற்றங்கள்; இவை மலங்கள், காமவெகுளி மயக்கங்கள் என்பவற்றைக் குறிக்கும்.

அரும்பதப் பொருள்:

ஜம்பூதங்கள் - நிலம், நீர், தீ, வளி, ஆகாயம்; போக்கிலன் - இறப்பில்லாதவன், வரவிலன் - பிறப்பில்லாதவன், கூதங்கள் - இசைப் பாடல்கள், சீதம் - குளிர்ச்சி.

பப்பற வீட்டிருந் துணரும்நின் அடியார்
பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
வணங்குகின் றாரணங் கின்மணவாளா
செப்புறு கமலங்கள் மலருந்தன் வயல்குழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
இப்பிறப் பறுத்தெமை ஆண்டருள் புரியும்
எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

6

பொருள் நிலை:

அணங்கின் மணவாளா, பப்புற வீடு இருந்து உணரும் நின் அடியார் வந்து பந்தனை அறுத்தார். அவர் பலரும் மானிடத்து இயல்பின் மைப்புறு கண்ணியர் வணங்குகின்றார்.

பொருள்:

உமை மணவாளா, மனவிரிவொழியப் பற்றற்ற நிலையில் நின்று மெய்யுணரும் உனது அன்பர்கள், உன்பால் வந்தடைந்து பாசத்தி னின்றும் நீங்கப்பெற்றார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் மனித இயற் கையோடு ஒட்டி அன்பு நீர் பெருக்கும் கண்ணினரான தலைவியர் போல உன்னைத் தொழுகிறார்கள். சிவப்புநிறம் பொருந்திய தாமரைகள் மலரும் குளிர்ந்த வயல் குழந்த திருப்பெருந்துறையில் உறையும் சிவபெருமானே, இந்தப் பிறவியை நீக்கி எங்களை ஆட்கொள்ள வல்ல தலைவனே, துயில் நீங்கி எழுந்தருள்க.

குறிப்பு :

பப்பு - பரப்பு என்பதன் இடைக்குறை. இங்கே மனப் பரப்பு மன விரிவு என்னும் பொருள்கொண்டது. மனவிரிவு என்றது மனம் புலன் வழிச் சென்று அனுபவித்தலை. உடம்பொழிந்து இரண்டறக் கலத்த லாகிய வீடுபேறு வேண்டுமென்பார் இப்பிறப்பு அறுத்து என்றார்.

அரும்பதப்பொருள் :

வீடு - விடுதலை - பற்றுவிட்டநிலை, பந்தனை - கட்டு - பாசம், மலம், மைப்பு - நீருடைமை, மை - நீர், இப்பிறப்பு - எடுத்த பிறப்பு.

அதுபழச் சுவையென அழுதென அறிதற
கரிதென எளிதென அமரரும் அறியார்
இதுஅவன் திருவுரு இவனவன் எனவே
எங்களை ஆண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருஞும்
மதுவளர் பொழில்திரு வுத்தர கோச
மங்கையுள் ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
எதுவெமைப் பணிகொளும் ஆறது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பன்ஸி எழுந்தருளாயே.

7

பொருள் :

பரம்பொருளான பிரமமானது கனியின் சுவை போலும் அழுதம் போலும் எனவும் அது அறிவதற்கு முடியாதெனவும் அது அறிவ தற்கு எளிதாமெனவும் வாதித்துத் தேவர்களும் அதனை அறியா நிலையினராய் இருப்பர். வீட்டருஞும் பரம்பொருளினது திருவடிவம் இதுவாகுமென்றும் இத்திருவடிவங் கொண்டு வந்த இவனே அந்தப்பெருமான் என்றும் நாங்கள் சொல்லும் படியாக, எங்களை ஆட்கொள்ள இவ்வுலகத்தே திருவுருக்கொண்டெடுமுந்தரு ஸிய, தேன்மிகுந்த சோலை சூழ்ந்த திருவுத்தரகோச மங்கையில் உறைபவனே, திருப்பெருந்துறை மன்னா, எங்களை ஏவல் கொள் ஞும் முறை எதுவோ, அதனை நாங்கள் கேட்டு நடப்போம். எமது தலைவனே திருப்பள்ளி எழுக.

குறிப்பு :

அது என்னும் சேய்மைச் சுட்டு, பரம்பொருளாகிய பிரமத்தைக் குறிக்கும். பழச்சுவை போல உலகிற் கலந்துள்ளதென்ற கொள்கை பற்றி அவ்வாறு கூறினார். பிறவியறுத்தலினால் அழுதமாயிற்று.

அரும்பதப் பொருள் :

அமரர் - தேவர், மதுவளர் பொழில் - தேன் மிகுந்த மலர்கள் உடைய சோலை, பணி - ஏவல், தொண்டு, ஆறு- வழி.

முந்திய முதல்நடு இறுதியு மானாய்
 மூவரு மறிசிலர் யாவர்மற் றறிவார்
 பந்தணை விரலியும் நீயுநின் எடியார்
 பழங்குடில் தொறுமெழுந் தருளிய பரனே
 செந்தழுல் புரைதரு மேனியும் காட்டித்
 திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
 அந்தணை வதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
 ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.

8

பொருள் நிலை:

பந்தணை விரலியும் நீயும், நின் அடியார் பழங்குடில் தொறும் எழுந்தருளிய பரனே, முந்திய முதல்நடு இறுதியும் ஆனாய், மூவரும் அறிசிலர்; மற்று யாவர் அறிவார் (எமக்கு) திருமேனியும் காட்டி, கோயிலும் காட்டி அந்தணை வதும் காட்டி வந்து ஆண்டாய்.

பொருள்:

பந்தின் தன்மைகொண்ட திருக்கை விரலுடைய திருவருட் சத்தி யாகிய உமையும் நீயும் அன்பர்களுடைய பழைய சூடில்கள் தோறும் அவர்க்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு எழுந்தருளிப் போந்த மேலோனே, நீ முற்பட்ட முதலும் நடுவும் இறுதியும் ஆனாய்; உன்னை மும் மூர்த்திகளும் அறிய வல்லாரல்லர். எனவே, வேறு யார் உன்னை அறிதல் கூடுமே? ஆனால் எமக்கோ நீ சிவந்த அனல் போன்ற செம் மேனி வடிவங்காட்டி, திருப்பெருந்துறையிலே தங்குகின்ற கோயிலை யும் காட்டி, நீ ஆட்கொள்ளும் அருளாளானாய் வருதலையும் காட்டி எம்மை ஆட்கொண்டவனே, நிறைந்த அமுதம் போன்றவனே, திருப்பள்ளி விட்டு எழுந்தருளுக.

குறிப்பு:

முந்திய என்றது எல்லாவற்றுக்கும் முற்பட்ட பெரும் படைப்பு. காப்பு அழிப்பைக் குறிப்பது, பந்து விரலின் திரட்சிக்கு உவமை. “பந்து சேர் விரலாளர்” என்பது தேவாரம், எழுந்தருளி ஆட்கொள்ளும் தொன்மை முறையைக் குறிக்க ‘‘பழங்குடில்’’ என்றார்.

மூவர் - மூட்டூர்த்திகள், பரன் - மேலோன், தழல் - நெருப்பு, செந்தழுல் புரை - புரை - உவமையுருபு.

விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
 விழுப்பொரு ளேயுன தொழுப்படி யோங்கள்
 மண்ணகத் தேவந்து வாழச்செய் தானே
 வண்திருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
 கண்ணகத்தே நின்று களிதரு தேனே
 கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
 எண்ணகத் தாய்வல குக்குயி ரானாய்
 எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

9

பொருள்:

வானுலகத்தேயுள்ள தேவர்களும் அடையமுடியாத மேலான பரம் பொருளோடு உனக்குத் தொண்டாற்றும் அடியோமாகிய நாங்கள் இம் மண்ணுலகத்தே வாழும்படியாக இங்கே எழுந்தருளி எங்களை வாழச் செய்தவனே, வளம்பொருந்திய திருப்பெருந்துறையுடையவனே, பரம் பரைத் தொண்டராகிய எங்கள் கண்ணில் நின்று (உள்ளத்தினின்று) மகிழ்ச்சி தருகின்ற தேன் போன்றவனே, திருப்பாற்கடவிலே தோன்றிய அழுதம் போன்றவனே, கரும்பு போன்றவனே. உன்னை அன்பால் விரும்புகின்ற அடியார்கள் நினைவிலுள்ளவனே, திருப்பள்ளியினின்றையுக.

குறிப்பு:

தொழும்பு - தொழும்பு என வித்தல் விகாரமாயிற்று. தேவர்களாலும் நண்ணமுடியாத ஈசன், மன்னைக்குத்தே அன்பினாலே தொழும்பு செய்யும் அடியார்க்கு எளிவந்து நிற்பன் என்க. தேன், அழுது, கருப்பஞ்சாறு என்னும் மூன்றையும் பெரும்பான்மை உவமையாகக் கூறுதல் அடிகளாரின் மரபு.

அரும்பதப்பொருள்:

விழுப்பொருள் - மிக மேலான பொருள், தொழும்பு - தொண்டு, வழி அடியோம் - பரம்பரைத் தொண்டராகிய யாம்.

S.kumar,
Sugra...

புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையின் நாள்நாம்
போக்குகின் நோம் அவ மேயிந்தப் பூமி
சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித
திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
அவன்விருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
படவும்நின் அலர்ந்தமெய்க் கருணையும் நீயும்
அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
ஆரமு தேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே.

10.

பொருள் நிலை;

ஆரமுதே, “இந்தப் பூமி சிவனுய்யக் கொள்கின்றவாறு” என்று நோக்கி “புவனியிற் போய்ப் பிறவாமையின் நாள்நாம் அவமே போக்குகின்றோம்” என்று மாலாம் அவன் விருப்பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்படவும் நீயும் நின் அலர்ந்த மெய்க் கருணையும் அவனியிற் புகுந்தெமை ஆட்கொள்ள வல்லாய், திருப்பெருந்துறையுறை வாய், பள்ளி எழுந்தருளாயே.

பொருள்:

கிடைத்தற்கரிய ஆரமுதே, “இந்தப் பூவுகைம் சிவபெருமான் உயிர்களுக்கு வீடுபேறவித்து ஆட்கொள்ளுகின்ற தன் மையுடைய இடமாகும்” எனக் கருதி. “நாம் பூமியிற் போய்ப் பிறவாமையாலே அவ

வண்ணம் ஆட்கொள்ளப் பெறாமல் வாழ்நாள் வீணாகப் போக்குகின் ரோமோ'' என்று திருமாலாகிய பெரியோனும் மலரிலுறைகின்ற பிரமனும் ஆசைப்பட்டு விரும்பும்படியாக, நீயும் மெய்யாகவிளங்குகின்ற நின் அருட் சக்தியும் இப்பூமிக்கண் வந்து எங்களை ஆட்கொண்டாய்; அவ்வாறு அருளவல்லவனே, திருப்பெருந்துறையுறை வோனே, திருப்பள்ளி விட்டு எழுந்தருளுக.

குறிப்பு:

சிவபெருமான் உயிர்களுக்கு வீடுபேறு அளிக்குமிடமாகப் பூமி அமைவதால், அங்கே தாம் வந்து பிறந்து அப்பேறு பெறவில்லையேயெனத் திருமாலும் பிரமனும் எண்ணினர் என்க. அலர்ந்த மெய்க்கருணை என்று திரோதான் சத்தியின் வேறான அருட்சத்தியை, ஜந்தெழுத்தில் வகரத்தாற் சுட்டப்படும் சக்தி என்க.

அரும்பதம் பொருள்:

அவமே - வீணே, அலரவன் - வெண்டாமரையில் உறைவோன்-பிரமன், புவனி, அவனி - பூமி, உய்ய - மேனிலையடைய, வீடுபேறு பெற, கொள்ளுதல் - ஆட்கொள்ளுதல்.

8. கலிங்கத்துப்பரணி

தமிழிலே தோன்றிய தொண்ணாற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று பரணி. போர்க்களத்திலே பெரும் போர் நிகழ்த்தி ‘‘ஆயிரம் யானையை அமரிடை வென்று’’ வீரன்மேல் கடவுள் வாழ்த்து, கடைதிறப்பு முதலிய உறுப்புக்களை அமைத்து, அவனுடைய பல் வகைச் சிறப்புக்களையும் பலமுகமாகப் புறப்பொருளமைதி தோன்ற கவித்தாழிசையாற் பாடப்படுவது பரணி என்பர்.

பரணி என்னும் பெயர் பரணி நட்சத்திரத்தோடு தொடர் புடையதென்றும் அந்நாளே முதன் முதல் அடுப்பிலே தீ முட்டிச் சமைத்தற்குச் சிறந்த நாளென்றும் அந்நாளிலே போர்க்களத்திலே பேங்கள்நினைக்கூழ் அட்டு உண்டு மகிழும் என்றும் பரணியின் பெயர்க்காரணத்தை விரித்துரைப்பர்.

கலிங்கத்துப்பரணி, பதினொராம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வாழ்ந்த ‘‘பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான்’’ எனப் புலவர் பலராற் பாராட்டப்பட்ட சயங்கொண்டாரால் இயற்றப் பெற்றது.

கலிங்கத்துப் பரணியின் பாட்டுடைத் தலைவன் முதலாம் குலோத்துங்கன் எனப்படும் பேரரசன். அவன் ஆணைப்படி அமைச் சனும் படைத்தலைவனுமான கருணாகரத் தொண்டைமான், திறைகொடாதிருந்த கலிங்க நாட்டின் மேற் படையெடுத்து வெற்றி

குலோத்துங்கன்

குலோத்துங்கன்

கொண்ட போர்ச் செய்திகளையும் வெற்றிச் சிறப்பையும் அவனது பிறகீர்த்திச் சிறப்புக்களையும் பரணி நாளிலே போர்க்களத்திலே பேய்கள் கூடி நினைக் கூழ் அட்டு உண்டு களித்து ஆடிப்பாடிய வேளை காளிக்குக் கூளி கூறுவதாய் அமைந்தது கற்பனை வளமும் சொல்லன்னி, பொருள்னி நலன்களும் மிக்குடையதாய் மிளிர்வது.

காடு பாடியது

(கலிங்கப் போர்க்களத்திலே பரணிக் கூழைப் பேய்கள் பெறுமாறு செய்த பேய்களின் தலைவியாகிய காளியைக் கூறப் புகுந்த புலவர் அவள் உறையும் இடமான பாலைநிலத்தின் இயல்பை இப்பகுதியில் விளக்குகிறார்)

தோற்றுவாய்

1. களப்போர் விளைந்த கலிங்கத்துக்
கலிங்கர் நினைக்கூழ் களப்பேயின்
உளப்போர் இரண்டு நிறைவித்தாள்
உறையும் காடு பாடுவோம்.

பொருள் நிலை:

கலிங்கத்து, நினைக்கூழ் போர் இரண்டு நிறைவித்தாள் உறையும் காடு பாடுவோம்.

பொருள்:

பெரும் போர் நிகழ்ந்த கலிங்கத்துப் போர்க்களத்திலே, இறந்து பட்ட கலிங்கரின் கொழுப்பினால் அடப்பட்ட கூழை, பேய்களின் வயிறு நிறையுமாறும் போர் முடிவுறுமாறும் செய்த காளி உறையும் பாலை நிலம் பற்றிப் பாடுவோம்.

ஞுறிப்பு:

கூழை இரண்டில் நிறைவித்தாள் எனக் கூட்டுக. நிறைவித்தாள் என்பதற்குப் பேய்களின் வயிற்றை நிறையச் செய்தவள் எனவும் போரை மற்றுப்பெறச் செய்தவள் எனவும் பொருள் கொள்க- உளப் போர் இரண்டில் ஒன்று யுக்தம்; உள + போர் - உளதாகிய போர், மற்றையது உள + அ + போர். போர் - பொந்து; உள்-வயிறு; பேய் களின் வயிறாகிய பொந்து. அ - சாரியை இடைச்சொல்.

அரும்பதப்பொருள்:

களம் - போர்க்களம், நினம் - கொழுப்பு,

காட்டில் உள்ள மரங்கள் நிலை (2-4 பாடல்)

2. பொரிந்த காரை கரிந்த சூரை
 புகைந்த வீரை எரிந்த வேய்
 உரிந்த பாரை ஏறிந்த பாலை
 உலர்ந்த வோமை கலந்தவே.

பொருள் நிலை:

காரை, சூரை, வீரை, வேய், பாரை, பாலை, ஒமை கலந்த.

பொருள்:

(காளி உறையும் பாலை நிலத்தின் தாங்கொண்டாவம்மையால்) பொரிப்பொரியாய்ப் போன காரையும் எரிந்து கரிந்த சூரையும் எரிந்து புகைந்த வீரையும் எரிந்த மூங்கிலும் பட்டை உரிந்த பாரையும் முறிந்த பாலையும் உலர்ந்த ஒமையும் ஆகிய மரங்கள் கலந்து கிடந்தன.

குறிப்பு:

கலந்தவே என்பதில் ‘ஏ’ இடைச்சொல் அக்ஷநிலையாய் வந்தது. கலந்த-னகர விகுதிகெட்டு அகர விகுதியாய் நின்ற அஃறினைப் பன்மை வினைமுற்று எனக் கொண்டு பொரிந்த-கரிந்த என்பவற்றைத் தெரிந்தைப் பெயரெச்ச மாக்காது காரை பொரிந்த, சூரை கரிந்த என்றவாறும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அரும்பதப் பொருள்:

பொரிந்த - எரிந்து சிறுச்சிறு துகள்களாய்ப்போன, உரிந்த - பட்டை உரிந்த, ஏறிந்த - முறிந்த.

3. உதிர்ந்த வெள்ளி ஓணங்கு நெல்லி
 ஒடுங்கு துள்ளி யுலர்ந்த வேல்
 பிதிர்ந்த முள்ளி சிதைந்த வள்ளி
 பிளந்த கள்ளி பரந்தவே.

பொருள்நிலை:

வெள்ளில், நெல்லி, துள்ளி, வேல், முள்ளி, வள்ளி, பரந்த.

பொருள்:

இலையுதிர்ந்த விளாமரமும் உலர்ந்தநெல்லியும் வளர்ச்சிபெறாத துள்ளி என்னும் முட்செடியும் உலர்ந்த கருவேல், வெள்வேல் மரங்களும் பிளந்த முள்ளிச்செடியும் சிதைந்த வள்ளிக்கொடியும் பிளந்த கொடிக்கள்ளி, திருகு கள்ளி என்பனவும் அழிந்து எங்கும் பரந்து காணப்பட்டன.

குறிப்பு:

இப்பாடவில் பெருமரங்கள் மாத்திரமன்றிச் செடிகளும் கொடி களும் வறண்ட நிலத் தாவரங்களும் கொடிய வெம்மையால் அழிந்த னவாகக் கூறப்படுகிறது.

அரும்பதப்பொருள்:

வெள்ளில் - விளாமரம், ஒடுங்குதல் - வளராதுக்குறுகுதல், உணக்குதல் - உலர்தல், மிதிரதல் - பிளத்தல்.

4. வற்றல் வாகை வறந்த கூகை
மடிந்த தேறு பொடிந்த வேல்
முற்ற லீகை முளிந்த விண்டு
முரிந்த புன்கு நிரைத்தவே.

பொருள் நிலை

வாகை, கூகை, தேறு, வேல், ஈகை, விண்டு, புன்கு, நிரைத்த.

பொருள்:

வற்றலான வாகையும் நீர்வற்றிய கூகை என்னும் கிழங்குக் கொடியும் அழிந்த தேற்றாமரமும் முற்றிய இண்டைக் கொடியும் உலர்ந்த முங்கிலும் ஒடிந்த புன்குமாகிய இவைகள் அழிந்து வரிசைப் படக்கிடந்தன.

குறிப்பு:

இம் மூன்று பாடல்களும் (2-4) பாலை நிலத்தின் தாங்கொணாக் கடுங்கடிய வெம்மை இயல்பைப் புலப்படுத்துகின்றன. அவ்வியல்பு, பசிய மரங்குசெடி கொடிகள் அவ்வெம்மையால் கரிந்தும் பொரித்தும் அழிந்தமைவாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றது. அழிந்த அம் மரங்கள்எல்லாம் பாலைநிலத்துக்கு உரிமை பூண்டனவாகக் கொள்ளற்க, அவை.

“மூல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து
நல்லியல் பழிந்து நடுங்கு துயர் உறுத்துப்
பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”

என்றவாறு, முன்னர் மூல்லையிலும் குறிஞ்சியிலும் நின்று, சூரியனின் மிகக் கொடிய வெம்மையால் அழிந்தவை, அவ்விரு நில இயல் பில் திரிந்து பாலை என்னும் புதிய நிலமானபோது அங்கு நின்றவை.

அரும்பதப்பொருள்:

வறந்த - நீர் வற்றிய, கூகை ஒருவகைக் கிழங்குக் கொடி, தேறு-
தேற்றாமரம், ஈகை - இண்டைக்கொடி, விண்டு- முங்கில்.

நில இயல்பு

5. தீய வக்கொடிய கான கத்தரை
 திறந்த வாய்தொறும் நுழைந்துதன்
 சாயை புக்கவழி யாதெ னப்பரிதி
 தன்க ரங்கொடு திளைக்குமே.

பொருள் நிலை:

பரிதி, சாயை புக்கவழி யாதென, தரை திறந்த வாய்தொறும் நுழைந்து திளைக்கும்.

பொருள்:

குரியனானவன் தன் மனைவியான சாயை என்பாள் நிலத்திலே புகுந்த வழி எதுவென அறிதற்பொருட்டு, தீய கொடிய பாலைநிலத் தரையிலுள்ள வெடிப்புக்கள் தோறும் தன்னுளிக் கதிர்க் கரங்களால் இடைவிடாது தேடுகிறான்.

குறிப்பு:

குரியனது கடிய கொடிய வெம்மையால் நிலம் பாளம் பாளமாக வெடித்துப் பிளந்திருந்தது என்க. இது தற்குறிப்பேற்ற அணி. அவ்வணியாவது, புலவன் இயற்கை நிகழ்வின் மேல் தன் குறிப்பை-என்னத்தை ஏற்றிச் சொல்வது. இங்கு குரிய வெம்மையால் பாலை நிலம் வெடித்துப் பிளந்திருத்தலும், அவ்வெடிப்பினாடாகச் குரிய கதிர் உள்நுழைந்துமேலும் வெப்பமுண்டாக்கலும் இயற்கை நிகழ்ச்சி. இந் நிகழ்ச்சியின் மீது புலவன் தன் என்னத்தை - குறிப்பை ஏற்றிக் காண்கிறான். குரியன் தனது மனைவியான சாயை என்பாள் நிலத்தில் ஒளித்திருக்கும் இடத்தைக் காண்பதற்காக, நிலத்தில் வெடித்த பிளவுகள் தோறும் கையை விட்டு இடைவிடாது தேடுகிறான் என்பது. இவ்வணியின் வாயிலாகப் புலவனின் கற்பனை வளத்தை அறிய முடிகிறது.

அரும்பதப்பொருள்:

தரை திறந்த வாய் - வெடிப்புக்கள், சாயை - குரியனது மனைவி, கரம் - கை ஒளிக்கதிர், தினைத்தல் - தொழிலில் இடைவிடாது பயிலுதல்.

நிழலின்மை (6-7 பாடல்)

6. ஆடு கின்றசிறை வெம்ப ருந்தினிமுல்
 அஞ்சி யக்கடுவ னத்தை விட்டு
 ஓடு கின்றநிமு ஸொக்கு நிற்குநிமுல்
 ஓரி டத்துமுள அல்லவே

பொருள் நிலை:

பருந்தின் நிழல் ஒடுகின்ற நிழல் ஒக்கும்; நிற்கும் நிழல் ஓரிடத் தும் உள் அல்ல.

பொருள்:

அப்பாலை நிலத்தின்மேலாக அசையுஞ் சிறகுகளையுடைய பருந்து விரைந்து பறக்கிறது; அதன் நிழல் பாலை நிலத்தில் விழுகிறது. அந்நிழல் பாலை நில வெம்மைக்கு அஞ்சி ஒடுகின்ற நிழல் போவிருக்கின்றது. அதனால், அந்தப் பாலையில் நிலையாக நிற்கும் நிழல் ஓரிடத்தும் இல்லை.

குறிப்பு:

இதுவும் தற்குறிப்பேற்ற அணி. இதன் வாயிலாகப் பாலை நிலத்தின் எவ்விடத்தும் நிழல் இல்லை என்பது காட்டப்படுகின்றது. எதுவும் அந்நிலத்தில் வெம்மை காரணமாகத் தரித்து நிற்றல் இல்லை; அதனால் நிற்கும் நிழலும் இல்லை என்க.

அரும்பதப்பொருள்:

கடுவணம் - கொடிய பாலை நிலம், சிறை - சிறகு.

7. ஆத வம்பருகு மென்று நின்ற நிழல்
அங்கு நின்றுகுடி போனதப்
பாத வம்புனல் பெறாது ணங்குவன
பருகும் நம்மையென வெருவியே.

பொருள்நிலை:

நின்ற நிழல். பாதவம், நம்மைப் பருகும் என வெருவி அங்கு நின்று குடி போனது.

பொருள்:

வெயிலானது தன்னை அழித்து விடுமென மரத்தடியில் ழின்ற நிழலானது, அந்த மரம் தண்ணீர் பெறாது உலர்ந்தமையால், (குளிர் மையான தன்னைத் தண்ணீர் எனக் கருதி) பருகிவிடும் என்று அஞ்சி, அந்த மரத்தடியினின்றும் மெல்ல மெல்ல மறைந்து போயிற்று.

குறிப்பு:

மரங்களும் தண்ணீர் பெறாது இலையுதிர்ந்து நின்றன என்க. இதுவும் தற்குறிப்பேற்ற அணி. முதலில் நிழல்கள் வெயிலுக்குப் பயந்து மரத்தடியில் ஒதுங்கின, பின்னர் அந்த மரமே தம்மைப் பருகி விடும் என அஞ்சின. அதனால் அந்நிழல் அங்கும் நிற்காது மறைந்தது. பாதவம் உணங்குவன - இதில் பாதவம் அஃறினை இருபாற் பொதுப் பெயர். உணங்குவன என்னும் பன்மை வினை முடிவுபெற்றுப் பன்மையாயிற்று.

அரும்பதப்பொருள் :

ஆதவம் - வெயில், நீண்ற - மரத்தடியில் நின்ற, அங்கு - மரத் தடி, குடிபோதல் - மெல்ல மெற்றதல், பாதவம் - மரம், உணங்குவன - உலர்வன.

காட்டின் வெம்மை (8 - 16)

செந்நெ ருப்பினைத் தகடுசெய் துபார்
செய்த தொக்குமச் செந்தரைப் பரப்பு
அந்நெ ருப்பினில் புகைதி ரண்டதொப்பு
அல்லது ஒப்புறா ததனி டைப்புறா.

பொருள்நிலை:

தரைப் பரப்பு தகடு செய்து பார் செய்தது ஒக்கும்; அதனிடைப் புறா, புகை திரண்டது ஒப்பு அல்லது ஒப்பு உறா.

பொருள்:

பாலை நிலத்துச் செந்நிறமான பரந்த தரையானது, சிவந்த நெருப்பினைத் தகடாகச் செய்து அந்நிலம் முழுவதையும் போர்த்து விட்டதைப் போன்று இருந்தது. அந்நிலத்தின் கண்ணே வந்திருந்த புறாக்கள், அந்நெருப்பினிலே திரண்டெழுந்த புகை போன்றிருந்தன. இதற்கு வேறு உவமை இல்லை.

குறிப்பு:

செந்நெருப்பினைத் தகடு செய்து பார் செய்தது என்பது இல் பொருளுவமை. நெருப்பினில் புகை திரண்டது என்பது உவமையணி, புறா ஒப்புறா - இதில் புறா அஃறினை இருபாற் பொதுப்பெயர், ஒப்புறா என்னும் பன்மை வினை முடிவுபெற்றுப் பன்மையாயிற்று.

அரும்பதப்பொருள்:

பரப்பு - விரிவான இடம், உறா - பொருந்தாது. ஒப்பு - உவமை, ஒற்றுமை.

9. தீயின் வாயின்நீர் பெறினு முண்பதோர்
சிந்தை கூரவாய் வெந்து வந்துசெந்
நாயின் வாயின்நீர் தன்னை நீரெனா
நவ்வி நாவினால் நக்கி விக்குமே.

பொருள்நிலை:

நவ்வி, சிந்தைகூர, வெந்து, வந்து நாயின் வாயின் நீர் தன்னை நக்கிவிக்கும்.

பொருள்:

மான்கள் நெருப்பிடத்தே நீரைப் பெற்றாலும் குடிக்கும் மன விருப்புடையவாய் தாகத்தினால் வருந்தி வந்து, அங்கு நின்ற

செந்நாயின் வாயினின்றும் சிந்தும் நீரைத் தண்ணீர் என எண்ணீ,
நாவினால் நக்கிவிக்கும்.

குறிப்பு:

சிறிதும் தண்ணீர் கிடையாத வரண்ட பிரதேசம் என்பது இதனால் தெளிவாகிறது. இதனை, மான்கள் நீர் பெறாது வருந்து வதன் மூலம் புலவர் காட்டுகிறார். வாயின் நீர் - ஐந்தாம் வேற்றுமை நீங்கற் பொருள்; வாயினின்றும் சிந்தும் நீர் என்க. தீயின் வாய் என்பதில் வாய் ஏழாம் வேற்றுமை இடப்பொருள் உருபு.

அரும்பதப்பொருள்:

நீர்எனா - நீர் எனக்கருதி, தீயின் வாய் - நீர்பெறி
நூம்-நீர்கிடைத்தாலும், நவ்வி - மான், வாயின் நீர் - வாயின் நின்று
சொட்டும் நீர்.

10. இந்நி லத்துளோர் ஏக லாவதற்கு
எளிய தானமோ அரிய; வானுளோர்
அந்நி லத்தின்மேல் வெம்மை யைக்குறித்து
அல்ல வோநிலத்து அடியி டாததே.

பொருள் நிலை:

வானுளோர் அடி இடாதது, வெம்மையைக் குறித்தல்லவோ;
நிலத்துளோர் ஏகல் ஆவதற்கு எளியதானமோ.

பொருள்:

வானில் உள்ள தேவர்கள், இந்தப் பூமியின் மீது கால் பதித்து
நடவாமல் இருப்பதற்குக் காரணம், இந்தப் பாலை நிலத்தின்
கொடிய வெம்மையை எண்ணிப் பயந்தமையால் அல்லவோ. அவ்
வாறானால், பூமியின் வாழும் மக்களாற் கடந்து செல்லக்கூடிய
எளிய இடமா அந்தப் பாலை? அரியது அல்லவா?

குறிப்பு:

அந்தப் பாலையில் தேவரே கால் மிதிக்க அஞ்சினர் என்றால்
மனிதரால் இயலுமா எனக்கூறி, அந்நிலத்தின் வெம்மை காட்டப்
பட்டது. தற்குறிப்பேற்ற அணி. அரியதானம் என முடிக்க.

அரும்பதப் பொருள்:

தானம் - இடம்; அடியிடுதல் - கால்பதித்து நடத்தல்.

11. இருபொழுதும் இரவிபசம் புரவிவிசம்பு
இயங்காதது இயம்பக் கேண்மின்
ஒரு பொழுதுந் தரித்தன்றி ஊடுபோக
அரிதணங்கின் காடென் றன்றோ.

பொருள் நிலை:

புரவி இயங்காதது இயம்பக் கேண்மின்; அணங்கின் காடு ஊடு போக அரிது என்று அன்றோ.

பொருள்:

இரவு, பகல் ஆகிய இருகாலத்திலும் சூரியன் பசுமையான குதிரைகள் பூட்டிய தேரிலே வானத்திலே செல்லாமைக்குரிய காரணத்தைச் சொல்வேன், கேளுங்கள். இரவாகிய ஒரு பொழுதிலாவது தங்கி, இளைப்பாறியல்லாமல், காளியின் உறைவிடமான அந்தப் பாலையைச் சூரியனாலும் கடக்க இயலாது.

குறிப்பு:

வெம்மைக்கு உறைவிடமான சூரியனே ஒரு பொழுது இளைப்பாறி. ஒரு பொழுதில் (பகலில்) அதனைக் கடக்கிறான் என்பதானால் பாலையின் வெம்மை மிகுதி கூறப்பட்டது. தற்குறிப்பேற்ற அணி. கேண்மின் - மின்விகுதி பெற்று வந்த முன்னிலைப்பன்மை ஏவல் முற்றுவினை.

அரும்பதப் பொருள்:

இயங்காதது - செல்லாததன் காரணம், இரவி பசும் புரவி - சூரியனது பசுங்குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேர், ஊடு போடுதல் அரிது-பாலையின் நடுவே செல்லுதல் அரியது, அணங்கு - காளி.

12. காடிதனைக் கடத்தும் எனக் கருமுகிலும்
வெண்மதியும் கடக்க அப்பால்
இடு இளைத்து உடல்வியர்த்த வியர்வன்றோ
உகுபுனலும் பனியும் ஜேயோ.

பொருளநிலை:

முகிலும் மதியும் கடக்க, வியர்த்த வியர்வன்றோ புனலும் பனியும்.

பொருள்:

இந்தப் பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்வோம் எனக் கரிய முகி லும் வெண்மையான சந்திரனும் கடக்க முயன்றன. காட்டின் வெம்மைக்கஞ்சிக் காட்டின் இப்பாலிருந்து அப்பால் ஒடின. அதனால் வியர்த்தன. கருமுகிலின் வியர்வை மழைத்துவியாகவும் வெண்மதியின் வியர்வை பனியாகவும் சிந்தின.

குறிப்பு:

ஓ, வியப்போடு கூடிய வினாப்பொருளில் வந்தது. ஜேயோ இரக்கம் பற்றி வந்த இடைச்சொல். கடத்தும் - தும் விகுதியால் எதிர் காலங்காட்டி வந்த தன்மைப் பன்மை முற்றுவினை, வியர்த்தன என்

பதைத் தம்முடல் வியர்த்தன என முற்றாக்கியும் வியர்த்த வியர்வை எனப் பெயரெச்சமாக்கியும் பொருள் கொள்ளலாம். முகிலும் மதியும் காட்டை ஓடிக் கடந்தன; அதனால் வியர்த்தன என்பதன் வாயிலாக வெம்மை புலப்படுகிறது. தற்குறிப்பேற்ற அணி, கருமுகி ஆகும் வெண்மதியும் - முரண்தொடை.

அரும்பதப் பொருள்:

கடத்தும் - கடப்போம், புனல் - மழைநீர், பனி - பனி நீர், உடல் வியர்த்த - தம்முடல் வியர்த்தன.

13. விம்முகடு விசைவனத்தின் வெம்மையினைக் குறித்தனரோ விண்ணோர் விண்ணின் மைம்முகடு முகிற்றிரையிட்டு அழுதவட்டம் ஆலவட்டம் எடுப்ப தையோ

பொருள் நிலை:

விண்ணோர் முகில் திரையிட்டு ஆலவட்டம் எடுப்பது வனத்தின் வெம்மையினைக் குறித்தனரோ.

பொருள்:

வானவர் வானத்தின் கரிய உச்சியின் கண்ணே கரிய முகிலினால் திரையிட்டு, சந்திரனாகிய விசிறியை அமைத்துக் கொண்டது, மிகுதி யான கொடிய வெம்மை வேகங்கொண்ட பாலையினது வெம்மை தம்மைத் தாக்காதிருக்கும் காரணத்தால்லவா?

குறிப்பு:

வானவர் திரையிட்டு விசிறியமைத்தனர் என்பதால் காட்டின் வெம்மை கூறப்பட்டது. திரையும் விசிறியும் வெம்மை தனிக்கும் குளிர்ந்த பொருள்களாய் அமைந்தமை காண்க. தற்குறிப்பேற்ற அணி.

அரும்பத ஸ்ளக்கம்:

விம்முகடுவிசை வனம் - விம்மு + கடு+விசை + வனம், விம்முகடு விசை - பொங்கியெழும் மிகுந்த வெம்மையின் வேகம், முகடு - உச்சி, முகில் திரை - முகிலாகிய திரை, அழுதவட்டம் ஆலவட்டம் - சந்திரனாகிய விசிறி.

14. நிலம்புடைபேர்ந் தோடாமே
நெடுமோடி நிறுத்தியபேய்
புலம்பொடுநின் றயிர்ப்பன போல
புகைந்துமரங் கரிந்துளவால்.

பொருள் நிலை:

நெடுமோடி நிறுத்திய பேய் உயிர்ப்பன போல், மரம் கரிந்துளா.

பொருள்:

உயர்ந்து விளங்கும் காளி, பாலை நிலத்தினின்றும் பேய்கள் இடம் பெயர்ந்து ஒடாத வண்ணம் காவலாக நிறுத்தி வைத்த பேயானது, தனியே துன்பத்தோடு பெருமூச்சு விடுதல் போல மரங்கள் எரிந்து கரிந்து புகைந்து நிற்கின்றன.

குறிப்பு:

உவமையணி; தொழிலுவமம்; மிகதியாய்த் துன்புறுதல் பொதுத் தன்மை. இவ்வுவமை மூலம் மரங்கள் உயிர்ப்பின்றி நின்ற நிலை காட்டப்பட்டது. பெயர்ந்து என்பது பேர்ந்து என வந்த செய்யுள் விகாரம்.

அரும்பதப்பொருள்:

மோடி - காளி, புடைபெயர்தல் - இடம்பெயர்தல், புலம்பு - தனிமை, துன்பம்; உயிர்த்தல் - மூச்சவிடுதல்.

15. வற்றியபேய் வாய்லர்ந்து
வறள்நாக்கை நீட்டுவபோல்
முற்றியநீள் மரப்பொதும்பின்
முதுபாம்பு புறப்படுமே.

பொருள்நிலை:

பேய் நாக்கை நீட்டுவ போல் மரப்பொதும்பில் பாம்பு புறப்படும்,

பொருள்:

மிகவும் மெலிந்த பேய்கள் தண்ணீர்த் தாகத்தால் ஈரம் உலர்ந்து அதனால் வறண்ட நாக்கை நீட்டுவன் போன்று, முற்றி வறண்ட நீண்ட மரப்பொந்திலே, பெரிய பாம்புகள் தலைநீட்டிப் புறப்படும்.

குறிப்பு:

முற்றிப் பட்டுப்போன பெரிய மரங்கள் என்க. உவமையணி, வற்றிய பேய் முற்றிய மரத்துக்கும் வாய் பொந்துக்கும் நாக்கு பாம்பின் தலைக்கும் உவமை.

அரும்பதப் பொருள்:

வற்றிய - மெலிந்த, உலர்தல் - ஈரம்புலர்ந்தல், முற்றிய மரம், நீள் மரம் என்க, பொதும்பு - பொந்து, முதுபாம்பு - பெரிய பாம்பு முதிர்ந்த பாம்புமாம்.

16. விழிசூழல் வருபேய்த் தேர்
மிதந்துவரு நீரந்தீர்ச்
சுழி சூழல் வருவ தெனச்
குறைவழி சூழன்றிடுமே.

பொருள்நிலை:

பேய்த்தேர் மிதந்து வரும் நீர் ஆகும்; அந்நீர் சுழலவருவதென குறைவளி சுழன்றிடும்.

பொருள்:

அப்பாலை நிலத்தில் கண்டவர் விழிகள் மயங்கும்படி வருகின்ற கானல் நீரே மேலோங்கி வரும் நீராகும். அக்கானல் நீரிலே சுழி தோன்றுமாறு சுழல் காற்று வீசும்.

குறிப்பு:

பாலை நிலத்தில் நீரின்மையால், நீர் எனப் பெயர்பெறும் கானல் நீரில் சுழி தோன்றும் படி காற்று வீசும் தென்க.

அரும்பதப்பொருள்:

பேய்த்தேர் - கானல், மிதந்துவரும் - மேலோங்கி வருகின்ற, குறைவளி - சுழல்காற்று.

காட்டிற் கிடக்கும் பொருள்கள் (17 – 19 பாடல்)

17. சிதைந்தவுடற் சுடுகடலைப் பொடியைச் சூற
சித்தடிப்பச் சிதறியவுப் பொடியால் செம்மை
புதைந்தமணி புகைபோர்த்த தழலே போலும்
போலாவேல் பொடிமூடும் தணலே போலும்

பொருள்நிலை:

சூற சுடலைப் பொடியைச் சித்தடிப்ப, அப்பொடியால்
புதைந்த மணி தழலே போலும்; போலாவேல் தணலே போலும்.

பொருள்:

சுழல் காற்று, பினம் சுடும் சுடலைச் சாம்பலைக் கிளரி அடித்து
அச்சாம்பலால் இரத்தினத்தின் செம்மையை மறைத்தது, அதனால்
அந்த இரத்தினம் புகையால் மூடப்பட்ட நெருப்பைப் போலக்
காணப்பட்டது. அவ்வுவமை பொருத்தமில்லையானால், அது சாம்
பல் மூடிய நெருப்புத் தணலைப் போலிருந்தது.

குறிப்பு:

உவமையணி, சுடலைச் சாம்பல் மூடிய இரத்தினத்துக்கு இரு
உவமைகள் கூறப்படுகின்றன.

அரும்பதப்பொருள்:

சிதைந்தவுடல் - உயிர்போய் சிதைவடைந்த உடல் - பினம், குறை
- சுழல்காற்று, சித்தல் - கிளறுதல், மணி - இரத்தினம், பொடி மூடு
தணல் - நீறு டுத்த நெருப்பு.

18. மண்ணோடி அறவறந்து துறந் தங்காத்த
வாய்வழியே வேயபொழியும் முத்தம் அவ்வேய
கண்ணோடிச் சொரிகின்ற கண்ணீரன்றேல்
கண்டிரங்கிச் சொரிகின்ற கண்ணீர் போலும்.

பொருள்நிலை:

வேய் பொழியும் முத்தம், கண்டு இரங்கிச் சொரிகின்ற கண்ணீர் போலும்.

பொருள்:

மண்ணிலே வெடிப்பு உண்டாவதால் முழுவதும் வறண்டு, மண்ணின் பிடிப்பை விட்டு விட்ட மூங்கில், வெடித்துப் பிளந்து முத்துச் சிந்தின. அம்முத்துக்கள், பாலையின் நிலை கண்டு மூங்கில்கள் கணுக்கள் வெடித்துச் சொரிகின்ற கண்ணீர் போன்றிருந்தன. அன்றேல், அந்த மண்ணைக் கண்டிரங்கிச் சொரிகின்ற கண்ணீர் போன்றிருந்தன.

குறிப்பு:

தற்குறிப்பேற்றவணி. முத்துப் பிறக்கும் இடங்களில் மூங்கிலும் ஒன்று என்பர். கண்ணோடி - கண்ணோட்டம் செய்து, கணுக்கள் வெடித்து எவ்வும் கண்டிரங்கி - கண்டு இரங்கி, கண்திரங்கி எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அரும்பதப்பொருள்:

ஓடி - வெடிப்பு ஓடி, அறவறத்தல் - முற்றாக வறள்தல், துறத்தல்-மண்ணின்பிடிப்பு நீங்குதல், அங்காத்தல் - வாய்திறத்தல்.

19. வெடித்தகழை விசைதெறிப்பத் தரைமேல் முத்தம்
வீழ்ந்தனவத் தரைபுமுங்கி யழன்று மென்மேல்
பொடித்தவியர்ப் புள்ளிகளே போலும் போலும்
போலாவேல் கொப்புளங்கள் போலும் போலும்.

பொருள்நிலை,

கழை தெறிப்ப வீழ்ந்தன ஆகிய முத்தம் வியர்ப்புள்ளிகளே போலும்; போலாவேல் கொப்புளங்கள் போலும்.

பொருள்:

மூங்கிலானது வெம்மையால் வெடித்து விசையோடு தெறித்த லால். தரையில் விழுந்து பரந்து கிடக்கும் முத்துக்கள், அப்பாலை நிலம் வெம்மையால் குடேறிப் புழுங்கி தன் மேனி மீது அரும்பி யிருக்கும் வியர்வைத் துளிகள் போல இருந்தன. அன்றேல் பாலை நிலமாகிய உடலிலே தோன்றிய கொப்புளங்கள் போல இருந்தன.

குறிப்பு:

ஒரு பொருளும் இரு உவமையும் பெற்ற உவமையனி. வீழ்ந்தன-வினையாலனையும் செயர்; இரண்டாவதாய் வந்த போலும் -ஒப்பில் போலி, ஒப்புப் பொருளில் இடைச்சொல்லாய் வராதபோல என்க.

அரும்பதப்பொருள்:

கழை-மூங்கில், புழுங்குதல்-வருந்துதல், புள்ளி - துளி, பொடித்தல் - தோன்றுதல்.

காற்றின் இயல்பு

20. பல்கால்தின் திரைக்கரங்கள் கரையின் மென்மேல் பாய்கடல்கள் நூக்குமது அப்படர்வெங் கானில் செல் காற்று வாராமல் காக்க அன்றோ திசைக்கரியின் செவிக்காற்கும் அதற்கே யன்றோ.

பொருள் நிலை:

கடல், திரைக்கரங்களை நூக்கும்: அது காற்று வாராமல் காக்க அன்றோ; கரியின் செவிக்காற்றும் அதற்கே அன்றோ?

பொருள்:

பல முறை தனது திண்ணிய திரைக் கைகளினாலே கரையின்மீது மீண்டும் மீண்டும் பரந்த கடலானது அலைகளைத் தள்ளும்; திக்கு யானைகள் எட்டும் தமது பரந்த செவியை அசைத்துக் காற்றினை எழுப்பும்; இச்செயல்கள் இரண்டும் அந்தப் பரந்த வெம்மையான பாலையின்மீது செல்கின்ற (வெம்மை கொண்ட) காற்று வாராமற் காப்பதற்காக ஆகும்.

குறிப்பு:

அந்தப் பாலை நிலத்திற் படிந்து செல்லும் காற்றும் தாங்கொணா வெம்மையடையது என்க. தற்குறிப்பேற்ற அனி. திரைக்கரம் என்பது உருவகம்.

அரும்பதப் பொருள்:

பல்கால் - பலமுறை, நூக்குதல் - தள்ளுதல், திசைக்கி - என்ன திசை யானைகள்.

வெப்பநிலை (21-22 பாடல்)

21. முள்ளாறும் கல்லாறும் தென்னர் ஒட

முன்னொருநாள் வாஸபயன் முனிந்த போரில் வெள்ளாறும் கோட்டாறும் புகையான் முட
வெந்தவனம் இந்தவனம் ஒக்கில் ஒக்கும்.

பொருள் நிலை:

தென்னர் ஓட, அபயன் முனிந்த போரில், புகையால் மூட வெந்தவனம், இந்தவனம் ஒக்கும் ।

பொருள்:

முட்கள் நிறைந்த வழிகளிலும் பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த வழி களிலும் பாண்டியர் புறங்கொடுத்து ஒடும்படியாக, முன்பொருநாள் வாட்படை தாங்கிய குலோத்துங்கசோழன் வெகுண்டு செய்த போரிலே வெள்ளாறு எனப் பெயர்கொண்ட ஆறும், கோட்டாறு எனப் பெயர் கொண்ட ஊரும் புகையால் மூடும்படியாக எரிந்து வெந்த பகைவரின் காவற்காடு, இந்தப் பாலைவனத்துக்கு ஒப்பாகுமானால் ஒப்பாகலாம்.

குறிப்பு:

குலோத்துங்கன் பாண்டியரை வென்று, ஏரியூட்டிய காவற்காட்டைப் போன்றது இப்பாலைவனம் என்பதால், அபயனின் வென்றிச் சிறப்பும் பாலைவனத்தின் வெம்மையும் கூறப்பட்டன. ஒக்கில் ஒக்கும் என்பது சில வேளை ஒப்பாகாது என்ற குறிப்பால் அபயன்பெருமை காட்டியது.

அருமபதுப் பொருள்:

தென்னர் - பாண்டியன், முனிந்தபோர் - வெகுண்டு செய்தபோர், வெள்ளாறு - ஓர் ஆற்றின் பெயர், கோட்டாறு - ஓர் ஊரின் பெயர். வெந்தவனம் - எளிந்து வெம்மையடைந்த காவற்காடு.

22. அணிகொண்ட குரங்கினங்கள்
அலை கடலுக்கு அப்பாலை
மனல் ஒன்று காணாமல்
வரையெடுத்து மயங்கினவே.

பொருள் நிலை

குரங்கினங்கள், கடலுக்கு மனல் ஒன்று காணாமல், வரை எடுத்து மயங்கின.

பொருள்:

இராவணனோடு போர் செய்வதற்கு எழுந்த குரங்குப் படையணி யானது, அலை நிறைந்த கடலுக்கு அணை கட்டுவதற்கு ஏற்ற பொருளாக, அந்தப் பாலை வனத்தின் வெம்மை மிகுந்த மனல் ஒன்றைக் காணாமையால், மலையைத்துக்கி வருத்தமடைந்தன.

குறிப்பு:

பாலைவனம் எங்கும் மனல் பரந்து நிலைபெற்றிருந்தது. எல்லாமே அளப்பரிய வெம்மையுடைய மனல், அம்மனவில் ஒன்றை மாத்திரம் எடுத்துக் குரங்குகள் கடலில் இட்டிருந்தால் கடல் முற

றும் வறண்டிருக்குமே அறிவற்ற குரங்குகள் என்க. இதனால் மனஸ் வெம்மை கூறப்பட்டது. உயர்வு நவிற்சியணி.

அரும்பதப்பொருள் :

பாலைமணல் - பாலை நிலத்துமணல், அணி - படையணி, மயங் கிளி · அறிவின்மையால் வருத்தமுற்றன.

9. இரட்சணிய யாத்திரிகம்

2007/2/24

தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தமிழிலக்கியம் பல புதிய மலர்ச்சிகளையும் திருப்பு முனைகளையும் பெற்று விளங்கியது. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று கிறித்தவ மதத் தைத் தழுவிய தமிழ்ப் புலவரை மிக்கதிலர், காலத்திற்கேற்ப, தாம் தழுவிய சமயத்தின் உண்மைகளையும் அதிலே பெற்ற அனுபவங்களையும் தமிழில் வடித்து அவற்றிற்கு இலக்கிய வடிவம் தந்தமையாகும். அந்நூற்றாண்டில் வாழ்ந்து தமிழ்த் தொண்டாற்றிய தமிழ்க் கிறித்தவப் புலவர்களுள் மகாவித்துவான் ஹென்றி ஆல்பிரட் கிரூஷ்ண பிள்ளை (1827 - 1900) என்பார் குறிப்பிடத்தக்கவர். அவர் தமிழில் யாத்த இரட்சணிய யாத்திரிகம் சிறந்ததொரு காப்பியமாகக் கருதப்படுகிறது.

இரட்சணிய யாத்திரிகம் நிலையான ஆண்மிக தத்துவங்கள் பின்னிப் பினைந்த, 3800 செய்யுட்களைக் கொண்ட சுவைமிக்க காவியம். இக்காவியம் முழுமையுமே உருவக அமைப்புடையது. அதனால் இதனை முற்றுருவக்க காவியம் எனப் போற்றுவர். தமிழ் மொழியிலுள்ள முற்றுருவகப் பெருங்காப்பியம் இல்லை என்றே எனலாம்.

இரட்சணிய யாத்திரிகம் முதலாலன்று; வழிநூல். இதன் முதலால் ஆங்கிலத்தில் ஜோன் பனியன் என்பார் எழுதிய உலகப் புகழ் பெற்ற “திருப்பயணியின் முன்னேற்றம்” (Pilgrim's Progress) எனப் தாகும். இதனை மோட்சப் பிரயாணம் எனவும் அழைப்பார்.

பாவி ஒருவன் வேதநூலைப் படித்து தான் வாழும் உலகம் நிலையற்றது என உணருகிறான். எனவே, அவன் நிலையற்ற துப்ப மயமான உலகினின்றும் பேரின்பம் பயக்கும் மோட்சத்திற்குச் செல்ல விழைகிறான். அவன் ஆத்தும விசாரி என்றும் கிறித்தியன் என்றும் யாத்திரிகன் என்றும் அழைக்கப்பட்டான். அப்போது பேரின்ப நாட்டிற்கு வழிகாட்டும் குருவைச் சந்திக்கிறான். குரு அவனை திருநெறியில் ஆற்றுப்படுத்துகிறார். கிறித்துவின் அருளால் மனம்

திருந்திய அவன், பேரின்ப வீட்டினை நோக்கித் திருவருள் துணையுடன், சுருதிநூல் காட்டும் விபரத் தின்படி யாத் திரையைத் தொடங்குகிறான்; முன்னேறுகிறான். அவனுடைய முன்னேற்றத்தில் ஆண்மிக வாழ்விள் புயலும் அமைதியும் மாறிமாறி வருகின்றன, யாத்திரிகள் பின்வாங்காமல் முன்னேறுகிறான். இறுதியில் மரண ஆற்றினைக் கடந்து வீடுபேறு அடைகிறான். இதுவே இரட்சணிய யாத்திரிகத்தின் கதைச்சுருக்கம்.

இது ஆதிபருவம், குமாரபருவம், நிதானபருவம், ஆரணியபருவம், இரட்சணியபருவம் என்னும் பெரும் பிரிவுகள் கொண்டது, குமாரபருவத்தில் ஆண்ம விசாரியான அந்த யாத்திரிகள் பல சோதனைகளையும் இன்னல்களையும் தாண்டி எழிற்சாத்திரம் அல்லது சௌந்தரியமாளிகை (Beauty Place) யின் வாயிலை அடைகிறான். ஆண்ம விசாரியின் மனமும் வாக்கும் ஒத்துள்ள தன்மையைக் கண்ட வாயிற்காவலன் உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கிறான். மெய்விசவாசத்தால் மனந்திரும்பி, உன்னதநகர் சேர யாத்திரை செய்யும் பரதேசிகள் வந்து தங்கி, இளைப்பாறி, பத்தியில் உறுதிபெற்றுச் செல்வதற்குத் திருநெறியில் அமைக்கப்பட்டதே இந்த எழிற்சாத்திரம்; ஆண்மிக வாழ்வில் எழில் நிறைந்த இடம். யாத்திரிகள், இங்கே விவேகி, யூகி, பக்தி, சிநேகி என்னும் தவமகளிர் நால்வருடன் பத்தி வாழ்வின் பல்வேறு நிலைகள் குறித்து உரையாடுகின்றான். அப்போது பத்தி மாது இயேசு பெருமானின் இரட்சணிய சரிதத்தை - சிலுவைப்பாடுகளை விரித்துக் கூறுகிறான்.

யூதாஸ் காரியோத்தினால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு, ஏரோது மன்னன் முன்னிலையில் மரணத் தீச்ப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்ட தேவ குமாரனின் சிலுவைத் திருப்பாடு இங்கு தரப்படுகிறது.

சிலுவைப்பாடு

1. தன்னுயிர் போயாக்கை தலைகீழு றவிழுந்து சென்னித கர்ந்து குடல்சிதறி செத்தொழிந்த துன்னரிய சாமித்து ரோகிசை விற்றாகப் பன்னருநம் மான்சிலுவைப் பாடுகளை உன்னுவாய்.

பொருள் நிலை:

துன்னரிய சாமித்துரோகி, தன் உயிர்போய், யாக்கை தலைகீழு றவிழுந்து சென்னி தகர்ந்து, குடல்சிதறி, செத்தொழிந்த செயல் இற்றாக பன்னரும் நம்மான் சிலுவைப்பாடுகளை உன்னுவாம்.

பொருள் :

நெருங்கக்கூடாத பாவியும் தேவதுரோகியுமான யூதாஸ் காரியோத்து, தற்கொலை செய்தமையால் உயிர் இழுந்து, தலைகீழாக

விழு குடல் சிதறுண்டு செத்தொழிந்தான். அவன் செயல் வெவா றாக, வருணிப்பதற்கரிய எம்பெருமானாகிய இயேசுநாதரின் சிலுவைப்பாடுகளைச் சிந்திப்போமாக.

குறிப்பு:

சிலுவை சுமந்து சிலுவையிலறையுண்ட துன்ப நிகழ்வுகள் சிலுவைப்பாடு எனப்படும். பாடு - துன்பம். தேவதுரோகிகளின் முடிபு இத்தகையது எனக் காட்டப்பட்டது. இற்றாக - இவ்வாறாக.

2. பொல்லாத யூதர்களும் போர்ச்சேவ கர்குழுவும் வல்லானை யெள்ளிப்பு றக்கணித்து வாய்மதமாய்ச் சொல்லாத நிந்தைமொழி சொல்லித்து ணிந்தியற்றும் பொல்லாங்கை யெல்லாநம் மீசன்பொ ருத்திருந்தார்.

பொருள்:

கெட்ட யூதர்களும் அவர்தம் போர்ச் சேவகர்களும் எல்லாவல்ல மையுமடைய தேவகுமாரனை இழித்துரைத்து, அலட்சியஞ்செய்து, வாய்க்கொழுப்பால் சொல்லத்தகாத பழிப்புரைகளைப் பேசினார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் துணித்து செய்யும் தீமைகளையெல்லாம் நம் பெருமான் பொறுத்திருந்தார்.

குறிப்பு:

புறக்கணித்தல் - அலட்சியஞ்செய்தல், வாய்மதம்-வாய்க்கொழுப்பு - அகங்காரப் பேச்சு. நிந்தைமொழி -பழிச்சொல். இப்பாடவில் தேவ குமாரனின் பொறுமை சொல்லப்பட்டது.

3. புற்றாவிற் சிறிப்பு டைவளைந்து புல்லியர்தாந் துற்றிவி ளைத்தகொடுந் துன்பந்த ணியுழந்து முற்றுங் கிரகணத்தின் மூழ்குதி னகரன்போல் செற்றமிலாத் தேவமகன் தேசிழந்து தேம்பினார்.

பொருள் நிலை:

புல்லியர் தாம் புற்றாவிற் சிறி, புடைவளைந்து துற்றிவிளைத்த கொடுந் துன்பம் தனிசூழந்து, செற்றமிலாத் தேவமைந்தன் முற்றுங் கிரகணத்தில் மூழ்குதினகரன் போல் தேசிழந்து தேம்பினார்.

பொருள்:

அந்தக் கீழ் மக்கள், புற்றில்ளன பாம்பைப் போற் சிறி. அவரைச் சுற்றி வளைத்து நெருக்கி உண்டாக்கிய துன்பமனைத்தையும் தனியாக அனுபவித்தார். இவ்வாறனுபவித்த கோப குணமற்ற தேவ குமாரனாகிய எம்பெருமான் முழுக்கிரகணத்தினால் மறைக்கப்பட்ட ஞரியனைப் போலப் பிரகாசமற்றவராக வாடினார்.

குறிப்பு:

“புற்றாவிற் சீறி” என்பது “முற்றுங் கிரகணத்தின் முழுகு தினகரன்” என்பதும் உவமையணிகள். துற்றுதல் - சுற்றுதல் புல வியர் - இழிந்தவர்கள். முற்றுங் கிரகணம் - பூரண சூரிய கிரகணம். கிரகணம் - மறைத்தல். செற்றம் - கோபம். தேசு - ஒளி, மலர்ச்சி.

4. செவ்வங்கி யைக்களைந்து தேவர் பிரான் முன்றரித்த அவ்வங்கி யைத்துரித்தே ஆகடியம் பல்பேசித் தெவ்வர்கு முழிச்சி லுவைத ணெச்சுமத்திக் கவ்வைந கர்கலுழுக் கட்டிக்கொ டுபோந்தார்.

பொருள்நிலை:

தெவ்வர் குழுமிச் செவ்வங்கியைக் களைந்து தேவர் பிரான் முன் தரித்த எனக் கூட்டுக.

பொருள்:

எம் பெருமான் தரித்திருந்த சிவப்பு நிற ஆடையை நீக்கினார்கள். அவர் முன்னர் தரித்திருந் தூடையைத் திரும்பவும் அணிவித்தார்கள்; அந்தப் பகைவர் எல்லோரும் ஒன்றாகக் கூடிப் பரிகாச மொழி களைக் கூறி, சிலுவையை அவர் மீதிற் சுமத்தினார்கள்; பெருந் துண் பத்துக்குள்ளான ஏருசலேம் நகரத்தார் அழும்படி அவரைச் சிலுவையிற் கட்டிக்கொண்டு போனார்கள்.

குறிப்பு:

செம்மை + அங்கி = செவ்வங்கி, ஆகடிகம் - பழிப்போடு கூடிய கேவிச்சொற்கள், கவ்வை - துன்பம், கவலை.

5. நோக்கில்லை வொவ்வொன்று நாறாயிரங்கோடி
மாக்கயத்தின் சும்மை மலிந்த பாவந்திரட்டி
ஆக்கு சிலுவை யமலன் சிரத்தேந்திக்
காக்கை கடனாக் கல்வாரி நோக்கினார்.

பொருள்:

யோசிக்கும்போது ஓவ்வொரு அனுவும் பலங்கொண்ட நாறாயிரம் கோடி யானைகள் சுமக்கக் கூடிய அளவு பாரம் உடையன. அவ்வாறான பாரம் உடைய பெரும் பாவங்களைச் சேர்த்துச் செய் யப்பட்டது அந்தச் சிலுவை. அச்சிலுவையைப் பரிசுத்தமான தேவ குமாரன் தன் தலையிலே தாங்கி இவ்வுலகை இரட்சிப்பதே தன் கடமையாகக் கருதி, கல்வாரி மலையை நோக்கிச் சென்றார்.

குறிப்பு:

இர் அனுவே நாறாயிரம் கோடி யானைகள் சேர்ந்து சுமக்கும் அளவு பாரம் உடையதானால், அச்சிலுவையிலுள்ள அனுக்களைத்

தும் எத்துணைப் பாரமுடையனவாயிருத்தல் வேண்டும். அத்துணைப் பாரங்கொண்டது பாவத்தின் சுமை எனப் பாவத்தின் சுமையளவு கூறப்பட்டது. மாக்கயம்-வலிய யானை, சும்மை - சுமை, பாரம், மக்களின் பாவச் சுமையைத் தான் சுமந்து இரட்சிக்கும் அமலன் எனக.

- வள்ளல்கு குராயன் (மன்னுயிர்க்காய்த் தன்னுயிரை எள்ளிய வதரித்த வெம்மான் சருவேசன் கொள்ளைப் ரிந்துகொ ஸைத்தீர்ப்புப் பெற்றுவருகள்ளரி ருவரோடுங் கல்வாரி நோக்கினார்.

பொருள்நிலை:

மன்னுயிர்க்காய்த் தன் உயிரை எள்ளி அவதரித்த வள்ளல் குராயன் எம்பெருமான் சருவேசன் கொள்ளை புரிந்து கொலைத் தீர்ப்புப் பெற்று வரு கள்ளர் இருவரோடுங் கல்வாரி நோக்கினார்.

~~ஏந்தி ஏபாஷி~~

பிற உயிர்களுக்காகத் தன்னுயிரைப் பொருட்படுத்தாது மனிதனாக அவதாரஞ் செய்தவரான வள்ளலும் குருமர்த்தியும் எமது தலைவரும் எல்லாப் பொருள்களில் உறைபவருமான ஆண்டவர், களவு செய்து அது கர்ரணமாக மரண தண்டனை பெறுவதற்காக வருகின்ற இரண்டு கள்ளருடன் தாழும் கல்வாரி மலையை நோக்கிச் சென்றார்.

குறிப்பு

தமிழை மன்றாடி எதை விரும்பிக் கேட்கிறார்களோ அவர்களுக்கு அவர்கள் விரும்பியதைக் கொடுப்பவர் ஆண்டவர் ஆகையால் அவர் வள்ளல் எனப்பட்டார்.

- மாரணத்தின் கூரொடிய வன்பேய்த்த லைநசங்க ஆரணஞ் சொல்லுண்மை யவனியிசை விளங்கப் பூரணமா ரக்ஞிய புண்ணியங்கை கூடுதற்குக் காரணமாஞ் செய்கைமுற்றக் கல்வாரி நோக்கினார்.

பொருள்:

சாவினது கொடிய கூரானது உடைந்து போகவும் கொடிய சாத் தானது தலை நகங்கிப் போகவும் சத்திய வேத வசனங்களின் உண்மையை இவ்வுலகிலுள்ள யாவருந் தெரிந்து கொள்ளவும் இரட்சிப்பின் மேன்மை பூரணமாக நிறைவேறுவதற்குக் காரணமானவற்றைச் செய்து முடிப்பதற்கும் ஆண்டவர் கல்வாரி மலையை நோக்கிச் சென்றார்.

குறிப்பு:

பேய், சாத்தான் - பாவங்களின் தலைவன், பேய்த்தலைநசங்க - பாவங்கள் அழிய, மரணம் எதுகை நோக்கி மாரணம் என்றாயிற்று.

8. ஈசன்சி னநோக்கி யீனநர ரைப்பினித்த
பாசவி னைநோக்கிப் பரிந்துநடு நின்று வரும்
பேசயிய துன்பப்பிரளயத்தை நோக்கியிந்தக்
காசினியை நோக்கினார் கல்வாரி நோக்கினார்.

பொருள் நிலை:

இந்தக் காசினியை நோக்கினார், ஈசன் சினநோக்கி, பாசவினை நோக்கி, துன்பப் பிரளயத்தை நோக்கி, கல்வாரி நோக்கினார்.

பொருள்:

இவ்வுலகில் அவதரித்த எம்பெருமான், ஜூகதீசனது கோபத் தைப் பார்த்தும் மனிதரைக் கட்டியுள்ள தளையாகிய பாவத்தைப் பார்த்தும் மத்தியஸ்தராக அதனை நீக்கும்படி அன்புடன் நிற்பத் னால் வரும் அளவற்ற துன்ப வெள்ளத்தைப் பார்த்தும் கல்வாரி மலையை நோக்கிச் சென்றார்.

குறிப்பு:

�சன் என்று பரமண்டலத்திலுள்ள பரம பிதாவை. மத்தியத் தராய் சுதன் அவதரித்து மனிதரின் பாவங்களைத் தான் கூமந்து. அதனால் பரம பிதாவின் சினத்தைத் தணிவித்தார் என்க. காசினியை நோக்கினார் என்பதில் நோக்கினார் வினையாலணையும் பெயர். நரரைப் பிணித்த - மனிதரை வசப்படுத்திய, பாசவினை - பாசமாகிய பாவம். பாசம் - தளை, கட்டு.

9. அற்புத மும்வானத் தசாரியும் புனிதச்
சொற்பயில் வுமெல்லாச் சுகுணங்க ஞுமிவரே
தற்பரணை நோலமிடச் சண்டாளர் தாமிதனை
அற்பழு மெண்ணாத தறவும நியாயம்.

பொருள்:

தேவகுமாரனாகிய கிறிஸ்துநாதர் உலகில் நடத்திய அற்புதங்களும் அவர் ஞானதீட்டை பெற்ற சமயத்தில் வானத்திலிருந்துண்டான் சத்தமும் பரிசுத்த தீர்க்க தரிசன வேத வசனங்களும் அவரிடம் வெளிப்பட்ட நற்குணங்களும் ஆகிய இவையெல்லாம் ஒருமித்து “இவரே கடவுள்” என்று யாவரும் அறிய விளம்பியும் பாவிகளான யூதர்கள் இவைகளைச் சற்றேனும் நினைத்துப் பாராமற் போன்று பெரிய அநியாயமே.

குறிப்பு:

புனித சொற்பயல்பு - வேத வசனங்கள் அற்பழு மெண்ணாத தறவும நியாயம் - அற்பழும் + எண்ணாதது + அறவும் + அநியாயம். அறவும் - முற்றாக, சுகுணம், - நற்குணம்.

10. தத்துநீர் வேவித்த ராதலத்தோர் செய்தவினை
அத்தனை யுந்தாங்கி யலமந்து மாங்கமைந்து
சத்தமிடாதேகுந் தகனப விமறியாம்
உத்தமருஞ் சாந்தமா யூருடு செல்கின்றார்

பொருள்நிலை:

ஆங்கு, அமைந்து சத்தமிடாது ஏகும் தகன பலி மறியாம் உத்தமர், தத்துநீர் வேவித் தராதலத்தோர் செய்தவினை அத்தனையுந்தாங்கி அலமந்து சாந்தமாய் ஊர் ஊடு செல்கின்றார்.

பொருள்:

பலிபீடத்திலே தகனம் செய்யப்படுவதற்கு அமைதியோடு சத்தமின்றிச் செல்லும் ஆட்டுக்குட்டியாக விளங்கிய நல்லோன் அலையெறியும் கடல் குழந்த உலகோர் செய்த பாவமனைத்தையும் சமந்துவருந்தி எருசலேம் நகரின் மத்தியிலே செல்கின்றார்.

குறிப்பு:

தத்துநீர்வேவி - கடலை எல்லையாகக் கொண்ட, அலமந்து, வருந்தி, சிலுவை சமந்து செல்லும் நல்லோனின் அமைதி கூறப்பட்டது.

11. கையயர்ந்து வாய்புவர்ந்து கண்ணிருண்டு காதடைத்து
வெய்யசி லுவைச மந்தலசி மெய் வருந்தித்
துய்யதி ருவடிகள் சோர்ந்து நடை தள்ளாடி
அய்யன்ம றுகூடு வரக்கண்டா ரணிநகரார்.

பொருள் நிலை:

அய்யன் வெய்ய சிலுவை சுமந்து அலசி, மெய்வருந்தி அயர்ந்து, புலர்ந்து, இருண்டு, அடைத்து, தள்ளாடி மறுகூடுவர, அணிநகரார் கண்டார்கள்.

பொருள்:

எம்பெருமான் கொடிய சிலுவையைச் சுமந்துகொண்டு கென்றதனால் உடல் மிக வருந்தியது; அவர் சிலுவையைப் பிடித்திருந்த கைகள் சோர்ந்தன; தாகத்தினால் வாய் உலர்ந்தது; கணைப்பினால் கண் இருண்டது; காது அடைத்தது; பரிசுத்தமான திருப்பாதங்கள் சோர்ந்து நடை தள்ளாடியது. இவ்வாறாக அவர் வீதியிலே வருவதை அழகிய எருசலேம் மக்கள் கண்டார்கள்.

குறிப்பு:

சிலுவை சுமந்து நடந்துவந்த கணைப்பாலுண்டான மெய்ப்பாடுகள் இங்குக் கூறப்பட்டன. அலசி - கலங்கி. அய்யன் - ஜயன் என் பதன் முதல் எழுத்துப்போலி. வரக் கண்டார் என்பதில் வர என் பது விகுதி கெட்ட தொழிற்பெயர்: செய்ப்படுபொருளாய் வந்தது.

12. கல்வியல்வன் னெஞ்சுவஞ்சக் கண்ணிலாப் பாதகராம் புல்வியரே யன்றியிந்தப் பொல்லாங்கு போந்தமைகண் டெல்லவ ருந்தத்த முயிர்க்கிறுதி யேய்ந்தன போல் அல்லலு முந்தல மந்தாக்கை நிலை தளர்ந்தார்.

பொருள்நிலை:

கல்வியல் வன்வஞ்ச நெஞ்சக்கண் இலாப் பாதகராம் புல்வியரே அன்றி, எல்லவரும் பொல்லாங்கு போந்தமை கண்டு அல்லல் உழந்து தத்தம் உயிர்க்கு இறுதி ஏய்ந்தன போல அலமந்து ஆக்கை நிலை தளர்ந்தார்.

பொருள்:

கல்லைப் போன்ற கொடிய வஞ்சக மனம் படைத்த இரக்க மில்லாத துரோகிகளான இழிந்த யூதரைத் தவிர, மற்றை எல்லோரும் இத்திமைகள் நம்பெருமானுக்கு வந்தமையைக் கண்டு மனம் வருந்தித் தத்தம் உயிர்க்கு முடிவு வந்தது போலத் துன்புற்று மயங்கித் தத்தம் உடற்சம நிலையினின்றும் குலைந்தார்கள்.

குறிப்பு:

யூதருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட அடைமொழிகளிலிருந்து அவர்களது மிகக்கொடிய இழிந்த தன்மையை உணர முடிகிறது. எல்லவரின் மிகுந்த துன்பநிலை “தத்தம் உயிர்க்கிறுதி ஏய்ந்தனபோல்” என்ற உவமை மூலம் புலனாகிறது. கண் என்பது இரக்கத்தை உணர்த் தியது. புல்வியர் புல்விள் இயல்புடையோர்; ஆக்கை - உடல்.

13. மாதருக்கு ளாசிபெற்ற மங்கலையா மன்னைமரி காதலனுக் கோவிக் கதிநேர்ந்த தென்று மன வேதனைப்பட்ட டாற்றாது மெல்வியலார் தாங்குமுயி வீதியிரு மருங்கும் மொய்த்தார் வாய்விட்டமுது.

பொருள்நிலை:

மெல்வியலார் தாம் குழுமி “மாதருக்குள் ஆசி பெற்ற மங்கலையாம் அன்னைமரி காதலனுக்கோ இக்கதி நேர்ந்தது” என்று மன வேதனைப்பட்டு ஆற்றாது வாய்விட்டமுது வீதி இருமருங்கும் மொய்த்தார்.

பொருள்:

பெண்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி, “மாதர்களுக்குள்ளே ஆசீ வதிக்கப்பட்ட சுமங்கலித் தாயான மரியாளின் குமாரனுக்கா இக்கதி நேர்ந்தது?” என்று மனவேதனைப்பட்டு, அதனைத் தாங்க முடியாது வாய்விட்டமுது வீதியின் இருபக்கமும் வந்து கூடினார்கள்.

குறிப்பு:

மங்கலை - மங்கலமுடையவள்; கற்புடையவள். காதலன் என்றது இங்கே மகனை. அடக்க முடியாத துன்பத்தால் பெண்கள் வாய் விட்டமுதனர் என்க. ஸ்திரீகளுள்ளே ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட மரியாளை “வையகம் வைகும் வாய்ந்த மாதருள் எண்ணிலாசி துய்யகம் பொவியப் பொவிந்த சுந்தரி” என்பர் தேம்பாவணி ஆசிரியர் வீரமா முனிவர்.

14. காந்தண்மலர் செங்கமல மலரைப் புடைப்பப் பூந்தண் கருங்குவளைப் போதுநீர் முத்துகுப்பத் தெந்தளவு தொக்கநறுஞ் சேதாம்பலை யலர்த்தி மாந்தண்ட லைக்குயிலின் மென்மொழியார் மாழ்கினார்.

பொருள் நிலை:

மா தண்டலைக் குயிலின் மென்மொழியார், காந்தண்மலர் செங்கமல மலரைப் புடைப்ப, பூ தண் கரும்குவளைப் போது நீர் முத்து உகுப்ப, தேம்தளவு தொக்க நறும் சேதாம்பலை அலர்த்தி மாழ்கினார்.

பொருள்:

அழகிய குளிர்ந்த சோலைக்குயில் போன்ற இனிய மொழி பேசும் பெண்கள், தமது காந்தன் மலர் போன்ற கைகளினால் செந்தாமரை மலர் போன்ற முகத்திலிடித்துக் கொண்டு, அழகிய தண்ணிய கருங்குவளை போன்ற கண்களிலிருந்து முத்துப் போன்ற கண்ணீர் சிந்த, தேன்சிந்தும் மூல்லை மலர் போன்ற பற்கள் தெரியும்படியாக, சிவந்த அல்லிப்பூப் போன்ற வாயைத் திறந்து அழுதார்கள்.

குறிப்பு:

காந்தள், செங்கமலம், கருங்குவளை, தளவு, சேதாம்பல் என்பன மலர் விசேடங்கள். இவை முறையே கைவிரல், முகம், கண், பல், வாய் என்பவற்றை உணர்த்தின. இங்கே உவமானம் தனித்து நின்று உவமேயத்தைக் காட்டி வந்த உருவகம். காந்தள் - கார்த்திகைப்பூ, கருங்குவளை - நீலோற்பலம், தளவு - மூல்லை.

15. தீயடைந்த வல்லியெனத் தேம்பிச் செயலிமந்தும் மாயும்வகை யின்றாய் மறுகுற்றுயிர் பதைப்பப் போயடைந்த தெம்மருங்கும் பொற்பெருச் லேநகரத் தாயிழையார், வாய்விட் டமுத குரலோசை.

பொருள் நிலை:

பொற்பு ஏரிசலே நகரத்து ஆயிழையார் தீ அடைந்த வல்லி எனத் தேம்பி, செயல் அழிந்து, மாயும் வகை இன்றாய் மறுகுற்று உயிர் பதைப்ப வாய் விட்டு அழுத குரலோசை எம்மருங்கும் போயடைந்தது..

பொருள்:

அழகிய எருசலேம் நகரத்துப் பெண்கள், நெறுப்பிலிடப்பட்ட பசங்கொடி போல வாடிச் செயலற்றவராய், தம்முயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் வழி தெரியாதவராய், உயிர் துடிதுடிக்கப் பெருங்குரலிட்டு அழுகின்ற சோக ஒலி எல்லாத் திசைகளிலும் பரவிச் சென்றது.

குறிப்பு:

ஆயிமையார் - ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆபரணம் அனிந்த பெண்கள், குரலோசை பொற்பெருசலே நகரத்து எம்மருங்கும் போய டைந்த தெனக் கொண்டு பொருஞ்சரப்பினும் அமையும். வல்லி - இளங்கொடி, மறுகுதல் - மீண்டும் மீண்டும் நினைத்து வருந்துதல்.

16. கண்டார் பதைத்தார் கலும்ந்தார் கரைந்தழுதார் கொண்டார் துணுக்கம் கொதித்தார் கடுவிடத்தை உண்டார் போலேங்கி யுயங்கி நெடிதுயிர்த்துத் திண்டாடி நின்றினைய செப்புவா ராயினார்.

பொருள்:

தேவகுமாரன் சிலுவையைச் சுமந்து சென்றதைக் கண்ட பெண்கள் பதறினார்கள்; கதறினார்கள்; மனமிரங்கி அழுதார்கள்; திடுக் கிட்டு நடுங்கினார்கள்; மனத்திலே கோபங்கொண்டார்கள்; கொடிய நஞ்சை உண்டவர்கள் போல வாடிப் பெருமுச்ச விட்டுத் திண்டாடி நின்று பின்வருமாறு புலம்பத் தொடங்கினார்கள்.

குறிப்பு:

கண்டார் தெரிந்தை வினையாலனையும் பெயர்; எழுவாயாய் வந்தது. உயங்குதல் - மெல்லமெல்ல வாடுதல்.

17. ஆவாவி தென்வ றவுமநி யாயமென்பார் தாவாவ றமோத ஸெசாய்ந்து றுவதென்பார் முவாமு தல்வன்மு னியாத தென்னென்பார் ஒவாது முலெம்மு யிர்க்கொழிலின் றோவென்பார்.

பொருள்:

சிலர் “ஆ! ஆ! இதென்ன மிகவும் அநியாயம்” என்பர்; சிலர் “என்றும் அழியாத அறம் அழிந்து ஒழிந்து போயிற்றோ?” என்பர்; சிலர் “முப்பற்ற முதல்வன் கோபமடையா திருப்பது ஏன்?” என்பர்; சிலர் ஒயாது துன்பமடையும் எமது உயிர்க்கு இறுதி வராதோ?” என்பர்.

குறிப்பு:

சிலுவை சுமந்து இறைகுமாரன் படும் பாடுகளைக் கண்டோர், தத்தம் மனத்தெழுந்த சோகத்தை வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்தி

னர் என்க. இதுவும் மேல்வரும் ஒன்பது பாடல்களும் இத்தன்மைத் தென்க.

18. இம்மைந்த னாவிக்கி றுதிவரக் கண்டுமரி
அம்மை யுயிர்தாழா வைனியிசை யென்பார்
செம்மைதிறம் பாத்துய தேவசினை திருகி
மும்மை யுலகும் முடியுங் கண்ததென்பார்.

பொருள்:

சிலர் “இச் சிறந்த திருக்குமாரனின் உயிருக்கு முடிவு வருவ
தைக் கண்டு அன்னை மரியாள் இப்பூமியில் உயிரோடு வாழ்மாட-
டாள்” என்பார். சிலர் “நியாயத்தினின் ரும் வழுவாத பரிசுத்த
மான தேவகோபமானது தோன்றி இம்முவுலகையும் ஒருகணத்தில்
அழித்துவிடும்” என்பார்.

தேவசினம், செம்மையான நியாயத்தை உலகின் கண் நிலை
நிறுத்தவன்றி, வேறெதற்கும் தோன்றாது என்க.

19. மாண்டா ரூயிரளிக்கு மாமருந்தை வேரோடு
கிண்டெறி வாரிந்தக் கெடுதோஷி களென்பார்
கிண்டெறி வாரிந்தக் கெடுதோஷி களெனினும்
மீண்டும் ளைக்கவொரு வேளைவரா தோவென்பார்.

பொருள்:

சிலர் “இந்தக் கெட்டவர்களான யூதர்கள், இறந்தவர்களுக்
கும் உயிர் கொடுக்கும் சிறந்த மருந்துச்செடி பேரன்ற தேவ
குமாரனை வேரோடும் பறித்து ஏறிந்து விடுவார்கள்” என்றனர்.
அதைக் கேட்ட வேறு சிலர், “கெட்டவர்கள் வேரோடு பிடுங்கி
எறிந்தாலும் அது மறுபடியும் முளைக்க ஒரு காலம் வராதோ?” என்றனர்.

குறிப்பு:

“வேரோடு கிண்டெறிவார்” என்று கூறப் பட்ட மையால்
மாமருந்து, செடி எனப்பட்டது. தோஷம் - குற்றம், பாவம், தோஷி
கள் - பாவிகள். தேவகுமாரன் உயிர்த்தெழுந்தன்மை குறிப்பிடப்
பட்டது.

20. புன்றோழிலர்க் கஞ்சிநடுப் போற்றாதூர் பொங்கியழ
மன்றோரஞ் சொல்லியுயிர் வாழ்வதுவோ வாழ்வென்பார்
மன்றோரஞ் சொன்னோன் மனைபாழாய் வன்குடியும்
பொன்றியெ ருக்கலரும் பொய்யாதி துவென்பார்.

பொருள்:

சிலர் “இழிந்த செயலுடைய யூதர்களுக்குப் பயந்து நீதியைக்
காப்பாற்றாது. மக்கள் மனமுருகி அழும்படியாக நியாய சபையிலே

பட்ச பாதம் பேசி உயிர்வாழ்வதுதான் வாழ்வோ?'' என்பர்.சிலர் “அப்படி நியாய சபையிலே பட்சபாதம் பேசினவனது வீடு பாழாய்ப் போய் வீட்டில் வாழ்வோரையும் இழந்து அவன் வீட்டிலே வெள் ளெருக்கஞ் செடி பூக்கும்; இது பொய்யாகாது’’ என்பர்.

குறிப்பு:

மன்று ஓரம் சொல்லுதல் - நியாயத்துக்கு மாறாகப் பட்சபாதம் காட்டுதல்.

வேதாளங் சேருமே வெள்ளெருக்குப் பூக்குமே
பாதாள மூலி படருமே - மூதேவி
சென்றிருந்து வாழ்வளே சேடன் குடிபுகுமே
மன்றோரம் சொன்னார் மனை

என்ற ஒளவையார் பாடல் எண்டு நினைவு கூரத்தக்கது!

21. நள்ளிநர ஜீவரகை நல்கவரு ஞானகுரு
வள்ளலுக்கு வன்கொலையும் மாபாதகம் புரிந்த
கள்வனுக்குக் காவல்வி டுதலையும் கட்டுரைத்து
விள்ளுவதோ நீதிபுரி வேந்தர்க்குச் சீலமென்பார்.

பொருள்:

“நட்புடையவராய் மானிடரைக் காப்பவராய் வந்த ஞான குரு
வான கருணை வள்ளலுக்குக் கொலைத் தண்டனையும் பெரும் பாவஞ்
செய்த கள்வனுக்கு காவல் விடுதலையும் உறுதியாகும்படி தீர்ப்புக்
கூறுவதோ அரச தருமம்” என்பர் சிலர்.

குறிப்பு:

முன் பாட்டிற் கூறப்பட்ட பட்ச பாதம் எதுவெனக் கூறப்பட்டது.
நள்ளல் - நட்பாதல் - ஜீவரகை - உயிர்க் காப்பு. காவல் விடுதலை -
காவலோடு கூடிய விடுதலை, சீலம் - தருமம்.

22. கொல்லாது விட்டுவிடக் கொற்றவன் பல்காலமுயன்றும்
பொல்லாருக் கஞ்சிப் புகன்றான் கொலையென்பார்
பொல்லாருக் கஞ்சிப் பொதுநிதியைப் புரட்டி
அல்லாத செய்தவார்க் கறம்கூற்றே யாமென்பார்.

பொருள் நிலை:

கொற்றவன் கொல்லாது விட்டுவிடப் பலகால் முயன்றும் பொல்
லாருக்கு அஞ்சிக் கொலை புகன்றான்,

பொருள்:

சிலர் “பிலாத்து மன்னன் அவரைக் கொல்லாது விட்டுவிடப்
பல தரம் முயன்றும் கொடிய யூதருக்கு அஞ்சிக் கொலைத்தண்டனை

விதித்தான்” என்பர். சிலர் “தீங்கு செய்வோருக்குப் பயந்து பொது நீதியைத் தலைகிழ் செய்வோருக்குத் தருமே மரண தூதனாகும்” என்பர்.

குறிப்பு:

“அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறங் கூற்றாவதும்” என்பது சிலப்பதிகாரம்.

23. காட்டிக் கொடுத்தோன் கழுத்திலொரு கயிற்றைப் பூட்டிமன வாதையினாற் பொன்றினானாம் பொல்லாங்கு சாட்டிக்கொலை புரிசன்டா ஓர்மனச் சாக்கி யுந்தம் பாட்டிற் கிடப்பதென்ன பாவமதி பாவமென்பார்.

பொருள்நிலை:

காட்டிக் கொடுத்தோன் மனவாதையினால் கழுத்திலொரு கயிற் றைப் பூட்டிப் பொன்றினானாம்.

பொருள்:

சிலர் “அவரைக் காட்டிக் கொடுத்த யூதாஸ் தன் மனத்திலுள்ள சஞ்சலத்தால் தன் கழுத்தில் ஒரு கயிற்றை மாட்டிக்கொண்டு செத் துப் போனானாம்; அவ்வாறானால் அநியாயமாகக் குற்றஞ்சாட்டி அவருக்குக் கொலைத் தீர்ப்பு வழங்கும்படி செய்வித்த பாவிகளது மனச்சாட்டி யாதொரு உணர்ச்சியுமின்றிச் சும்மா இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? அது பாவத்திலும் அதிபாவமாகும்” என்பர்.

குறிப்பு:

காட்டிக் கொடுத்த யூதாஸிலும் பார்க்க, கொலை புரிவித்தவர்கள் பெரும் பாவிகள் என்க. தம்பாட்டிற் கிடத்தல் என்பது பேச்சு மொழி வழக்கு; செயலின்றி, உணர்வின்றி இருத்தல் என்பது கருத்து.

(*) 24. நிந்தனையாஞ் செந்நெருப்பு நெஞ்சைக் கொளுத்திடவும் நொந்தொரு சொற்சொல்லாத நோன்மை நுனித்துணரின் மெந்தருக் கிச்சாந்தம் வருமோ மகேசனென்னுஞ் சிந்தைசெ ருநருக்குச் சேராத தென்னென்பார்.

பொருள்:

சிலர் “பழிப்புரை என்னும் கொழுந்து விடும் நெருப்பு அவர் மனத்தைத் தாக்கி ஏரிக்கவும் மனம் வருந்தி ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாத பொறுமைக் குணத்தைப் பற்றிக் கூர்மையாக யோசித்தால், மனிதருக்கு இவ்வாறான சாந்தகுணம் வருமோ? வராது. எனவே இவ்வளவு பொறுமையுடைய அவர் கடவுள் தான் என்னும் என்னை அப்பகைவர்களுக்கு உண்டாகாத காரணம் என்னவோ? என்பர்.

குறிப்பு:

தேவகுமாரனின் பொறுமைப் பண்டு கூறப்பட்டது. நோன்மை-பொறுமை, நுனித்தல் - நன்கு ஆராய்தல், செறுநர் - பகைவர்.

(*) 25. செந்தா மரைபோற் றிகழும் திருவதனம்

அந்தோ வதங்கி யழகுகுடி போயதென்பார்

நந்தாக் கருணைநறாத் துளிக்கும் கண்மலர்கள்

சிந்தாகு லம்பொதிந்து தேசிழந்து விட்டதென்பார்.

பொருள்:

சிலர் “ஜயகோ, செந்தாமரைமலர் போன்று பிரகாசிக்கும் அவர் திருவதனம் வாடி அழகு மெல்ல மெல்ல அழிந்து விட்டதே!” என்பர்; சிலர் “குறைவற்ற கருணைத் தென் சொட்டும் கண்ணாகிய மலர்கள் கவலை நிறைந்தனவாய் ஒளியிழந்து போயினவே!” என்பர்.

குறிப்பு:

கருணைநறா, கண்மலர் என்பன உருவகம். நறா - தென், சிந்தா குலம் - கவலை, முகழும் கண்ணுமே உணர்வுகளைப் புலப்படுத்தும் கண்ணாடி யாகையால் அவை கூறப்பட்டன.

(*) 26. உன்னதமெய்ஞ் னானமு வந்துகுடி கொண்டதிருச்

சென்னியுடை யுண்டிரத்தஞ் சிந்துவதோ செவ்விதென்பார்

மன்னுதிரு மேனிமுற்றும் வாரதியாற் கன்றிநைந்து

சின்னமுற ஸாவதுவோ தெய்வமே யோவென்பார்.

பொருள் :

சிலர் “ஓ! தெய்வமே! மேன்மை பொருந்திய மெய்யறிவு விரும்பி வந்து தங்கியிருக்கும் திருத்தலையானது அடிப்பட்டு இரத்தம் சிந்து வதோ? அழகுதான்!” என்பர். சிலர் “நிலைபெற்ற திருமேனி முழு வதும் வாரால் அடியுண்டு காயப்பட்டு நசக்கிக் கேவலப்படுவதோ? அழகுதான்!” என்பர்.

குறிப்பு:

செவ்விது என்பது பழிப்புரைப் பொருளில் வந்தது. குடிகொள் எல் - நிரந்தரமாகத் தங்குதல். வார் - தோற்பட்டை.

(*) 27. பெண்ணீர்மை குன்றாத பெய்வளையா ரிவ்வண்ணம்

புண்ணீரந் தீயிற்பு கைந்தாரு யிர் பொடிப்பக்

கண்ணீரின் துன்பக் கடற்கெல்லை காணாராய்

எண்ணீர் ராய்ச்செல்லு மெம்பெருமான் பின்சென்றார்:

12 எண்ணீர்தீயிற்பு கண்புற்றாய்வுடைய

பொருள்:

பெண்ணின் குணநலன்களிற் குறைவுபடாத. வளையலணிந்த பெண்கள், இவ்வாறாகப் புண்ணிலே நெருப்புச் செலுத்தப்பட்டாற் போலத் துன்புற்று. அருமையான உயிர் துடிதுடித்தனர்: கண்ணீர் விடுவதற்குக் காரணமான துன்பக் கடவினது எல்லையைக் காண முடியாதவர்களாயினர்; அவர்கள் நினைந்து துதிக்கப்படும் தன்மை கள் வாய்ந்த, துன்புற்று வழிநடந்த எம்பெருமான் பின்னே சென்றார்கள்.

குறிப்பு:

முடிவற்ற துன்பமுடையவர்களாய் எம் பெருமாணை த் தொடர்ந்து சென்றார்கள் என்க. அவர்கள் துன்பம் புண்ணில் நெருப்பு நுழைந்தது போன்ற துன்பம் என்பதனாலும் துன்பக் கடவின் எல்லை காணமுடியாதவர்கள் என்னுங் தொடராலும் புலப்படுகிறது. புண்சரும் - சரும் - செலுத்தும், எண்நீரர் - எண்ணப்படும் தன்மை யுடையவர்.

28. மைத்தடங்கண் ணீர்சொரிய வாய்விட்ட முதரற்றிச் சித்தமுடைந்துதொடர்ந்துவரு சேயிழையார் பத்திமையுஞ் சிந்தைப் பருவரலுங் கண்டிரங்கி உத்தமசற் போதவு பசாந்த ரீதுரைப்பார்.

பொருள்:

மை தீட்டப்பட்ட விசாலமான கண்களினின்றும் கண்ணீர் சொரிய வாய்விட்டமுது புலம்பி, மனம் வருந்தி, தம் மைத் தொடர்ந்து வருகின்ற பெண்களது பத்திமையும் மனக் கவலையையும் கண்டு இரக்கமடைந்து, சிறந்த நற்போதனைகள் செய்கின்ற சாந்த குணத்தவரான எம்பெருமான் பின்வருமாறு சொல்வின்றார்:

குறிப்பு:

சேயிழையார் - சிவந்த பொன் ஆபரணங்கள் அணிந்தபெண்கள். பத்திமை - பத்தியாம் தன்மை, பருவரல் - துன்பம், உபசாந்தமுகருணை.

29.0 “எருசலேம் புத்திரிகா] என்பொருட்டுக் கலுமாதே துரிசறமற் றும்பொருட்டுஞ் சுதர்பொருட்டுங் கலும்ந்திடுமின்

¹ வரிசைபெறு மகப்பெறா மலடிகள் பாக்கியரென்னா உரைசெறியத் தகுதாளிங் குளதாமென் பதையுணர்ந்தே.”

பொருள் நிலை:

“எருசலேம் புத்திரிகாள், வரிசை பெறு மகப் பெறா மலடிகள் பாக்கியர் என்னா உரை செறி அத்தகு நாள் இங்கு உளதாம் என் பதை உணர்ந்து, என்பொருட்டுக் கலுமாதே துரிசு அற மற்று உம் பொருட்டும் சுதர் பொருட்டும் கலும்ந்திடுமின்”.

பொருள்:

“எருசலேம் புத்திரர்களே, புத்திரரைப் பெறாத மலடிகள் பாக்கியவதிகள் என்று சொல்லத்தகுந்த காலம் இங்கு உண்டாகும் என்பதை உணர்ந்து, நீங்கள் எனக்காக அழாது, குற்றம் நீங்கி உங்களுக்காகவும் உங்கள் பிள்ளைகளுக்காகவும் அழுங்கள்”

குறிப்பு:

துரிசு - குற்றம், சுதர் - பிள்ளைகள், கலுழுப்புதல் - அழுதல், கலுழுந்துமின் - முன்விலைப்பன்மை ஏவல் முற்றுவினை; மின் வீகு தி பெற்றது.

30 “அன்றுபுக விடமரிதா யவரவரே துயர் விஞ்சிக் குன்றுகளே மலைக்குலமே யெமை மூடிக் கொள்ளுதிரால் என்றுரைப்பர்; பக்மரத்துக் கிதுசெய்வா ரெவிலந்தோ தொன்றுலர்ந்து படுமரத்துக் கெதுசெய்யார் துணிவொன்றி.”

பொருள்:

“அந்தக் காலத்திலே அடைக்கலம் புகுவதற்கு இடமில்லாமல் அவர்கள் துயர் மிகுந்து ‘குன்றுகளே, மலைக்கூட்டங்களே, எங்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள்’ என்று மனம் வெறுத்துச் சொல்லுவார்கள். பச்சை மரத்துக்கே அவர்கள் இவைகளைச் செய்வார்களானால் ஐயகோ! வெகுகாலமாகக் காய்ந்து பட்டு நிற்கும் மரத்துக்குத் துணி வோடு எதைத்தான் செய்ய மாட்டார்கள்?”

குறிப்பு:

கொள்ளுதிரால் என்பதில் ஆல் அசைநிலை. அந்தோ என்பது இரக்கக் குறிப்புணர்த்தும் இடைச்சொல். துணிவொன்றி எது செய்யார் எனக் கூட்டுக.

31. என்றுதுய ருறுமடவார்க் கிரங்கியிருந் துயரோடு நன்று மொழிந்து நன்று மொழிந் தடர்ச்சமையா விவிவெய்தித் தளர்ந்தேகத் துன்றுசிலு வையையாங்கோர் வழிப்போக்கன் நொடுத்தேந்தி ஒன்றிவரு கெனக்கொலைஞ ருத்தமரைக் கொடுபோனார்.

பொருள்நிலை:

துயர் உறு மடவார்க்கு இரங்கி என்று துயரோடு நன்று மொழிந்து அடர் சுமையால் நவிவு எய்தித் தளர்ந்து ஏக ஆங்கு ஓர் வழிப் போக்கன் துன்று சிலுவையைத் தொடுத்து ஏந்தி (வர) கொலைஞர் (அவனை) ‘‘ஒன்றி வருக’’ என (கூறி) உத்தமரைக் கொடுபோனார்.

பொருள்:

மனவேதனைப்படும் பெண்களுக்காக இரங்கி, அவர் மேற்கண்ட வாறு பெருந்துங்பத்தோடு நன்மொழி புகன்று, தன் மேலுள்ள சிலுவையின் பாரத்தால் வருந்திச் சோர்வடைந்து சென்றார். அப்போது

அங்கே ஒரு வழிப்போக்கன் சிலுவையை வாங்கிக் கொண்டுவர அசேர்ந்து வருக' எனக் கொலைஞர் அவனுக்குக் கூறி, எம்பெரு மாண்கி 'கொல்கதா' என்னும் இடத்துக்குக் கொண்டு போனார்கள்.

குறிப்பு:

அடர்க்கமை என்பது வினைத்தொகை, அடர் - செறிவு.

32. பெண்டிரெலா மழுதரற்றப் பிள்ளைகளைல்லாங் கதறக் கண்டுகேட்ட டவரிரங்கிக் கரைந்துருகிக் கருத்தழிய மண்டுதுய ரெனுந்தியால் வயிரெறியக் கடிநகரம் பண்டெரிவீழ்ந் தழிசோதோம் பதிபோலப் பதைத்தேங்க.

பொருள்:

பெண்கள் அழுது சத்தமிட, பிள்ளைகள் அழு, அக்காட்சியைக் கண்டவர்களும் கேட்டவர்களும் இரங்கி மனங்கரைந்து உருகித் தடு மாற்றமடைய, அன்றியும் அவர்கள் துக்கமென்னும் நெருப்பினால் வயிரெறிய அந்தக் காவலுடைய ஏருசலேம் நகரம், முற்காலத்தில் சோதோம் பட்டணம் எரிந்து விழுந்ததைப் போல் பதைத்துத் துக்க மனடந்தது.

குறிப்பு:

கடிநகரம் என்பது நகரத்து மக்களைக் குறித்தமையால் இடவாகு பெயர். துயரெனுந்தி - உருவகம். கருத்தழிதல் - மனந்தடுமாறல்.

33. பொருவரிய பரலோகப் புத்தேளிர் புதுமையிதின் மருவுவதெம் முடிவோவென் றையுற்று மறுக்கமுற்றப் பருவரல்கொண் டைம்பூத பெளதிகமாத் திரையாய சருவசிருட் டியுந்திகைத்துத் தமைமறந்து நிலைகுலைய.

பொருள்:

ஓப்பற்ற விண்ணுலகிலுள்ள தேவதாதர்கள் 'இதைவிடப் புதுமை எது? இது எந்த முடிவை அடையுமோ?' எனச் சந்தேகமுற்ற மனம் கலங்கித் துன்பம் கொள்ள. பெளதிகமெனப்படும் ஜம்பூதப் படைப்பான எல்லாம் திகைத்துத் தம் தன்மையை மறந்து தடுமாற றங் கொண்டன

குறிப்பு:

ஜம்பூதங் - நிலம், நீர், தீ, வளி, ஆகாயம், பெளதிகம் - பூதத் தாலானது; உலகமும் உயிர்களும், புத்தேளிர் - தேவர், பருவரல் - துன்பம், சருஷசிருஷ்டி - எல்லாப்படைப்பும்.

34. குழனுவிற் பிரியாத குருத்துவமா ரகுட்சீடர் அழலையை துயர்நலிய வழுதுகரந் துடன் செல்லப் பழுதறுநற் பரம்பொருளை மகவாகக்கொள் பசந்தோகை தழவிடுபூங் கொடியே போற் சாம்பியுயிர் தளர்ந்தேக.

பொருள்:

ஊசியிற் பொருந்திய நூலைப் போன்று பிரியாத மகத்துவத்தை யுடைய அருள் நிறைந்த சிடர்கள் நெருப்புப் போன்ற துன்பத்தால் மெலிந்து, அந்தக் கூட்டத்தில் மறைந்து செல்ல, குற்றமற்ற மெய் மையுடைய மேலான பொருளான கடவுளைத் தனது திருக்குமார னாகப் பெற்ற இளம் பெண்ணாகிய மரியானும் நெருப்பிலிடப்பட்ட பூங்கொடி போல வாடி உயிர் தளர்ந்து பின்னாற் சென்றான்.

குறிப்பு:

குழனுாலில், அழலனைய, தழலிடு பூங்கொடி என்பன உவமை கள் பகந்தோகை - பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை, குழல் - துளையுடைப் பொருள்; இங்கு ஊசி என்னும் பொருட்டு, குருத்துவம் - மேன்மை, கரத்தல் - ஒளித்தல், மறைதல் காம்ப - வாடு.

35. எண்ணிலா மறவோர்தம் மிகநெஞ்சு பறையறைய உண்ணிலவு விசவாசத் துரவோர்நெஞ்சு கள்ளழியப் புண்ணியருக் குறுங்கொலையின் புணர்ப்புன்னிப் பொருமியழ கண்ணீரும் பெருமுச்சுங் ககனதருத் தியிலடைய,

பொருள்:

எண்ணிக்கைக் கடங்காத யூதர்களுடைய நெஞ்சு மிக வேகமாகத் துடி துடிக்க, உள்ளத்தே நம்பிக்கை கொண்ட பக்தரது மனம்வேத ஸைப்பட, புண்ணிய புகுஷ்டுக்கு வந்த கொலையின் தள்மையை நினைத்து விம்மியழுவோரின் கண்ணீரும் பெருமுச்சும் வானத்தை நிரப்பின.

குறிப்பு:

மறவோர் - கொடியோர், உரவோர் - மனவலி படைத்தோர், மனச்சாட்சியின் துடிப்பால் மறவோர் நெஞ்சு பறையறைந்தது. உண்ணிலவு - உள் + நிலவு, புணர்ப்பு - தொடர்பு.

36. இப்பரிசு பெருந்துக்கக் குறிமல்கி யெவ்வுயிருஞ் செப்பரிய துயருளப்பச் செருசலையைப் புறம்போக்கி ஒப்பரிய முதுழுலத் தொரு பொருளைக் கொண்டுய்த்தார் மெப்படுவன் மனக் கொலைஞர் வதைபுரிவான் கொலைக் களத்தில்.

பொருளநிலை:

இப்பரிசு எவ்வுயிரும் துயருழப்ப, மெப்படு வன்மனக் கொலைஞர், ஒப்பரிய முதுழுலத்தொரு பொருளை செருசலையைப் புறம்போக்கி, வதை புரிவான் கொலைக் களத்தில் கொண்டுய்த்தார்.

பொருள்:

இத்தன்மைத்தாக எல்லா உயிர்களும் சொல்லறக்கிய துண்பம் அடைய. அஞ்ஞானம் நிறைந்த கொடிய மனமுடைய கொலையாளிகள், ஒப்பற்ற ஆதிமூலப் பொருளான எமது ஏகநாயகனை. ஏருசலேம் நகரத்தை விட்டு வெளியேற்றி, கொலை செய்வதற்காகக் கொலைக் களத்துக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

குறிப்பு:

கொலை புரிவான் - புரிவான் என்பது வான் ஈற்று விளையச்சம்; கொலை புரிய என்னும் பொருட்டு. மெய்ப்பு என்பது எதுகைநோக்கி மெய்ப்பு என நின்றது மெய்ப்பு - உண்மை அழிந்து போன.

37. சண்டியான் புகல்வதெவ னெம்பெருமான் திருமேனி திண்டினார் சிலுவையொடு சேர்த்தினார் செங்கையிலுங் காண்டகுசே வடியிலும்வெவ் விரும்பாணி கடாவினார் நீண்டசிலு வையையெடுத்து நிறுத்தினார் நிலங்கிண்டு.

பொருள்:

இனியான் எதைச் சொல்லுவேன்? எம்பெருமானது திருமேனி யைத் தொட்டிழுத்து சிலுவை மரத்தோடு சேர்த்து. சிவந்த கைகளி லும் தரிசிக்கத்தக்க திருவடிகளி லும் கூர்மையான இரும்பாணிகளை அடித்தார்கள். பின்னர் அவரைச் சிலுவையில் அறைந்த வண்ணம் தூக்கி நிலத்தைத் தோண்டி அதிலே அந்தச் சிலுவையை நிறுத்தி நட்டார்கள்.

குறிப்பு

கடாவுதல் - அறைதல், வே + இரும்பாணி - வெவ்விரும்பாணி, வே - கூர்மை, கீண்டல் - தோண்டுதல்.

38. மற்றிரண்டு திருடரையும் வலப்புறத்து மீடப்புறத்துஞ் செற்றமொடு குருசேற்றிக் கொலைமாக்கள் செய்லொழிய சொற்றமறைத் திருவசனந் துலக்கமுறச் சுருதிமுதல் குற்றவா ஸ்களோடு நடுநின்றார் குருச மிசை.

பொருள்நிலை,

கொலைமாக்கள் செற்றமொடு இரண்டு திருடர்களையும் வலம் புறத்தும் இடம்புறத்தும் குருசேற்றி. செய்லொழிய, சொற்ற மறை சுருதி முதல் குற்றவாளிகளோடு குருசமிசை நடுநின்றார்.

பொருள்:

கொலையாளிகள் கொடுமனத்தோடு இரண்டு திருடர்களை எம்பெருமானுக்கு வலப்புறமாகவும் இடப்புறமாகவும் சிலுவையி லேற்றித் தங்கருமம் முடித்தார்கள். ஆதியிலே சொல்லப்பட்டுள்ள

தேவ வசனங்கள் பலிக்க, அவ்வேதத்துக்காதாரமான சடவுள் சிலுவையிலே குற்றவாளிகளுக்கு நடுவே நின்றனர்.

குறிப்பு:

செற்றம் என்பது இங்கு கொடுரோ மனத்தைக் குறித்தது. சொற்ற-சொல்லப்பட்ட சூருதி முதல் - வேத முதல்வன்;

39. தன்னரிய திருமேனி சதைப்புண்டு தவிப்பெய்திப் பன்னரிய பலபாடு படும்போதும் பரிந்தெந்தாய் இன்னதென வறிகில்லார் தாஞ்செய்வ திவர்பிழையை மன்னியும் மென் ரெழிற்கனிவாய் மலர்ந்தார்நம் அருள் வள்ளல்.

பொருள் நிலை:

அருள்வள்ளல், தன் அரிய திருமேனி... பரிந்து “எந்தாய், இவர் தாம் செய்வது இன்னது என அறிகிலார்; இவர் பிழையை மன்னியும்” என்று எழில் வாய் மலர்ந்தார்.

பொருள்:

கருணை வள்ளலான எம்பெருமான், தமது அருமை யான திருமேனி நெந்து, தவித்து, சொல்லற்கரிய பல பல பாடுகள் படும் போதும் அன்புடனே ‘‘என் பிதாவே! இவர்கள் தாம் செய்வதை இன்னதென அறியமாட்டார்கள். ஆகையால் அவர்கள் குற்றத்தை மன்னியும்’’ என்று அழகிய சிவந்த வாயைத் திறந்து கூறினார்கள்.

குறிப்பு:

சதைப்புறுதல், பலபாடுகளால் நெந்துபோதல், பாடு - துன்பம், அருள்வள்ளலாகையால் அவ்வாறு கூறினார்.

10. இராஜநாயகம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே ஐரோப்பியர் காலத்திலே இஸ்லாம் மதத்தைச் சார்ந்த, தமிழ்ப் புலவர் பலர். தமது சமயச் சார்பான பல நூல்களை இயற்றித் தமிழுக்கு வளஞ் சேர்த்தனர். முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றினைக் கூறும் சீறாப்புராணம் என்னுங் காவியத்தைப் பாடிய உமறுப்புலவர், இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர் வரிசையிலே முதலிடம் பெறுகிறார்.

பின்னர் 18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் தமிழ்நாட்டிலே வாழ்ந்த மதுரை மீசல் வண்ணைக் களஞ்சியப் புலவர் சிறப்பிடம் பெறுகிறார். முகம்மது இபுறாகிம் என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட இவர், தமிழிலே பல வகை வண்ணங்கள் பாடுவதில் வல்லவராய் விளங்கியமையால் வண்ணைக் களஞ்சியப்புலவர் என்னும் காரணப் பெயர் பெற்றார்.

இவர் இயற்றிய இராஜநாயகம் தமிழில் எழுந்த மூல்விம் இலக்கியங்களிலே சிறப்புடையதாகக் கருதப்படுகிறது. இவர் இக்காவியத்தைத் தவிர்ந்து காதிறியா என்னும் ஆண்மீக வழியை நிறுவிய முகயிதீன் அப்துல் காதிறு ஜீலானி (ரவி) அவர்கள் சரிதத்தைக் கருப்பொருளாகக் கொண்டு “குதுபுநாயகம்” என்ற பெயரில் காவியம் செய்துள்ளார். அன்றியும் “அலிபாதுஷா நாடகம்” என்னும் நாடக நூலும் “சிறாவண்ணம்” முதலிய வண்ண நூல்களும் இயற்றியுள்ளார்.

இவர் இயற்றிய நூல்களிலிருந்து புலவர் அவர்கள் ஆழந்த இலக்கியப் பயிற்சியும் பரந்த கல்வியறிவும் அசைக்க முடியாத சமயப் பற்றும் போற்றற்குரிய கற்பணை வளமும் பெற்றிருந்தார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

அரசர்க் கெல்லாம் அரசன் எனப் பொருள்படும் இராஜநாயக மாய் விளங்கியவர் சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள். அவர்களே இந் நூல்கள் பாட்டுடைத் தலைவராவர். திருக்குராவிற் கூறப்பட்ட 35 நபிமாரில் ஒருவர்.

சுலைமான் நபி (அலை) அவர்களின் தந்தை, அல்லாஹ்வினால் ஸபுஃவேதம் இறக்கப்பட்ட தாவுதுநபி (அலை) அவர்களாவர். அவருடைய 19 பிள்ளைகளில் இளையவரான சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள் இளமையில் வறியவராய் வாழ்ந்தாராயினும், அருட்செல்வரான அல்லாஹ்விடம் பேரன்புகொண்டு அவரை உள்ளமுருக வேண்டி, தம் குறைகளை முறையிட்டு எல்லாப் பெருஞ்செல்வமும் ஆட்சியும் பெற்றார்கள். விண்மீது காற்றினால் விரைந்து செல்ல வல்ல மிக விசாலமான கம்பளம் (பரமதானி) ஒன்றினையும் பெற்றார்கள். அன்றியும் பறவை, விலங்கு, ஊர்வன என்பவற்றை வசப் படுத்தி அவற்றின் மொழியினை விளங்கிக்கொள்ளும் அருட்சொடையை அல்லாஹ்விடமிருந்து பெற்றிருந்தாராயினும் பணிவடைய வர்; ஆற்றல் நிறைந்த வீரர்; நீதி நெறி தவறாதவர்.

அக்காலத்திலே யேமன் நாட்டை சப நகரிலிருந்து பல்கீசு (அலை) என்னும் அரசி ஆட்சிபுரிந்து வந்தார்கள். அவர்கள் வேற்று மதத்தைக் கேர்ந்தவர்கள். அவருக்கு சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள் இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவும்படி பத்திரம் அனுப்புதலும் அரசியும் பரிவாரமும் தலைநகரான பைத்துல் முகதீசுவுக்கு வந்து இஸ்லாத்தைத் தழுவினார். பின்னர் அரசியான பல்கீசு (அலை) அவர்களை சுலைமான் (அலை) அவர்கள் மனந்துகொண்டார்கள்.

இராஜநாயகம், நாட்டுப் படலம் முதல் அரசாட்சிப் படலம் வரையுள்ள 46 படலங்கள் சுலைமான் நபி (அலை) அவர்களுடைய

வாழ்க்கை வரலாற்றையும் செயற்பாடுகளையும் ஆட்சிச் சிறப்பையும் கூறிச் செல்கிறது. அவற்றுள் 20 ஆம் படலம் ஹஃபத் துல்லாவில் குறுபான் கொடுத்த படலம்.

ஹஃபத் துல்லா என்பது மக்கமா நகரிலே நபிகள் நாயகம் பிறப் பதற்குப் பல்லாண்டுகளுக்கு முன் இறைவனால் அமைக்கப்பட்ட கஃபாவாகும். கஃபா (கஃபத்துல்லா) என்பது இறைவனை நினைத் துத் தொழுகை நடத்துமிடம். இத்தலத்திலேயே முகம்மது நபி(ஸ்ல்) அவர்கள் அவதரித்தார்கள். குறுபான் என்பது உயிர்ப்பவி அல்லது தியாகம் என்னும் பொருள்படும் அறபிச் சொல்.

இக்காப்பியம் சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள் பற்றியதாகையால், அவர்களும் அவர்களுக்கு முன் வாழ்ந்த நபிகளும் முகம்மது நபி(ஸ்ல்) அவர்களது வருகையை மட்டும் அறிந்திருந்தார்கள் என்று தான் பாடமுடியும். ஆனால் புலவருக்கு அது மனநிறைவைத் தரவில்லை. அதனால் கஃபத் துல்லாவில் குறுபான் கொடுத்த படலத் தில் நபிகள் பெருமானாரின் பெருமைகளை விரிவாகப் பாடியுள்ளார்.

20. ஹஃபத் துல்லாவில் குறுபான் கொடுத்த படலம்

மலர்நற வொழுகும் வரைபுயக் சுலையு
மானபி யொருதினத் தினிலோர்
தலமதைக் குறித்தங் கேகவென் ரெழுந்து
தானை நால் வகைபுடை குழு
நிலவிய காற்று வாகனத் தேறி
நெடுந்திசை மேகமண் டலத்து
ஞலனுற வுவித் திரிவது நிகர்ப்ப
நடத்தின ரந்தர மார்க்கம்

(20:1)

பொருள்:

மலர்களிலிருந்து தேன் சிந்தும் மலர்மாலையணிந்த, மலை போன்ற திரண்ட தோள்களையடைய சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள், ஒரு நாள் புனிதமான ஒரிடத்துக்குச் செல்ல எண்ணி ஆயத்தமானார்கள். நால்வகைச்சேணகள் புடை குழுந்து வர, காற்று வாகனமாக விளங்குகின்ற கம்பளத்திலே (பரமதானி) ஏறி னார்கள். பரந்த திரை போன்ற விளங்கும் மேக மண்டலத்திலே, சிறப்போடு உலாவித் திரிவது போல், ஆகாய வழியாக அந்தக் காற்று வாகனத்தைச் (பரமதானி) செலுத்திச் சென்றார்கள்.

அரும்பொருள்:

நறவு - தேன்; தலம் - புனித இடம்; நிகர்ப்ப - போல, உவமை யுருபு; அந்தர மார்க்கம் - ஆகாய வழி.

வேலு ட யாஸ் மார்க் கிராண்ட் ரெஸ்டரைட்

மாலலர் பொழியப் புகுதுமப் பொழுது

மக்கமா நகர்க்கு பாவின்

மேஹ நேரே பறந்தது பறக்கின்

வியனபி மாரிறபின் னபியா

யேல வந் தொருவ ருதித்தரு டலமீ

தென் நபி சலையுமா னிசைத்தார்

சாலவீ தியற்றி முடியுமன் குறித்த

தலத்தினிற் சார்ந்தது விமானம்

(20:2)

பொருள்:

அந்தப் பரமதானி அவர்களைச் சுமந்து கொண்டு மேகமானது நீர்த்துளிகளைப் பொழிந்துகொண்டிருக்க, வான்வழியிற் செல்லும் போது, இடைவழியில் மக்கா என்னும் மாநகரில் அமைந்துள்ள கஃபாவிற்கு மேலே நேருக்கு நேராகப் பறந்து சென்றது. அவ்வாறு பறக்கும்போது, சலைமான் நபி (அலை) அவர்கள், அந்தப் புனித கஃபாவை அங்கிருந்தவர்களுக்குக் காட்டி, “நபிமார்களுடைய வரிசையிலே இறுதியாக ஒப்புயர்வற்ற நபி ஒருவர் இத்தலத்திலே அவதரித்தருள்வார்கள். அவர் பிறப்பதற்கு இடமான பேறுபெற்றது இத்தலம்” என்று கூறினார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் கூறி முடித்தலும் அந்தக் காற்று வாகனம் அடையவேண்டிய இடத்தையடைந்தது.

அரும்பதப்பொருள்:

மால் - முகில்; அலர் - நீர்த்துளி; பறக்கின் - பறக்கும்போது. வியன் - உரிச்சொல்; - பெருமை என்னும் பொருள் தந்தது. உதித்து + அருள் + தலம் + ஈது.

அத்தலத் திழிந்தங் கிருந்தன ரிதன்மேல்

அமரர்கள் கரத்தினால் இயற்ற

எத்தலத் தினிலும் வியனுற விளங்கி

இலங்கொளி கதிர்மதி இருபால்

நித்தநித் தமும்சாய்ந் தோடமே வைர்கள்

தவமெலாம் நிறைவற உலக

மத்திமத் துதித்த குபத்துல் லாதன்

வாய்திறந் தழுதது வன்றே

(20:3)

பொருள்:

சலைமான் நபி (அலை) அவர்கள் தாம் அடையவேண்டிய இடத்தில் பரமதானியை விட்டு இறங்கி இருந்தார்கள், அது நிற்க; மக்கமா நகரத்திலுள்ள கஃபத் துல்லா (கஃபா) ஆனது தேவர்களினால் இயற்றப்பெற்றது; எல்லாத் திருத்தலங்களிலும் பார்க்கப் பெருமைபெற்று விளங்குவது; விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய சூரியனும் குளிர்ச்சியான சந்திரனும் அதன் சிறப்பையும் புனிதத்தையும் மதித்து, அந்தக் கஃபாவின் உச்சிக்கு மேல்வராமல் சிறிது ஒதுங்கி

வலம்வரும் சிறப்பினை உடையது; மேலவர்கள் செய்த தவத்தின் பயனெல்லாம் திரண்டு.

குறிப்பு:

ஓருஞுக் கொண்டது போல விளங்குவது; உலகத்தின் நடுவென் அமைந்த சிறப்பினை உடையது. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த கஃபா. சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள் தன்னைக் கடந்து சென்றதும் வாய்விட்டுப் பெருஞ் சத்தமாய் அழுத் தொடங்கியது.

அளவற வருகி யறைய தொனியோ
 டமுதலு மேனமு தனையென்
 ருளமறி யிறைவன் கேட்பவின்டுரைக்கு
 முன்னபி களிலொரு வோர்தந்
 தளமுட வெனது சிகரத்தின் மீது
 தாவியே பறந்து செல்கின்றார்
 தெளிவினென் னிடத்தி விழிந்தில ருன்னைத்
 தொழுதிலர் திக்ருசெய் திலரே (20:4)

பொருள்:

இவ்வாறு கஃபா மிகவும் மனமுருகிப் புலம்பி அழுத ஒலியை, ஒவ்வொருவர் மனக் கருத்தையும் அறிகின்ற இறைவன் கேட்டு, கஃபாவை நோக்கி “ஏன் அழுதாய்?” எனக் கேட்டான். அதற்குக் கஃபா “இறைவா, உனது நபிமாரில் ஒருவர் தமது சேனைகள் புடை சூழ ஆகாய மார்க்கமாக, எனது உச்சியின் மேலே நேருக்கு நேராக விரைந்து பறந்து செல்கின்றார்; என்னிடத்தில் இறங்கினாரல்லர். என்னை அடைந்து உன்னைத் தொழுதாருமல்லர்; திக்ரு செய்தாருமல்லர்.”

அரும்பதப்பொருள்:

தளம்-சேனை; தொனி - சத்தம்; வின்டுரைத்தல்-வெளிப்படையாகக் கூறுதல்; இறிதல்-இறங்குதல்; திக்ரு - இறைவனைத் தியானித்தல்.

இதுவலா தெனைச் சூழ தரவுனக் கிணையா
 யியற்றிய புத்துக் களினை வைத்
 ததி வித வணக்கம் புரிந்தனர் கொடியோ
 ராகையா லழுதன னென்ன
 மதிதவழ் கிரண மணிமுடி மாட
 மக்கமா நகரினி லுதித்துக்
 கதிதரு கருபா நவீலலு முதலோன்
 கருணைகூர் திருமொழி நவில்வான் (20:5)

பொருள் :

சந்திரன் உலாவுகின்ற உயரமுடையதும் ஒளிபொருந்திய அழகிய முடிகளை உடையதுமான மாளிகைகள் நிறைந்த மக்கா மாநகர்லே தோன்றிய கஃபா, “இந்தக் காரணமின்றி வேறொரு காரணமும் உண்டு. என்னெச் சூழ்நிலை இடங்கள் எங்கும் உனக்கு ஒப்பாக, இனையாக, வழிபாட்டுக்குரிய உருவச் சிலைகள் (புத்துகள்) அமைத்து இங்குள்ள கொடியோர் பலவிதமாக வழிபாடு செய்கின்றனர். இக் காரணத்தாலும் அழுதேன்” என்று கூறியது. இவ்வாறு கஃபா கூறுதலும் அல்லாஹ் (இறைவன்) அதற்கு அமைதி உண்டாகுமாறு அருள் மிகுந்த திருவசனங்களைக் கூறுவான் ஆணான்.

அரும்பதப் பொருள் :

அதி விதம் - பலவிதம்; கிரணம் - ஒளி; மணி - அழுகு; முதலோன் - இறைவன்; கருணை கூர் - அருள் நிறைந்த.

“துறவினர் உயிரே, பின்னைநாள் உன்னெச் சுகுது இடு நெற்றிகள் கொண்டு நிறைவுசெய்து அருள்வேன்; என்திரு ஒளியாய் நித்தில மாமயில் வடிவாய் பொறைதரு நபிகள் எவர்க்கும் நாயகமாய் புண்ணியப் பொருளின் உட்பொருளாய் அறைதரு கபீபு முகம்மது நபியை அனுப்புவேன் உனதுபால் அதனில். (20:6)

பொருள் :

துறவிகளின் உயிர் போன்ற கஃபாவே, பிற்காலத்தில் உன்னிடத்தில் வந்து சுகுது இட்டுத் தொழும் நெற்றிகள் கொண்டு என்னைத் தொழுதிடும் தின்மார்க்கத்தினர் நிறையும்படி அருளுவேன். அன்றியும் உன்னிடத்திலே, எனது திவ்விய ஒளிவடிவினராகவும், முத்தினாலியன்ற சிறந்த மயில் போன்ற வடிவினராகவும் பொறுமை வாய்ந்த எல்லா நபிமாருக்கும் தலைவராகவும் உயர்ந்த நல்ல பொருள்களைனத்திலும் உட்பொருளாகவும் சொல்லப்படுகின்ற எல்லார்க்கும் நண்பளான முகம்மதுநபியை அனுப்புவேன்.

அரும்பதப் பொருள் :

சுகுது - தொழுகையில் ஒரு நிலை; முழங்காலில் அமர்ந்து நெற்றி நிலத்தைத் தொட இருக்கும் ஒரு தொழுகை நிலை; நித்திலம் - முத்து, கபீபு - நண்பன்.

“இருக்கி குறுவான் அதையும் உன்னிடமே இறக்குவன் உணைப் பரிபாலித்து அருளவும் வணங்கித் துசிக்கவும் மிகுந்தோர் தமை யமைத்து அருள்வன் அன்பு ஒங்கி

பெருகுபார்ப்பு அதனைத்தேடி வந்து அடையும்
பறவைபோல் பிள்ளையைத் தேடி
வரும் அனை யினைப்போல் எனது கல்குக்கள் உன்
மாட்டினில் வருகவும் புரிவேன் (20:7)

பொருள்:

அந்தக் கபீபு முகம்மது நபியவர்கள் எம் அருளால் திருமறையான திருக்குர் ஆண் வசனங்களை உன் இடமாகிய இங்கே திருவாய்மலர்வார்: உன்னைப் பாதுகாத்து, உன்னிடத்திலே சிறந்தவர்கள் வந்து எம்மைத் துதிக்கச் செய்வார். பறக்க முடியாக குஞ்சுகளை நினைந்து இரைகொண்டு வரும் தாய்ப்பறவை போலவும் கண்றை நினைந்து ஒடிவரும் தாயைப் போலவும் அங்பு பெருக உலகத்திலுள்ள மனித இனம் உன்னை நாடி வரும்.

அரும்பதப்பொருள்:

குறுவான் - திருக்குர் ஆண், பார்ப்பு - பறக்கமுடியாத குஞ்சு, அனை - தாய், கல்குக்கள் - உயிரினம், மனித இனம்.

‘திடம்சில பறவு ஆனதையும் நின்மருங்கில்
சேர்ப்பன் இப்புத் துகளினையும்
எடுத்து ஏறிந்திடச் செய்திடுவன் உன்றனைத்துய்து
ஆக்குவன் எண்ணம் உற்று உருக்கம்
தொடுத்து இரங்குவது ஏன்? அழுதிடல் அகற்று’ என்று
ஒதினன் தூயவன் அதுகேட்டு
அடல்பெருங் கஃபா துன்புறுநிலை போய்
அனந்த இனபங்கள் கொண்டதுவே’ (20:8)

பொருள்:

கட்டாயம் செய்தே தீர வேண்டிய கடமைகள் எவ்வ என்பதையும் உன்னிடத்திலே சேர்ப்பார்; அவரே இறுதி நபியாவார். உன்னைச் சூழ்ந்துள்ள புத்துகள் அனைத்தையும் அகற்றி உன்னைத் தாய்மையடையச் செய்வார். நீ மனமுருகி அழுவது ஏன்? அழாதே என்று தூயோனான இறைவன் அருளியதைக் கேட்ட கஃபா துன் பம் நீங்கிப் பேரானந்தம் கொண்டது.

அரும்பதப்பொருள்:

பறவு - கட்டாயக் கடமைகள், அடல் - பெருமை, வலிமை.
முழுங்கூடும் சூப்பு சிறையிலையா டி. ஸ்ரீகிருஷ்ண
அழுங்கியுட் கவலை நிறைதரக் கஃபா - வெள்ள
வழுதது சுலையுமா னபிக்குஞ் சூப்பு
செழுந்தவப் பொருளால்முதலவு னறியச் சூப்பு
செய்தனன் சேணையோ டன்றே
ஓய்வும் சூப்பு சுப்புமிகும், குத்துமை சூப்பு

தாழை அவ்வேறு உாஸ்ருவன ஏறினார் -

யெழுந்தனர் மருத்து வாகன மிசையே
யேறினர் வானிடைப் பறந்து ஸ்ரூப்பாக்கம்
வழிந்தொழு கியசெந் தென்மலர்த் தடஞ் குழ்
மக்கமா நகரில் வந்தனரே. (20:9)

பொருள்:

மனத்துட் கவலை கொண்டு கஃபா வருந்தி அழுத செய்தியினை
செழுமையான உயர்ந்த தவப்பொருளாய் விளங்குகின்ற இறைவன்.
சுலைமான்நபி (அலை) அவர்களுக்கு அறிவித்தான். உடனே அவர்
கள் நாஸ்வகைச் சேணையோடும் காற்று வாகனத்தில் ஏறி வானிற்
பறந்து செந்திறத்தேன் வழிந்தொழுகுகின்ற மலர்கள் நிறைந்த தடா
கங்கள் சூழ்ந்த நீர்வளம் உடைய மக்கமா நகரம் வந்தடைந்தார்கள்.

ஊாங்கிள்ளை ஸலவா ஸ்ரூப்பாக்கம் ஸ்ரூப்பாக்கம்

பொருந்து மெப்பதிக்கு முதற்றிருப் பதியாம்

ஸ்ரூப்பாக்கம் புனிதநன் னகரில் வந்ததற்பின் ஸ்ரூப்பாக்கம்

அருந்தவ மியற்றுங் கஃபத்துல் லாவுட் ஸ்ரூப்பாக்கம்

புகுந்ததைச் சூழ்ந்தனி யணியா

யிருந்த புத் தனைத்து மேவலார் தமை விட

டெடுத்தெறிந் திடப்புரிந் திறையைப்

உழியுர் பரிந்ததி விருந்து வணங்கியுட் கனிந்து ஸ்ரூப்பாக்கம் ஸ்ரூப்பாக்கம்
பரவினர் கருணையங் கடலே. (20:10)

பொருள்:

புனிதத் தலங்களெனக் குறிக்கப்படுவன எல்லாவற்றுக்கும் முத
வில் வைத்தெண்ணப்படும் திருத்தலமாகிய மக்கமா நகரையடைந்த
அருள்மிக்கவரான சுலைமான் நபி (அலை) அவர்கள் அங்கு அரிய
தவம் புரியும் கஃபாவள் சென்று, அதன் சூழலிலே வரிசை வரிசை
யாக அமைந்துள்ள புத்துக்கள் (உருவச்சிலைகள்) அனைத்தையும்
ஏவலரை விட்டு எடுத் தெறியச் செய்து அவ்விடங்களைத் தூய்மை
பெறச் செய்தார்; பின்னர், அங்கிருந்து இறைவனை அன்புடன் மன
முருகப் புகழ்ந்து தொழுதார்.

அத்திரி யையா யிரமிட பழுமை

யாயிர மத்தொகைப் பகக்கள்

சுத்தவெள் ஓாடை யாயிரங் கொறியை

யாயிரந் தும்புபோன் மயிர்கண்

மொய்த்துள தகரை யாயிர மறுத்து

முன்குறு பான்கொடுத் தந் மே

வெத்திசை யினரு மருத்தியுண் மகிழு

விட்டனர் பெருவிருந் தினிதாய். (20:11)

பொருள்:

கோவேறுகழுதை, ஏருது, பசு என்பவற்றில் வகைக்கு ஜயாயிர
மும் வெள்ளாடு, செம்மறியாடு, தும்பு போன்ற மயிர் நிறைந்த

செம்மறியாட்டுக்கடா என்பவற்றில் வகைக்கு ஆயிரமும் அறுத்து முதலில் குறுபான் எனப்படும் உயிர்ப்பலி கொடுத்தார். பின்னர் எல்லாத் திசைகளிலும் இருந்து வந்தவர்களும் உண்டு மகிழும் வண்ணம் பெருவிருந்தனித்தார்.

(அத்திரி - கோவேறு கழுதை; இடபம் - ஏருத்துமாடு; கொறி - செம்மறி; தகர் - செம்மறிக்கடா; குறுபான் - உயிர்ப்பலி, தியாகம்; அருந்தி - உண்டு.)

பங்கவெம் பசியின் பினியினா விடையப்
படுமிசிக் கிள்களை யழைத்துத்
தங்கமுந் துகிலும் விலையிலா மனியும்
தணப்பிலா தவாவுற வளித்தே
அங்கவர் கடைக்கட் பார்வைபெற் றவரை
யடுத்தவ ரெழுதலை முறைக்கும்
வெங்கவி யகன்று வாழ்ந்தினி திருப்ப
மிகுதன பதிகளாக் கிணரே. (20:12)

பொருள்:

இழிந்த கொடிய பசிப்பினியால் வருந்துகின்ற இரவலர்களை அழைத்து, தங்கமும் ஆடைகளும் விலைமதிப்பாரி இரத்தினவகை களும் கொடுத்தார்கள். கலைமான் (நபி) அவர்களுடைய அருட்பார் வையைப் பெற்றவர்களான இரவலர்களை அவர்களது ஏழுதலை முறைக்கும் கொடிய வறுமை அகன்று இன்பத்தோடு வாழ்ந்திருக்கும் படியாக மிகுந்த செல்வந்தர்களை ஆக்கினார்கள்.

(மிசிக்கீன்கள் - இரவலர்; பினி - நோய்; இடைதல் - வருந்துதல் தணப்பிலாது - குறைவின்றி; கலி - வறுமை; தனபதி - செல்வர்)

மக்கமா நகரி லுறைதலை வோரை
மைந்தரை முதியோரைத் தமது ஸுந்தரம்
பக்கவி லுறையும் ஜின்களை நரரைப்
பரபதி மகுடமன் னவரைத்
திக்கெலாம் வழுத்துங் குறைவியங் குலத்தோர்
தங்களைத் தெளிந்தநூ லினரைத்
தக்கவ ரெவர்க டமையுமே விழித்துச் - ஸுந்தரி
சாற்றுவர் கலையுமா னபியே (20:13)

பொருள்:

கலைமான் நபி (அலை) அவர்கள், மக்கா நகரிலே வாழ்கின்ற பதியெழுவறியாப் பழங்குடியினரையும் இளைஞர்களையும் முதியவர் களையும் தம்பக்கத்தில் இருந்த அறநெறிதவறாத முதியோரையும் வெளியிடங்களிலிருந்து வந்த முடி மன்னர்களையும் திசையனைத்தும் புகழுகின்ற குறைவியர் குலத்தோரையும் தெளிந்த அறிஞரையும்

தக்கவரேன மதிக்கப்படும் பிற மனி தரையும் பார்த்துக் கூறத் தொடங்கினார்கள்.

அரும்பதப் பொருள்:

ஜீன்கள் - அறநெறி வழுவாது ஒழுகுவோர்; நரர்-மக்கள்; பரபதி-வேற்றுநாடு; வழுத்துதல் - போற்றிப்புகழ்தல்.

“உற்ற மேலவன்தன் அருளினால் கஃபா
உதித்தருள் இத்தலந் தனில்
குற்றமற்று உயரும் குறைக்கியங் குலத்தின்
குற்றமற்று உயரும் குறைக்கியங் குலத்தின்
குற்றமற்று உயரும் குறைக்கியங் குலத்தின்
வெற்றியும் விருதும் மிகப்பெறு பவராய்
விண்ணவர் புகழ்மணி விளக்காய்
நற்றவ நபிகள் எவர்க்கும் நாயகமாய்
வருவர் ஓர்நபி நவம் ஒங்க.

(20:14)

பொருள்:

இறைவனின் அருளினாலே, கஃபா இருக்கின்ற இத்தலத்திலே
குற்றமற்ற குறைக்கியர் குலக்கொழுந்தாய், வேதத்தின் காரண
புருஷராய், வெற்றியும் புகழும் உடையவராய். தேவர்கள் புகழும்
அழிய விளக்குப் போன்றவராய், நல்ல தவமுடைய நபிகள் அனை
வருக்கும் தலைவராய், புதுமை விளங்கும்படி, ஓர் நபி வந்தவ
தரிப்பார்.

தீடு தீர் ஸ்ரீகாலைப் பார் சுதாநாதன
“மடல்செழுங் கமல மலர்ப்பதம் பணியா அங்கோ
ஸ்ரீபூர்த்தி மருவலர் தூங்கிடு உயிரை வாட்கு இரையாக
கொடுப்பர்: இப்புவி ஓர்கவிகையிற் புரப்பர்
குற்றம் ஒன்று அனுக இலாது எவையும் அதிஸ்த
கடக்கும் மெய்ப்பொருளைப் பழிப்பவர் தம்மைச்சங்
கோத்து அருள் பிசபீல் இயற்றி சூப் தீட்டாநாதன
உஷ்யா திடம்படு தமது வேதகந்தபணையாம்
தீஸ்பயிர் மிகவளர்த் திடுவர்: (20:15)

பொருள்:

அல்லாஹ்வின் செந்தாமரை போன்ற மலர்ப்பாதங்களை வணங்காத பகைவர்களை வாளால் அழிப்பர்; இவ்வுலகை ஒரு குடைக் கீழ்க் காப்பர்; குற்றஞ் சிறிதுமில்லாத, எவையும் கடந்து விளங்கும் மெய்ப்பொருளான அல்லாஹ்வைப் பழிப்பவர்களை அழித்தொழித்து, பிசபீல் என்னும் மார்க்கப்போர் நிகழ்த்துவர்; வேதத்தில் கற்பிக்கப்பட்டவாறு தீன் (இஸ்லாம் மார்க்கம்) பயிரை நன்கு வளர்ப்பர்.

தியாகுப்பத்தை இருந்து
பூப்பிழ வெளி உதவுப்படுமிகுஷம்

‘அண்டவர்க்கு இடியேறு எனுமிவர் வருநான்
அகிலத்தில் இருந்து உளத்து ஈமான்
கொண்டவர் எவரும் கவன முங்கையர்க்குக்,
கொழு நராயச் சோபனம் பெறுவா
விண்டருள் கவிமா உரைத்திடாது இவர்க்கு ஒரளைந்து
விலகிய மாறு செய்வோர்கள்
கண்டுள விடுவதற்கு அருடுநடுங் காலம்
கன்றுளரி நரகிடைக் கிடப்பர்’ (20:16)

போருள்: ஸ்ரீஸ்ரூபாக்ஷ நாஷத்தின் ராமாயணம்.

பகைவர்க்குக் கலக்கந் தரும் இடியேறு போல்வாராய் இவர்
தோன்றும் நாளிலே, இவ்வுகிலே இருந்து, உள்ளத்திலே நம்பிக்கை
(அமான்) கொண்டவர்கள் எவரும் கவர்க்கத்து மங்கையின் கணவ
ராகும் நற்பேறு பெறுவர்; அருள் நிறைந்த கவிமா (மூலமந்திரம்)
வை ஓதாது விலகி நடக்கும் தீயோர் எரி நரகினை அடைவர்.

என் நிதியால் என்ற ராமாயணம்
பலபல புதுமை விளைப்பெரன் ரூரைப்ப

உத்திரம் — பாங்கினி விருந்தவு ரெவரு — ரூலைஸ்
முலவியே புவியுந் திகழ்புக முன்றை
ஒருமத்துக்குமே நாயக் மானீனார்
புமிட்டு வரவேத தனைநெடுங் காலம் ராமாயணம்

நாஷத்தின் செலுமென நிகழ்த்துவி ரென்ன → நாஷத்தின்
வுக வாண் டோரா யிராத்தின் மேல் வருவ
ரென்றனர் கந்தரத் தோன்றல். நின் ஒரு நாஷம் (20:17)

போருள்: ரூல் சூதாக்ஷை ராமாயண உதவியின்

அழகுமிக்கவரும் ஆண்களுள் சிறந்தவருமான சுலைமான் நபி
(அவை) அவர்கள் மேன்மையிக்க நபி ஒருவர் அவதரித்துப் பல பல
புதுமைகள் நிகழ்த்துவார்கள் என்று கூறுதலும், பக்கத்தில் இருந்த
வர்கள் எல்லோரும், ‘உலகெலாம் பரந்து விளங்கும் புகழுடைய
வரே, தங்களுக்குமே தலைவராய் விளங்கும் தகைமைபெற்ற நபி
அவர்கள், இவ்வுகின் கண்ணே வந்து அவதரிக்க எத்தனை நெடுங்
காலம் செல்லும்?’ என்று கேட்டனர். அதற்கு அவர்கள் ‘‘ஓரா
யிரம் ஆண்டுகளின் பின் வருவார்கள்’’ என்று கூறினார்கள்.

அரும்பதப்பொருள்:

விளைத்தல் - உண்டாக்குதல்; பாங்கு - பக்கம்; கந்தரம் - அழகு;
தோன்றல் - ஆண்களிலே சிறந்தவர் கந்தரம் அதைக் கொட்டு

பகர்ந்த சொற் செவியிற் புகுதலுங் குறைவிக்

ஒன்றால் குலத்தின் ரொடுபெர் நாயிச் — ஸாஸ் ஸாஸ் இந்து
கந்தனில் வரவந் துதித்தி டிற் பிறக்கத் தங்களுக்கூட்டுப்
தக்கன வழைந்தில் மென்றே

உண்டால் இவ்வளவு நிலைமை கொடுக்கும் தீர்மானம்

அகந்தனில் துயருந் றிவர்வர வறியும் - எனினும்
பலன்டைந் தனமூடக் களிப்புற்று -
உகந்தனர் எமையான் டருள் முகம் மதர்தம் - இவ்வளவு
உயர்தற ஜாத்தினை யுண்டோ (20:18)

பொருள்: உய்ர் நூல்ஸன கிளிமெடு

சுலைமான் நடி (ஸல்) அவர்கள் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட
குறைவியரும் பிறகும் “அந்த நடி அவர்கள் இவ்வுலகிலே அவத
ரிக்கும் காலத்தில், நாம் வாழ்வதற்குரிய நற்பேறு பெற இறைவன்
எம்மைப் படைக்கவில்லையே” என்று கவலையடைந்தனர். எனி
னும் “அவர்கள் வந்தவதறிப்பார்கள் என்ற நற்செய்தியைக் கேட்கும்
பேரும் பயன் பெற்றோமே” என்று மகிழ்ந்தனர்.

அரும்பதப்பொருள்:

பகர்தல் - சொல்லுதல்; சுகம் - உலகம்; உகந்தனர் - மகிழ்ந்தனர்;
தறஜாத்து - அந்தஸ்து

உண்டால் இவ்வளவு நிலைமை கொடுக்கும் தீர்மானம்

மலர்ந்த பங்கயங்க டொறு மனக் தொகைகள்

உந்துந்தின்னா - வந்திருப் பவைமதி நிகராய்த் தந்தினங்க ஒப்பே
உண்கிய - துலங்கிய தடங்கள் செறிந்ததென் வகுதைச்

சுந்தர ணகுமது நயினா என்றிய
உந்துந்தினா - னிலந்தனி வியற்று தவத்தினா லுதித்த

இப்பி - நிதிபதி துரையுப்பு தடுதிறு

பொருள்: இவ்வளவு நிலைமை கொடுக்கும் தீர்மானம் (20:19)

மலர்ந்த தாமரை மலர்கள் தோறும் சந்திரனைப் போன்ற
வெண்ணிற அன்னங்கள் உறையும் தடாகங்கள் செறிந்த தெனவகு
தைச் சுந்தரனான அகுமதுநயினான் இவ்வுலகில் இயற்றிய தவத்தால்
உதித்த நிதிபதி துரை அப்துல் காதிறு இலங்கு இயல இதய ஆசனப்
பொருள் மகமுது இருபதம் இப்பர கதியே.

அரும்பதப்பொருள்:

இப்பரம் - இம்மை மறுமை; பங்கயம் - தாமரை; அனம் - அன்னம்;
தடம் - குளம்; நிதிபதி - செல்வன்.

உண்டால் இவ்வளவு நிலைமை கொடுக்கும் தீர்மானம்

“ஆகமக் கலைகட்டு ஆனந்த ஆபரண்.

அமுக எனும் திருப்பெயர் நூல்களில் உண்டால்
ஏதங்கிய மெய்ப்பொருள் ஒளித்தெளிவை

உண்டால் ஏமக்கு எமைக் காட்டும் தார்ப்பனைத்தை - உண்டால்
சேர பல்கற்பனை கடந்து உயர்ந்த அனங்களில்

உண்டால் செம்மலை நரர் உயிர்க்கு உயிராம அனங்களில்

தேக தத்துவ நிர்மல மகமுதை - உண்டால்
தியானஞ்செயி மனங்களே மனங்கள்” (20:20)

பொருள்:

ஆகமக் கலைகட்டு, என்னற்ற ஆபரணந்தரும் அழகு என்னும் படியாகத் திருப்பெயர் தாங்கி வந்த அரசனும் எம்மை எமக்குக் காட்டும் தர்ப்பனம் (கண்ணாடி) போல ஒன்றான மெய்ப்பொருள் ஒளியின் தெளிவைக் காட்டுவதற்கும் கற்பனையின் சிகரத்தைக் கடந்து விளங்கும் உயர்ந்தோனும் மனித உயிர்க்கு உயிராய் உள்ளுறைந்த தூயோனுமான முகம்மது நபி (ஸ்ல) அவர்களைத் தியானஞ் செய்யும் மனங்களே உண்மையான மனங்கள். ஏனையவை மனங்களல்ல.

“வள்ளலை ஒருநான் மறைக்கு அரும் பொருளை

மறை படாது இலங்கும் ஒண்மதியை

தள்ளுதற்கரு மும்மலத் தையும் கடந்தோர்

தவத்தினுள் விளங்கிய கனியை

கள்ளவிழ் மரவ மலரத்தொடைப் புயரைக்

கருணையங் கடவினிற் பிறந்த

தேனமுது அனைய முகம்மது நபியைத்

தெரிசிக்கும் கண்களே கண்கள்.

(20:21)

பொருள்:

அருள் வள்ளலும் வேதங்களின் அரிய பொருளாய் விளங்குபவரும் மறுவற்று ஒளிரும் சந்திரன் போன்றவரும் மும்மல பாசத்தினின் ரும் விடுதலை பெற்ற துறவிகளின் தவத்தினுள்ளே விளங்குகின்ற பழம்போன்றவரும், தேனிந்தும் ‘குங்கும்’ மரத்தின் மலர்மாலை யனிந்த தோள்கள் உடையவரும் கருணை என்னும் பாற்கடவிலே தோன்றிய தெளிந்த அழுதம் போன்றவருமான முகம்மது நபி (ஸ்ல) அவர்களைக் காணும் பாக்கியம் பெற்ற கண்களே உண்மையான கண்களாகும்.

“எப்புவியினிலும் இருந்து அரசு இயற்றும்

ஏக்ஷ்ரன் வர உதயத்தை

அற்புத வடிவை ஞானலோசனத்தை

அளவில் ஆனந்த வாரிதியை

ஒப்பகன்று அகண்ட வெளியினில் வாழ் ஒளியை

உள்ளிருள் அகற்று செஞ்சுட்டரை

மைப்புயல் கவிகை நபிகள் நாயகத்தை

வாழ்த்தல் செய் வாய்களே வாய்கள்.

(20:22)

பொருள்:

எங்கும் நிறைந்து அரசியற்றும் இறையோனின் உதயமாய் விளங்குபவரும் அற்புத வடிவினரும் ஞானக்கண் உடையவரும் ஆனந்தக் கடலும் எல்லையற்ற வெளியில் ஒப்பின்றி விளங்கும் ஒளிபோன்ற வரும் மனவிருளை அகற்றி ஒளி நல்கும் சூரியன் போன்றவரும் கரிய முகில் போன்ற கொடைக் கரங்களை உடையவரும் ஆகிய முகம்மது

நபிகள் நாயகத்தை வாழ்த்துகின்ற வாய்களே உண்மையான வாய்களாகும்.

அரியவின்ன னவர்கள் சிரம்மிசை உறையும்
மலர்ச் சரண அம்புய நிதியை
உருஅரு அதனில் நடுநிலை பொருந்தும்
உத்தம காட்சி உற்பவத்தை
சரத நித்திய சோபன மணி சுவனை
தனில் மகுழுது எனும் யானை
கிரிமிசை உலவு நபி தம்மைத் துதிப்பக்
கேட்கும் அச்செசி களே செவிகள். (20:23)

பொருள்:

வானோர் தம் சிரத்தினிற் கொண்டு போற்றும் பாதகமலமாகிய நிதியடையவரும் நடுநிலை பொருந்தும் உத்தமக் காட்சித் தோற்ற முடையவரும் சுவர்க்கத்திலே மகழுது எனும் யானை கிரிமிசை உலவு கின்றவருமான முகம்மது நபி (ஸ்ல) அவர்களைப் பிறர் துதிக்கும் போது கேட்கும் செவிகள் நல்ல செவிகள்.

“இணைவிழி மணியை உலகின் மங்கையர்கள்
எவர்க்கும் மன்றாட்டு அருள்மானை
உணர்வதற் கரிய தனிமுதல் அறுசில்
உறுபுலிக் களித்து அவரின்ற
அணி அரி ஏறு என்றிடும் இரு புதல்வர்
அங்கையால் தொட்ட மகிழ் நபிதம்
மணிஓனிர் திருமேனியில் கஸ்தூரி
வாசங்கொள் நாசியே நாசி. (20:24)

பொருள்:

இரு விழிகளிலுமுள்ள கண்மணி போன்றவரும் மகளான பாத்திமா நாயகியை வீரத்திலே புவி போன்றவரான அலீ(ரழி) அவர்களுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்து அவர்கள் பெற்ற இரு புதல்வர்களான ஹசன், ஹாசையின் என்போர் தொட்டபோது மகிழ்வடைபவருமான நபி அவர்கள் உடலிலே கமழும் கஸ்தூரி மனத்தை முகரும் மூக்குகளே நல்ல மூக்குகள்.

“கந்தமும் தவத்தோர் கதிகளும் நிறைந்து
கடல் வளை புவிதொடாது உயர்ந்து
தந்த வெண்பிறை பாந்தனும் வரிப்புவியும்
தாழ்ந்து பாதலம் கடந்து உருவி
அந்தரம் அவனி கதிர் மதி அமைத்தோன்
அறுசினில் கபுசொடு நடந்து
சந்தரம் குலவு முஸ்தபா சரணம்
தொடும் இருகைகளே கைகள். (20:25)

(அழகு விளங்குகின்ற முஸ்தபா என்னும் திருநாமமுடைய முகம் மது நபி (ஸல்) அவர்களின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கும் கை களே உண்மையான கைகள்.)

அரும்பதப்பொருள்:

பாந்தள் - பெரிய பாம்பு; பாதலம் - கீழுலகம்; அறுசு - ஆதனம், ஆசனம்; கபுக - பாதரட்சை; சரணம் - பாதம்.

“பாரினில் நபிகள் எவர்களும் இவர்உம்
மத்தின் ஓர்பதவிகள் அருள் என்று
ஆரணம் உதவு தனிப்பொருள் இறைபால்
அனுதினம் துவா இரந்தருள
வாரணத்து அரசர் நவமணி முடிகள்
மலர்ப்பதம் இறைஞ்ச ஈன்றுதித்த
காரணக் கடவுள் அகுமதைப் பிரதட்
சணம் வரு கால்களே கால்கள்” (20:26)

பொருள்:

இவ்வுலகிலே பிறந்த நபிகள் எல்லோரும் ஓர் இனத்தினரென அல்லாஹ் இடத்தில் பிரார்த்தனை செய்யவும் யானை ஊர்ந்துவந்த அரசர்களது நவரத்தின முடிகள் மலர்ப்பபாதங்களை வணங்கவும் இவ்வுலகிலே தோன்றிய கடவுளான முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்களை வலம் வந்து வணங்கும் கால்களே உண்மையான கால்கள்.

அரும்பதப்பொருள்:

உம்மத்து - இனம்; ஆரணம் - வேதம்; குர்ஆன்; துவா - பிரார்த்தனை; வாரணம் - யானை; அருமது - முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள்.

இந்தவண் மைகள்சேர் முகம்மது நயினா
ரியல்வர வியற்றிய பின்னர்
வந்துகுழ்ந் தவரை யனுப்பல்செய் தெழுந்து
மரைமலர்ப் பதநடை புரிந்து
பந்தியிற் பகுதி குழ்தரப் பறவைத்
திரணெடும் பந்தரிட் டேகக்
கந்தவொன் பொழில்குழ் மக்கநன் னகரைக்
கடந்துபோந் தனச்திரு நபியே, (20:27)

பொருள்:

கலைமான் நபி (அலை) அவர்கள், மேற்கூறப்பட்ட பண்புகள் பொருந்திய முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் இவ்வுலகில் அவதரிக்கும் செய்தியைக் கூறிய பின்னர், அங்கே வந்து கூடியிருந்தவர்களை அனுப்பி, தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களினால் நடந்து நால் வகைச் சேணைகள் குழந்து செல்ல, மனம் வீசி ஒளிர்கின்ற பூஞ் சோலைகள் குழந்த மக்கமா நகரைக் கடந்து சென்றார்கள்.

11. குமரகுருபர் பாடல்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே நாயக்கர் காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த
 17 ஆம் நூற்றாண்டினைப் பிரபந்த காலம் எனக் கூறலும் பொருந்தும். அக்காலப் பகுதியிலே வித்துவத் திறமையுடைய புலவர் பலர், தொண்ணுற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களிலே பலவகையினவற்றையும் தலபுராணங்களையும் தனிச் செய்யுள்களையும் பாடினர் என்பது உண்மையே. ஆனால் அவையெல்லாம் சங்காலத்திலும் சோழர் காலத்திலும் பல்லவர் காலத்திலும் தோன்றிய செய்யுட்களைப் போன்று இலக்கியவளம் செறிந்தனவாக அமைந்தனவென்று கூறுதல் இயலாது; பொருளாழழும் உணர்வோட்டமும் கவிதைச் செழுமையுங்குன்றியனவாய் இவகுவிற் பொருள் அறிய முடியாத இயல்பினவாய் அவை காணப்பட்டன.

எனினும் இக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த புலவர்களில் குமரகுருபர் சுவாமிகள், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், படிக்காசப் புலவர் முதலியோர் கவித்துவம் கைவரப்பெற்ற புலவர்களாகச் சிறந்து விளங்கினர்.

இவர்களுள்ளே குமரகுருபர் ஜந்தாண்டுகள்வரை ஊமர் போல இருந்து திருச்செந்தூர் முருகனருளால் பேசும் ஆற்றல் பெற்றார். இளமையிலேயே தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும் ஞானநூல்களையும் கற்றுப் பெறும் புலமையுடையவரானார். அன்றியும் பத்தி ஞான வெராக்கியமும் தவவொழுக்கச் செயற்பாடும் மிக்கவராய் விளங்கினார். அவற்றோடு ஒசை ஒழுங்கமைவோடு எவ்வகை யாப்பிலும் அநாயாசமாகக் கவிபாடும் சிறப்பாற்றலும் பெற்றிருந்தார்.

குமரகுருபர் தமிழுக்கு மேலுஞ் செழுமை கூட்ட, பத்திஇலக்கிய வகையிலமைந்த பதின்மூன்று பிரபந்தங்களைப் பாடியுள்ளார். அவை; (1) கந்தர் கவிவெண்பா (2) மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ் (3) மதுரைக்கலம்பகம் (4) நீதிநெறி விளக்கம் (5) திருவாரூர் நான் மணிமாலை (6) முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ் (7) சிதம் பர மும்மணிக் கோவை (8) சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை (9) பண்டார மும்மணிக் கோவை (10) காசிக் கலம்பகம் (11) சகலகலா வல்லிமாலை (12) கைலைக் கலம்பகம் (13) காசித் துண்டி விநாயகர் பதிகம்.

குமரகுருபர் அருளிய பிரபந்தங்களிலே தோன்றும் சிறப்பியல்பு கள் பலவாம்; சொற்களும் சொற்றொடர்களும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தி செவிக்கினிமை தரும் இன்னோசை, துற வியாயி னும் “சொல் விற்பனமும் கவி சொல்ல வல்ல நல்லித்தையும்” தரவேண்டுமெனக் கலைமகளிடம் கேட்கும் தமிழ்ப்பற்று, ஆங்காங்கு தோன்

ரும் அகப்பொருட் செய்திகள், பலவகை அணிநலங்கள், பொங்கிப் பொலியும் கற்பனைப் பெருக்கு, மக்கள் வாழ்வியலோடு தொடர்பு கொண்ட உலக அறிவுப் பரப்பு முதலிய பல சிறப்புக்களை அவர்தம் பிரபந்தங்களிற் காணல் கூடும்.

அவர் பாடிய பிரபந்தங்களுள்ளே மிகுந்த சிறப்புடையதெனத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் போற்றும் பெருமைக்குரியது மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்.

பிள்ளைத் தமிழ் என்பது கடவுளரேயேனும் உபகாரிகளையே னும் ஆசிரியரேயேனும் குழந்தையாகப் பாவித்து காப்பு முதலிய பத்துப் பருவங்கள் அமைத்துப் பாடுவது. அது ஆண்பாற் பிள்ளைத் தமிழ், பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழ் என இருவகைப்படும்.

ஆண்பாற் பிள்ளைத் தமிழில் காப்பு, செங்கிரை, தாலம், சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, சிறுபறை, சிற்றில் சிறைத்தல், சிறுதேருருட்டல் என்னும் பத்துப் பருவங்கள் இடம்பெறும்.

பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழில் காப்பு, செங்கிரை, தாலம், சப்பாணி, முத்தம், வருகை, அம்புலி, கழங்கு. அம்மாணை, ஊசல் என்னும் பத்துப் பருவங்கள் இடம்பெறும். மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ் பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழ் வகையைச் சேர்த்தது.

மதுரையிலே கோயில் கொண்டெழுந்தருளி அருள்பாவிக்கும் மதுரை மீனாட்சியம்மை மீது கொண்ட பக்திப் பெருக்கால், அந்த அம்மையைப் பெண் குழந்தையாகப் பாவனை செய்து பாடப்பட்டது மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ். இது பிள்ளைத் தமிழ் நூல் வரிசையிலே, அதன் சிறப்பு நோக்கி முதலில் வைத்து எண்ணப்படுவது; உள்ளத்தை உருக்கி மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் பக்திப் பெருக்கினாலும், சமயத்துவ விளக்கச் செறிவினாலும் ஒழுகிசைச் சந்தச் சிறப்பினாலும் வளமான வர்ணனைகளாலும் செழிந்த கற்பனை விரிவினாலும் சொல்லாட்சியாலும் இது ஒப்புயரிவற்ற ஒரு பிள்ளைத் தமிழாகப் போற்றப்படுகிறது.

மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்

அம்புலிப் பருவம்

1. கண்டுபடு குதலைப் பசங்கிளி யிவட்கொரு கலாபேத மென்ன நின்னைக் கலைமறைகள் முறையிடுவ கண்டோ வலாதொண் கலாநிதி யெனத் தெரிந்தோ

வண்டுபடு தெரியற் றிருந்தாதை யார்மரபின்
 வழிமுத லெனக் குறித்தோ
 வளர்சடை முடிக்கெந்தை தன்னருங் கண்ணியா
 வைத்தது கடைப் பிடித்தோ
 குண்டுபடு பாற்கடல் வருந்திருச் சேடியொடு
 கூடப் பிறந்த தோர்ந்தோ
 கோமாட்டி யிவணின்னை வம்மெனக் கொம்மெனக்
 கூவிடப் பெற்றா யுனக்கு
 அண்டுபடு சீரிதன் றாதலா விவருடன்
 அம்புலி யாட வாவே
 ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுடன்
 அம்புலி யாட வாவே.

பொருள் :

சந்திரனே, கற்கண்டு போன்ற இனிய மழலை மொழி பேசும் பக்கமையான கிளி போன்றவள் அம்பாள். அவள் உன்னைப் பல வேறுபட்ட கலைகள் உடையன் என்று வேதங்கள் கூறுவதைக் கேட்டமையாலோ, விரைந்து வா என அழைக்கிறாள். அல்லது ஒளி பொருந்திய பதினாறுக்கலை (வளர்ச்சிச்) செல்வமுடையவன் என அறிந்தமையாலோ அழைக்கிறாள். அல்லது வண்டுகள் மொய்க் கின்ற மலர்மாலை அணிந்தவரும் அம்மையின் தந்தையுமான பான்டியரது குலமுதல்வனாய் நீ விளங்குகிறாய் என்பதை எண்ணியோ அழைக்கின்றாள். அல்லது எம் தந்தையாகிய சிவபெருமான் தமது நீண்ட சடை முடியிலே, உன்னை மாலையாக அணிந்த தன்மையைக் கருத்திற் கொண்டோ அழைக்கிறாள். அல்லது ஆழமான பாற்கடலிலே திருமகளோடு நீ கூடப் பிறந்தமையை ! நினைத்தோ உன்னை அழைக்கிறாள். இவற்றில் எக்காரணத்தாலோ எமது தலைவியான மதுரை மீனாட்சி, உன்னை விழைந்து வருவாயாக என அழைக்கின்றாள். அதனால், நீ அவருடன் விளையாட வருவாயாக. பொன்மலையான மேருவை வில்லாகக் கொண்ட சிவபெருமானின் சக்தியான மாணிக்கவல்லியுடன் விளையாட வருவாயாக.

குறிப்பு:

இப் பாடலில் சந்திரனை விளித்து அவன் தேவியுடன் விளையாட வருவதற்கான பல காரணங்களைக் காட்டி, அவனை அவருடன் விளையாட வருமாறு குமரகுருபரர் வேண்டுகிறார், அவர் கூறும் காரணங்கள் கற்பனைச் செறிவுடன் நயங்கூட்டுவனவாய் அமைந்துள்ளன. கலாபேதம் - வேறுவேறான பல கலைகள்; சந்திரனின் வெவ்வேறான பதினாறு கலைகள்; பாண்டியரின் குலமுதல்வன் சந்திரன், எனவே பாண்டியர் சந்திரகுலத்தவர். மீனாட்சியம்மை பாண்டிய னுக்கு மகளாகப் பிறந்தமையால், மலையத்துவச பாண்டியன் தந்தை

யானான். பாற்கடலைக் கடைந்தபோது, திருமகளோடு, சந்திரன் தோன்றினான் என்பது ஜிதிகம்.

அரும்பதப் பொருள்:

கண்டு - கற்கண்டு: கலாபேதம் - வேறுவேறான பல கலைகள், சந்திரனின் வளர்ச்சி (கலை) வேறுபாடு; தெரியல் - மாலை; வம்மெனவருகவென; கொம்மென - விரைவாக.

2. குலத்தோடு தெய்வக் குழாம்பிழிந் தூற்றிக்
குடித்துச் சுவைத் துமிழ்ந்த
கோதென்று மழல்விடங் கொப்புளிக்கின்றவிரு
கோளினுச் சிட்ட மென்றும்
கலைத்தோடு மூடிக் களங்கம் பொதிந்திட்ட
கயரோகி யென்று மொருநாள்
கண்கொண்டு பார்க்கவுங் கடவுதன்றெனவும்
கடற்புவி யெடுத்தி கழவின்
புலத்தொடு முடுமீன் கண்த்தோடு மோடுநின்
போல்வார்க்கு மாபாதகம்
போக்குமித் தலமலது புகவில்லை காண்மிசைப்
பொங்குபுனல் கற்பகக்காடு
அலைத்தோடு வைகைத் துறைப்படி மடப்பிடியோடு
அம்புலீ யாடவாவே
ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுடன்
அம்புலீ ஆடவாவே.

பொருள்:

சந்திரனே, தேவர்கூட்டம் தம்குலத்தினரோடுபாற்கடல்கடைந்து அதிலே நீ தோன்றிய போது உன்னையும் பிழிந்து அழுதம் பெற்றுக் குடித்து உமிழ்ந்துவிட்ட கோது என்று சிலர் கூறுவர். வேறு சிலர் வீட்டம் உமிழுகின்ற இராகு, கேது என்னும் இரு கோள்கள் விழுங்கி உமிழ்ந்து விட்ட எச்சில் எனக் கூறுவர். உனது பதினாறு கலைகளும் ஒவ்வொன்றாகத் தேய்ந்து போவதாலும் கரிய மறு பொருந்தியமையாலும் கயரோகி என்று இன்னுஞ் சிலர் கூறுவர். மற்றுஞ் சிலர், உன்னை விநாயகர் சதுர்த்தியான ஒரு நாள் பார்ப்பது கூடாதென்று கூறுவர். இத்தன்மைகளால் உலகம் உன்னை இகழ்ந்து விட. நீ விண்ணிலே விண்மீன் கூட்டத்தோடு ஒடுகிறாய். உன்னைப் போலப் பெரும் பாவஞ்செய்தவர்கள் போய்ப் பாவும் நீக்க வேண்டிய தலம் இந்த மதுரையேயாகும். வேறு எதுவுமில்லை. ஆகவே இங்கு வந்து வைகையாற்றின் துறைப்படியிலே மடப்பிடி போன்ற அம்மையோடு விளையாட வருக; மேறுமலையை வில்லாகக் கொண்ட இறைவனின் சக்தியான மாணிக்கவல்லியுடன் விளையாட வருக.

குறிப்பு:

இப்பாடவில் சந்திரன் மேற் பற்பற்றும் சமத்தும் பழிகளைக் கூறி, அப்பழிகள் மதுரையிலே மீனாட்சியம்மையோடு வைகையாற்றுப் படித்துறையில் விளையாடும் போது நீங்குமெனக் கவிஞர் கூறுகிறார். சந்திரனைப் பழிகூறி இவ்வுலகத்துள்ளார் இகழ்ந்தமையால் அவன் வான்டைந்து ஓண்மீன் கூட்டத்தோடு உலாவுகிறான் என்பது தற்குறிப்பேற்ற அணி.

அரும்பதப்பொருள்:

தெய்வக் குழாம் - தேவர்கூட்டம்; அழல்விடம் - வெம்மையான நஞ்சு; உச்சிட்டம் - எச்சில்; விண் + புலம் = விட்புலம் - வானம், உடுமின் - நட்சத்திரம்; புகல் - அடைக்கல இடம்; கற்பகக்காடு - பயன் மரங்கள் நிறைந்த சோலை.

3. கீற்றுமதி யென்றிலவு தோற்றுபருவத்து லொளி
கிளர்நுதற் செவ்வி வவ்விக்
கெண்டைத் தடங்கணா ரெருவிட டிறைஞ்சக்
கிடந்தது முடைந்த முதம் விண்
நேற்றுபுது வெண்கலை யுடுத்துமுழு மதியென
உதித்தவம யத்தும்மை
ஒன்முகத் தொழுகுதிரு வழகைக் கவர்ந்து கொண்
டோடினது. நிற்கமற்றை
மாற்றவ ளோடுங்கேள்வர் மெளவியி ஒுறைந்ததும்
மறந்துளை யழைத்த பொழுது
மற்றிவள் பெருங்கருணை சொற்றிடக் கடவதோ
மன்முழுவதும் விம்முபுயம்வைத்
தாற்றுமுடி யரசுதவு மரசிளங் குமரியுடன்
அம்புலீ யாடவாவே
ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுடன்
அம்புலீ யாடவாவே.

பொருள்:

சந்திரனே, நீ பிறைச் சந்திரனாய் நிலவொளி வீசத் தொடங்கிய பருவத்தில், அம்பிகையின் ஒளிவிளங்கும் நெற்றியின் அழகைக் கவர்ந்து கொண்டாய். கயல் மீன் போன்ற விசாலமான கண்ணுடைய கன்னிப் பெண்கள் நிலாச் சோறு சமைத்துப் படைக்கும்போது, ஏருப்பிட்டு இட்டு வணங்க இருந்தாய். பாற்கடல் கடையப்பட்டபோது அதனுள் கிடந்து வருந்திய நீ, திருமால் தந்த அழுதத்தால் பதினாறு கலைகள் பெற்று பூரண சந்திரனாய்ப் பொலிந்தாய். அப்பொழுதும் அம்மையினது ஒளி பொருந்திய முகவழுகினைக் கவர்ந்துகொண்டு வான் மீது ஒடி வாழ்ந்தாய். அன்றியும் அம்மையின் கணவணான சிவபெருமானது திருமுடியில் மாற்றாளாகிய கங்கா தேவியுடன் வாழ்ந்தாய்.

இவ்வாறாய உனது துரோகச் செயல்களை மறந்து இப்போது அம்மை உன்னை அழைக்கிறாள். எனவே அவளது பேரருள் மாண்பு இத்தகையதெனச் சொல்ல முடியுமா? அதனால், உலகம் முழுவதையும் தனது தோள் வலிமையால் ஆளும் முடிமன்னனான் மலையத்துவச பாண்டியன் பெற்ற அரசினங்குமரியான் மீனாட்சியம்மையுடன், சந்திரனே நீ விளையாட வருக. மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்ட இறைவனின் சக்தியான மாணிக்கவல்லியுடன் விளையாட வருக.

குறிப்பு:

சந்திரன் அம்பிகைக்குக் கோபம் உண்டாகும்படி செய்த செயல்களாகக் கூறப்படுவன மூன்று. அவை (1) பிறைச் சந்திரனாகத் தோன்றியபோது, அம்பிகையின் நெற்றி அழைக்க கவர்ந்தமை (2) பூரண சந்திரனான போது முகவழுகைக் கவர்ந்தமை. (3) மாற்றாளாகிய கங்காதேவியுடன் சிவபெருமானின் திருமுடியில் இருந்தமை. இத்தகைய சந்திரனை மன்னித்துத் தன்னுடன் விளையாட வரும்படி அம்பிகை அழைத்தது, அவளது எல்லையற்ற கருணைத் திறத்தைக் காட்டுகிறது. கீற்றுமதி அம்பிகையின் நுதலழுகை வெளவியதென்பதும் முழுமதி முகவழுகைக் கவர்ந்ததென்பதும் தடுமாறுவத் (இதர விரதம்) தன்மை கொண்டிருப்பது நயக்கத்தக்கது. வென்கலை, சிலேடை அணி; கலை ஆடையையும் சந்திரனின் வளர்ச்சியையும் குறித்து வந்தது.

அரும்பதம்:

கீற்றுமதி - பிறைச்சந்திரன்: நுதல் - நெற்றி; செவ்வி - அழகு; கெண்டை - கயல்மீன்; 'எருவிட்டிறைஞ்சல் - எருப்பிட்டிறைஞ்சல்-கன்னிப் பெண்கள் தங்களுக்கு விரைவில் மனம் முடிய அருளுமாறு நிலாச்சோறு சமைத்துப் படைக்கும் போது எருப்பிட்டு இட்டுச் சந்திரனை வணங்குவர், இறைஞ்சுதல் - வணங்குதல்; விண்டு-திருமால்; மாற்றாள் - கங்காதேவி; கேள்வர் - கணவன்: மௌனி - கிரீடம்-முடி.

4. விண்டலம் பொலியப் பொலிந்திதி யேலுனது

வெம்பணிப் பகைவிழுங்கி

விக்கிடக் கக்கிடத் தொக்கிடர்ப் படுதிவெயில்
விரியுஞ் சுடர்ப் பருதியின்

மண்டலம் புக்களை யிருத்தியெனி லொள்லொளி
மழுங்கிட வழுங்கிடுதிபொன்

வளர்ச்சடைக் காட்டெந்தை வைத்திடப் பெறுதியேல்
மாகணன் சுற்றவச்சம்

கொண்டுகண் ஞஞ்சா திருப்பது மருப்பொங்கு

கோதையிவள் சீறடிகள் நின்

குடர்கழும் பிடவே குமைப்பதும் பெறுதியெங்

கோமாட்டி பாலடைந்தால்

அண்டபகி ரண்டமு மகண்டமும் பெறுதியால்
அம்புலீ யாடவாவே
ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுடன்
அம்புலீ யாடவாவே.

பொருள்:

விண்ணுலகம் விளங்கும்படியாக ஒளிபரப்பி உலாவுவாயானால், அங்கே இராகு, கேதூக்கள் என்னும் பாம்புகளாகிய உனது பகைவர் உன்னை விழுங்குவதாலும் பின் விக்கிக் கக்குவதாலும் உனது உடல் துஞ்புற இடர்ப்படுவாய். வெயிலொளி பரப்பும் மிகக் ஒளியுடைய சூரிய மன்றலத்தையடைந்து அங்கே இருப்பாயானால், சூரியாளி யினால் உனது பிரகாசமான ஒளி மங்கிப் போகத் துன்பமடைவாய். பொன்னிறமான நீண்ட சடாழுடியையுடைய எம் தந்தையான சிவபெருமான் பாதுகாப்பாகத் தமது சடையில் வைத்திருப்பாரேயானால், அங்குள்ள பாம்புகள் உன்னைச் சுற்றுவதனால், பயங் கொண்டு தூக்கம் சிறிதுமின்றி இருப்பாய். சிவபெருமானை விடுத துப் பாதுகாப்புத் தேடி, வாசனை வீசும் கூந்தலையுடைய தேவியின் பாதங்களை அடைவாயானால், ஊடற்காலத்தில் அவளது சிறிய பாதங்களினால் உதைபட்டுக் குடல் கலங்கித் துன்புறவாய். எமது அரசியான மீனாட்சியம்மையை அடைந்தால், அண்டங்கள் முழுமையும் உலாவும் பேறு பெறவாய். அதனால். அவளோடு விளையாட வருக. மேருமலையை வில்லாகக் கொண்ட இறைவனின் சக்தியான மாணிக்கவல்லியுடன் விளையாட வருக.

குறிப்பு:

குமரகுருபரவின் பொங்கிப் பொவியும் கற்பனை வளத்தை இப் பாடவிலும் காணலாம். சந்திரன் தங்குமிடங்களாகக் கூறப்படும் புராணச் செய்திகளைக் காட்டி, அவ்விடங்களில் சந்திரன் அடையக் கூடிய இன்னல்களைக் கூறி, பாதுகாப்பாக விளையாடக் கூடிய இடம் அம்பிகையின் சந்திரியே எனக் காட்டுகிறார். சந்திரன் அடையும் துன்பங்களாகக் காட்டப்படுவன: (1) விண்ணில் விளங்கினால் இராகு. கேதுவால் விழுங்கப்படுவான். (2) சூரியமண்டலம் புகுந் தால் ஒளிமழுங்குவான். (3) சிவபெருமான் சடையையடைந்தால் அங்குள்ள பாம்புகளால் அச்சம் அடைவான். (4) ஊடல் காரண மாகத் தேவியால் உதைக்கப்படுவான். சடைக்காடு என்பது உருவகம்.

அரும்பதப்பொருள்:

விண்டலம் - விண் + தலம் - வானம்; வெம்பணி - கொடிய பாம்பு - இராகு, கேது; தொக்கு - உடல்; அழுங்குதல் - வருந்துதல்; மாசனம் - பாம்பு; கணதுஞ்சாது - நித்திரையின்றி; மரு - வாசன; கோதை - கூந்தல்; சிறடி - சிறுமை + அடி; சூழப்பது - உதைப்பது; கோமாட்டி - அரசி.

12. திருக்குற்றாலக் குறவுஞ்சி

பதினெட்டாம் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளிலே தமிழிலே தோன்றிய சிற்றிலக்கியங்கள் எனக் கருதப்படும் தொண்ணாற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்று “குறம்” என்பது. இதனைக் குறவுஞ்சி எனவும் கூறுவர். குறம் - குறவர் குலம்; வஞ்சி - வஞ்சிக்கொடி போன்ற பெண். எனவே, குறவஞ்சி என்பது குறவர் குலப் பெண் எனப் பொருள்படும்; குறவர் குலப் பெண்ணினது தன்மைகளைக் குறிப்பிட்டுக் கூறும் நூல் என விரிந்து, ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகையாகக் கொள்ளப் படும்.

இரு தலைவனோ தெய்வமோ உலாவரும் போது, அவனைக் கண்ட குறக்குலத்து எழுவகைப் பெண்களும் காதல் கொண்டு நிற்பர்; அவர்களுள்ளே பந்தாடிக் களித்து நின்ற, பேரழகு பெற்ற வளம் தலைமகள் நிகர்த்தவளுமான ஒருத்தி, அங்கு வந்து அவனைத் தரிசித்துக் கழிப்பெருங் காதல் கொண்டு, அவனையே தன் நாயகனாகப் பெறவேண்டு மென்னும் வேட்கை மீதாரப் பெற்று, வருந்தி மயங்கி மனவழிவாள். அப்போது கைக்குறி சொல்லும் குறத்தி ஒருத்தி அங்கே வருவாள். அவள் மலைவளம், நாட்டுவளம், நகரவளம். குறவர் குலப் பெருமை முதலியன கூறி, தன்னை யாரென அறிமுகப்படுத்துவாள். காதல் கொண்டவளது கருத்தறிந்து, அவள் விரும்பியவனைக் கணவனாகப் பெறுவாள் எனவும் கூறிப் பல பல பரிசுகள் பெறுவாள். இச்சமயத்தில், கண்ணியிலே புட்படுக்கும் தொழில் கொண்டிருந்த அவள் கணவன் அவனைத் தேடி வந்து அவனைக் கண்டு களிப்பான். இவ்வாறு நிகழ, உலா வந்த தலைவன் தன்னிருப்பிடங்க் சென்ற ரடைவான். இவ்வாறானதொரு கதை சார்ந்த நாடக அமைப்புக் கொண்டியல்வது குறவஞ்சிப் பிரபந்தம்.

திருக்குற்றாலக் குறவுஞ்சியில், திருக்குற்றால நாதர் உலா வருவதாகவும் அவரது பேரழகைக் கண்ட எழில்நலங் கொண்ட வசந்த வல்லி என்பாள் அவர்மீது மோகங் கொண்டு மயங்கிக் கருத்தழிந் தாள் எனவும் சிங்கி என்னும் குறத்தி அவனுக்குக் கைக்குறி சொல்லித் தோற்றினாள் எனவும் சிங்கியின் கணவனான சிங்கன், சிங்கியைத் தேடிக்கொண்டு அவளிடம் வந்தான் எனவும் அப்போது குற்றாலநாதர் தமது திருக்கோயிலை அடைந்தருளினார் எனவும் கூறப்படும்.

திருக்குற்றாலக் குறவுஞ்சியின் ஆசிரியர் திரிகூடராசப்பக் கவிராயர். அவர் அக்காலத்து வாழ்ந்த தலை சிறந்த புலவர்களில் ஒருவர். அவர் திருக்குற்றாலநாதர் மீது பதினான்கு பிரபந்தங்கள் பாடின

ரேனும் அவற்றுள் தன்னிகரற்று விளங்குவது திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியே.

திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சியிலே இலக்கியச் செழுமையோடு கூடிய இசை நாடகப் பண்பே மிக்குயர்ந்து தோன்றுவதால், இதனை உள்ளத மானதொரு இசை நாடக நூலாகவே அறிஞர் கருதுவார். இதில் வரும் கண்ணிகள் இனிய சந்த அமைப்போடு கூடியவை, தாள லய அறுதி உடையவை; எனிய சொற்களால் கருத்தைக் கவரும் மோனை, எதுகை நயங்களோடு பொருட்டசெறிவு கொண்டு விளங்குபவை. இயற் றமிழ் ஆர்வலர்களின் மனங்கவரும் வருணனைகளும், அகம் புறஞ் சம்பந்தமான பொருட்டினிவும் உவமை, உயர்வு நவிற்சி முதலாம் அணிநலங்களும் கற்பனை வளமும் இந்நாலுள் பரந்து காணப்படுகின்றன. இசைத்தமிழார்வலர்களுக்கு விருந்தாக இராக தாள பாவத் தோடுகூடிய பல பல கண்ணிகள் விளங்குகின்றன. ஆடல் பினைந்த நாடகத் தமிழார்வலர்க்கு இந்நாலிலே தோன்றும் கட்டியங்காரன், வசந்தவல்லி, சிங்கி, சிங்கன், நூவன், குஞ்சுவன் முதலிய பாத்திரங்களின் ஆடலும் உரையாடலும் சுவை பல தந்து விருந்தளிக்கின்றன.

இந்நாலில் இடம்பெறும் “வசந்தவல்லி பந்தடித்தல்” என்னும் பகுதியில் வசந்த வல்லியின் பந்தடிக்கும் செயற்பாடு, தாள லயத் தோடு. ஆட்டத்தின் வீரார்ந்த முனைப்போடு, கருத்து நிறைவோடு; அணிநலத்தோடு மிலிர்வதைக் காணலாம்.

2004-T வசந்தவல்லி பந்தடித்தல்

இராகம்: பைரவி

தாளம்: சாப்பு

கண்ணிகள்

1. செங்கையில் வண்டு கலின்கலின் என்று செயம்செயம் என்றாட இடை சங்கதம் என்று சிலம்பு புலம்பொடு தண்டை கலந்தாட இரு கொங்கை கொடும்பகை வென்றனம் என்று குழுந்து குழுந்தாட மலர்ப் பைங்கொடி நங்கை வசந்த சவுந்தரி பந்து பயின்றனரே.

பொருள்:

சிவந்த கைகளில்லனிந்த வளையல்கள் பந்தடிக்கும் போது ஒன்றுட ணொன்று மோதி, ‘கலீர் கலீர் என்றும் ‘வெற்றி வெற்றி’ என்றும் கூறுவன போல ஒலித்தன; காவில்லனிந்த சிலம்புகளும் தண்டை களும் ‘இவளது இடையானது இனி இருப்பது ஜயமே’ என்று கூறுவன போலக் கலந்து ஒலித்தன; இரண்டு முலைகளும் ‘பந்தாகிய

தமது கொடிய பகைமை வென்றுவிட்டோம்* என்பனபோல நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து அசைந்தன, இவ்வாறாக மலர்களுடைய பசுங்கொடி போன்ற மங்கைப் பருவப் பெண்ணான வசந்தவல்லி என்னும் அழகி பந்தடித்து விளையாடினாள்.

குறிப்பு:

கலின் கலின் ஒலிக் குறிப்பு இடைச்சொல். இடை சங்கதம் என்று சிலம்புந் தண்டையும் புலம்புதலும் கொங்கை வென்றனம் என்று நெகிழ்தலும் தற்குறிப்பேற்ற அணி. பந்து கீழே அடிக்கப்படுதலால் அது வெல்லப்பட்டதாகக் கூறினார்.

அரும்பதப்பொருள்:

வண்டு - வளையல், சங்கதம் - சந்தேகம், குழைதல் - நெகிழ்தல், புலம்பு - ஓலி, பைங்கொடி - பசுமை + கொடி, பசிய கொடி போன்ற வள், சவுந்தரி - அழகுடையாள்.

2. பொங்கு கணங்குழை மண்டிய கெண்டை
 புரண்டு புரண்டாடக் குழல்
 மங்குவில் வண்டு கலைந்தது கண்டு மதன் சிலை
 வண்டோட இனி
 இங்கிது கண்டுல கென்படும் எனப்படும் என்றிடை
 திண்டாட மலர்ப்
 பங்கய மங்கை வசந்த சவுந்தரி
 பந்து பயின்றாளே,

பொருள்:

மிக்க கணத்த காதனிகளை நெருங்கிய கெண்டை மீண்டொத்த கண்கள் சென்று (இருபக்கக் காதனிகளைத்) தொட்டுப் புரண்டு அசைந்தன; மேகம் போன்ற சூந்தவிற் சூடியிருந்த வண்டுகள் கலைந்து செல்வதைக் கண்டு, மன்மதனின் கரும்பு வில்லில் நாணாகவிருந்த வண்டுகளும் சென்றன; இனி, இவளது எழிற் கோலத்தைக் கண்டு இந்த உலகம் என்ன பாடுபடுமோ? என்று வருந்தி, இடையானது துவண்டு துவண்டு நடுக்கங் கொண்டது இவ்வாறாகச் செந்தாமரை மலரிலுறையும் திருமகள் போன்ற மங்கைப் பருவப் பெண்ணான வசந்தவல்லி என்னும் அழகுடையாள் பந்தடித்து விளையாடினாள்.

குறிப்பு:

“பொங்கிய கணங்குழை மண்டிய கெண்டை புரண்டுபுரண்டாட்” என்பது அவளது காதனவோடிப் பிறமுங் கண்களைக் குறித்தது; கெண்டை என்பதும் குழல்மங்குல் என்பதும் உருவகம்; முறையே கண்ணண்ணும் சூந்தலையும் குறித்தன. உலகு என்பது இடவாக பெயர்.

அரும்பதப்பொருள்;

குழு - காதனி, குழல் - கூந்தல், மங்குல் - மேகம், மதன் - மன் மதன், சிலை - வில், பங்கய மங்கை - திருமகள், இலக்குமி.

3. சூடக முன்கையில் வால்வளை கண்டிரு
தோள்வளை நின்றாடப் புனை
பாடக முஞ்சிறு பாதமும் அங்கொரு பாவணை
கொண்டாட நய
நாடகம் ஆடிய தோகை மயிலென நன்னகர்
வீதியிலே அணி
ஆடகவல்லி வசந்த ஒய்யாரி
அடர்ந்து பந்து) ஆடினாலே.

பொருள்:

சூடக வளையலனிந்துள்ள முன்னங்கைகளிலே சங்கு வளையல் கரும் இணைந்து ஒவித்து ஆடுவதைக் கண்டு, தோள் வளையல் கரும் மேலெழுந்து ஆடின். கால்களில் அணிந்துள்ள கொலுக்கஞ்சன் சிறுதண்டை என்னும் காலனியும் சேர்ந்து ஒத்த தன்மையினவாய் மேலெழுந்தும் கீழ் விழுந்தும் ஆடின். நல்ல நடனமாடும் தோகையுடைய மயில்போல், குற்றால நகரத் தெருவிடத்தே, பொற்கொடி போன்ற வசந்தவல்லி என்னும் அழகுடையாள் நெருங்கிப் பந்தடித்து விளையாடினாள்.

குறிப்பு:

சூடகம், வால்வளை, தோள்வளை என்பன குறப் பெண்கள் கை கவில் அணியும் வளையல் வகைகள். கொலுசு, தண்டை என்பன கால்களில் அணியும் அணி வகைகள். புனை பாடகம்-வினைத்தொகை.

அரும்பதப்பொருள்:

புனைதல் - அணிதல், பாவணை - ஒத்த தன்மை, ஆடகம் - பொன்.

4. இந்திரை யோஇவள் சுந்தரியோ தெய்வ
ரம்பையோ மோகினியோ மன
முந்திய தோவிழி முந்திய தோகர முந்திய
தோ வெணவே உயர்
சந்திர சூடர் குறும்பல வீசர் சங்கணி
வீதியிலே மனிப்
பெந்தொடி நாரி வசந்தாலும் யாரிபொற்
பந்துகொண் டாடினாலே.

பொருள்:

திருமகளோ இரதிதேவியோ தேவலோக ரம்பையோ மோகினிப் பெண்ணோ எனக் கண்டார் ஜியறும் வண்ணம் தோன்றும் இவள்

பந்தாடும்போது இவளது மனந்தான் முன் சென்றதோ? கண்கள் தாம் முன்சென்றனவோ, கைகள் தாம் முந்துகின்றனவோ என்று அதி சயிக்குமாறு, பிறைச் சந்திரனைச் குடியவரும் குறும்பலா மரத்தடி யில் எழுந்தருளிய அருட்செல்வருமான திருக்குற்றால் நாதருடைய அடியார் கூட்டம் அழகுசெய்யும் திருவீதியிலே பசிய ஆபரணம் அணிந் தவளாகிய வசந்தவல்லி அழகிய பந்தைக் கையிற்கொண்டு விளை யாடினாள்.

குறிப்பு:

பாடவின் முதலடி வாயிலாக வசந்த வல்லியின் பேரழகு புலப் படுத்தப்படுகிறது. இரண்டாமடியின் மூலம் அவளது மனமுங் கண் ஞூம் கையும் ஒத்தியங்க அவள் வேகமாகப் பந்தாடினாள் என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது.

அரும்பதப்பொருள்:

இந்திரை -திருமகள், சந்தரி-அழகு. இங்கே இரதி, சூடர் - குடிய வர், சங்கணி - சங்கம் + அணி, சங்கம் - அடியார் கூட்டம், நாரி - அழகிய பெண்.

13. இராமநாடகக் கீர்த்தனைகள்

பதினெந்தாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பம் முதல் பதினேழாம் நூற்றாண்டு இறுதிவரை தமிழ்நாட்டையாண்ட நாயக்க மன்னர் காலத் திலே, தமிழிலே தோன்றிய பல்வேறுவகைப் பிரபந்தங்களுள்ளே, குற்றாலக் குறவஞ்சி, முக்கூட்டற்பள்ளு என்பன இராக தாள யயத் தோடிணைந்து இசையும் நாடகப் பண்பும் மிக்கனவாய்த் தமிழுக்கு அணிசெய்தன. பிரபந்த வகையில் அடங்காததாயினும் பண்டைக் கால இசை நாடக மரபினைத் தழுவி நாயக்கர் காலத்தில் தோன்றிய ஒரு புதுமையான நாடகநூல், சீர்காழி அருணாசலக்கவிராயர் இயற்றிய இராமநாடகக் கீர்த்தனைகள் என்பது.

கீர்த்தனைகள் ஏனைய செய்யுள் வடிவங்கள் போலன்றி முற்று முழுதாக இராக தாளங்களோடு கூடிய இயல்பின். இராகத்தை யும் தாளத்தையும் கீர்த்தனைகளின் உயிர் எனலாம். கீர்த்தனை களைச் சாகித்தியம் எனவும் உருப்படி எனவும் கூறுவதுமுண்டு. இவை இசைக் கச்சேரிகளில் பாடப்படுவதோடு கூத்துக்கள் என அழைக்கப்பட்ட பண்டை நாடகங்களிலும் சிறப்பிடம் பெற்றன.

இந் நூலாசிரியரான அருணாசலக் கவிராயர் தமிழிலும் வட மொழியிலும் புலமைபெற்றவர் என்பதோடு, கற்பணை வளமும்

இசை ஞானமும் மிக்கவர் என்பதை அவரது கீர்த்தனைகளுடாக அறியலாம்.

இந்நால் பெரிதும் கம்பராமாயணக்கைத் தமுஷி எழுதப்பட்டது, சாதாரண மக்களும் விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க பேச்சு மொழி வழக் குக் கலந்த எளிமையும் மக்கள் மனத்தைக் கவரத்தக்க உரையாட மூம் கொண்டது. இராமாயணத்தில் வரும் சிறுசிறு சம்பவங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு காட்சி போன்ற அமைப்பில் ஒவ்வொரு கீர்த்தனையிலும் காட்டப்படுகின்றது. எல்லாக் கீர்த்தனைகளும் அக்காலத்திலே மேடையேற்றப்பட்ட கூத்துவுகை நாடகங்களில் பாடப்பட்டன எனக் கூறமுடியாவிட்டனும், அக்காலத்தில் இராம நாடகங்களை மேடையேற்றிய அண்ணாவிகளின் நெறிப்படுத்தலுக்கு ஏற்பாடு பல பல கீர்த்தனைகள் இடம்பெற்றன எனக் கொள்ளலாம். எவ்வாறு நோக்கிலும் தமிழில் எழுந்த புதியதொரு இலக்கிய வடிவம் இராமநாடகக் கீர்த்தனைகள் எனக் கருத இடமுண்டு.

இராவணன் கொலுவில் வீற்றிருந்தல் விருத்தம்

முனைசேர் அரக்கர் இவ்வாறு முறையிட
டலறச் சேவைசுற்றி
இனமாய் வளைக்க மலைபோல் இலங்கை
யழித்த குரங்கிதென்றே
அனுமான் தனைக்கொண் டிந்திரசித்தன்
அங்கேவிட எங்கே என்று
புனைமா முடிராவணன் கண்டு பொரிந்தான்
கொலுவில் இருந்தானே.

தரு - அசாவேவிராகம் - அடதாள சாப்பு
பல்லவி

வீரகுர ராவணன் கொலு வீற்றிருந்தானே.

அனுபபல்லவி

பேராத ரத்னசிங்கா	சனம் மேலே சொர்ஜை
பீடத்தில் மைந்நாக	மலைபோலே துன்ன
சாருதயம் சேர்பத்து	குரியர்கள் என்ன
தலைபத்திலும் பத்து	மகுடங்கள் மின்ன (வீர)

சரணங்கள்

1. நடமாடும் ரம்பையும் ஊர்வசியும் அபி	
நயங்காட்டி மயில்போலு	லாவ
கடல்போல மேள தாளங்கள் அண்ட	
கடாகம் மட்டும் சென்று	தாவ

அட்டா இந்திராவாடா சந்திராவாடா என்

றவசரக் காரர் கள்

குவ

வடவாக்கினி ஆன விரகாக்கினி தீர

வந்து மேகம் பணிநீர்

தூவ

சுடர்மணி மண்டபம் அண்ட கூடம் அதைத் தொடவே

தொடை நடுங்கி அசரர் எல்லாம் நெடுமுச்சு விடவே

முடிகளோடு முடிமோதி அடியினை புண்டபடவே

மூவுலகத் துள்ளோரும் சேவடி கும்பிடவே (வீர)

2. எப்போ தென்று முகம் திரும்பியவர்க் கெல்லாம்

இருஷிகள் வந்துதலை

நீட்ட

தப்பா எட்டாளைக் கொம்பொடிந்தது பதிஞாரு

சந்திரன்போல் மார்பிலே

காட்ட

வைப்பாகிய நாகராசாக்கள் மாணிக்க

மாலை கொண்டடிமேலே

குட்ட

வெப்பான தூர்முகன் முதல் ஆன மந்திரிகள்

வினைய யோசனைகள்பா

ராட்ட

முப்பது முக்கோடி தேவருங் கொண்டாட

முதல் ஆன தும்புரு நாரதர் கீதம் பாட

கற்பகமென் மலர்மாரி, குப்பைகள் போலே போட

கட்டியம்சொல் லோசைதிசை எட்டிலும் மேலே ஓடு (வீர)

3. இனமாம் மேகங்கள் புகைபோல் ஒதுங்கிக் கொண்ட

டிரைச்சல் இடாமலே

கூசி

புனை மாழுகலட்சமி கரம் துடைப்பாய்போலப்

பூவையர்கள் கவரிகள்

வீச

எனை நாடினான் எனைப்பார்த்தான்வார்த்தை

சொன்னான்

என்றியக்கர் சந்தோஷம்

யேச

தினமும் ஊழியத்துக்குவரும் தெய்வப் பெண்களைச்

சிறுக்கியர் போல் அரக்கியர்

ஏச

முனைப்பெரும் அட்சதன் வீழ்ந்த மனவேதனை கூடி

முத்தமகன் செயித்து வந்த கீர்த்தியைக் கொண்டாடி

அனுமான் வருகிற வார்த்தை தனையேநாடி

அடிக்கடி சிலைத்தை எண்ணித் துடித்துடன்மனம்வாடி

(வீர)

போருள்:

(விருத்தம்) போர்க்களத்து அரக்கர் அனுமான் இலங்கையை அழித்தமையை முறையிட இந்திரசித்தன் அனுமானைப் பிடித்து இராவணன் சபையில் விட, இராவணன் கோபத்தோடு கொலுவில் இருந்தான்.

பொருள்!

(கீர்த்தனை) அசையாத இரத்தின சிங்காசனத்தில் பொற்பீடத் தில் மைநாக மலைபோல விளங்க, உதயசூரியன் போல தலையிலே பத்துமகுடம் மின்னக் கொலுவிருந்தான்.

ரம்பையும் ஊர்வசியும் மயில்போல நடனமாட, மேள வாத்தி யங்கள் முழங்க, அவசரக்காரர்கள் இந்திரனையும் சந்திரனையும் வரும்படி அழைக்க, இராவணனின் வடவாழுகாக்கினி போன்ற காமக் கணலைத் தனிக்க மேகம் குளிர்நீர் சிந்த, அசரர் பயந்து பெருமுச்ச விட, மூவுக அரசர்களும் சேவடி கும்பிடக் கொலுவிருந்தான்.

முனிவர்கள் தலைநீட்ட, மார்பில் பதித்திருந்த என்றிசை யானை களின் தொம்புகளும் பதினாறு சந்திரன் போலக் காட்ட, நாகராசாக் கள் மாணிக்க மாலை குட்ட, தூர்முகன் முதலிய மந்திரிகள் பணிவு டன் யோசனை கூற, தேவர் கொண்டாட, தும்புரு நாரதர் கீதம் பாட, கற்பக மலர் தூவ, கட்டிய ஒவி எட்டுத் திசையும் ஓடக் கொலு விருந்தான்.

கூட்டமான மேகங்கள் முழங்காமல் ஒதுங்க, பெண்கள் கவரிவீச, இயக்கர் மகிழ்வோடு பேச, அரக்கியர் குற்றேவல் செய்யவரும் தேவ மகளிரைப் பேச, இந்திரசித்து வென்றுவந்த புகழைக் கொண்டாடி. அடிக்கடி சீதையை நினைத்து மனம்வாடக் கொலுவிருந்தான்.

அரும்பதுப் பொருள்:

சொர்ணம் - பொன், மகுடம் - கிரீடம், வடவாக்கினி - ஊழித்தி, விரகாக்கினி - காமத்தி.

14. பாரதியார் கவிதைகள்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே, தமிழிலக்கியம் வளர்ச்சி குன்றித் தேக்க நிலையடைந்த இருண்ட காலப் பகுதியும் உண்டு. 15 ஆம் நாற்றாண்டு தொடக்கம் 17 ஆம் நாற்றாண்டின் இறுதி வரையுள்ள தாகக் கருதப்படும் நாயக்கர் காலமும் ஜோராப்பியர் காலத்தில் 18 ஆம் நாற்றாண்டும் 19 ஆம் நாற்றாண்டின் முற்பகுதியும் அவ்வாரான இருண்ட காலம் என வரலாற்றாசிரியர் கருதுவர்.

அக்காலப் பகுதியில் தோன்றிய பெரும்பாலான தமிழிலக்கியங்கள் சமயச் சார்பு, தத்துவச் சார்பு, பழைய பேணும் பண்பு, வடமாழி இலக்கியங்களின் மிகையான செல்வாக்கு என்பவற்றைக் கொண்டனவாய் சாதாரண மக்கள் வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய

தொடர்பில்லாதனவாப் பிருந்தன. இக்காலப்பகுதி இலக்கியங்களைப் பற்றி நாவலர் சோமசுந்தர பாரதி அவர்கள் “அப்பாடல்கள் யாவும் தமிழ்ச் சோலையிலே வளர்ந்த தாழை மரங்களும் முட்புதர்களுமாம்” என்று கூறுவார்கள். அன்றியும் அந்தியர் ஆட்சியிலே மக்கள் தம்பெருமை தாமறியா அடிமைகளாய், நாட்டுப் பற்றோ மொழி யுணர்வோ அற்றவர்களாய், அந்திய ஆட்சியின் அடிவருடிகளாய்த் தன்மான உணர்வு செத்த நிலையில் வாழ்ந்தனர்.

இத்தகைய காலகட்டத்திலே எட்டயபுரத்திலே தோன்றிய சுப்பிரமணிய பாரதியார் (1882 - 1921) தமது கவிதைகளால் சமுதாய விழிப்புணர்வையும் தமிழிலக்கியத்திலே ஒப்பற்ற மலர்ச்சியையும் தோற்றுவித்தார்.

“சுவை புதிது பொருள் புதிது வளம் புதிது
சொற்புதிது சோதி : மிக்க

“நவகவிதை” ...— செய்தார்; தேசம், நாடு, தமிழ் மொழி, தமிழ் மக்கள் தொடக்கம் மனக்குதிரையிலேறி அவர் கண்ட தத்துவ தரிசனங்கள் வரை எல்லாப் பொருள் பற்றியும் பாடினார்; அவர் பாடாத பொருளே இல்லை என்னாம். உன்னதமான கற்பனை, மக்கள் மனத்தைத் தொடும் சந்தம், மனத்தை அசைத்து உலுக்கும் உணர்ச்சி, அவர் ஏவல் கேட்கும் சொல்லாட்சி, சொல் வீச்சு, சொல் நெறி, பொருட்பொலிவு ...— இன்னும் கவிதை இலக்கணமாக என்னென்ன உண்டோ அவையெல்லாம் அவர் கவிதைகளிலே மதர்த்து வீற்றிருந்தன.

இத்தகைய கவிதைத்தேர் மீதிவர்ந்து, தமிழ் கூறும் நல்லுலகத் திலே மூலமுழுக்கு எங்கனும் வாழ்ந்த பாமரத் தமிழ் மக்களின் வாயில் தோறும் சென்று, தம் கவிதைகளை அவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்தார்; தமிழிலக்கியத்தில் மக்கள் யுகத்தை மலர்ச்செய்தார். தத்துவப் பார்வை கொண்ட சில பாடல்களைத் தவிர ஏனையவை மக்கள் மனத்தைத் தொட்டன.

இங்கே “நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும்” என்னும் கவிதைப் பகுதி தரப்படுகிறது.

14. நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும் (மனத்தை வாழ்ந்துதல்)

1. நிலாவையும் வானத்து மீனையும் காற்றையும்
நேர்ப்பட வைத்தாங்கே
குலாவும் அமுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு
கோலவெறி படைத்தோம்

உலாவும் மனச்சிறு புள்ளீனை எங்கனும்
ஒட்டி மகிழ்ந்திடுவோம்;
பலாவின் கனிச்சுளை வண்டியில் ஓர்வண்டு
பாடுவதும் வியப்போ.

2. தாரகை என்ற மனித்திரள் யாவையும்
சார்ந்திடப் போமனமே
ஈரச் சவையதி ஹரி வருமதில்
இன்புறு வாய் மனமே
சீரவி ருஞ்சுடர் மீணாடு வானத்துத்
திங்களையுஞ் சமைத்தே
ஹரழ காக விழுங்கிடும் உள்ளத்தை
ஒப்பதோர் செல்வ முண்டோ.
3. பண்றியைப் போவிங்கு மன்னிடைச் சேற்றில்
படுத்துப் புரளாதே
வென்றியை நாடியில் வானத்தில் ஒட
விரும்பி விரைந்திடுமே;
முன்றலில் ஒடுமோர் வண்டியைப் போலன்று
முன்றுலகுஞ் குழந்தே
நன்று திரியும்வி மானத்தைப் போலொரு
நல்லமணம் படைத்தோம்.
4. தென்னையின் கீற்றுச் சலசல வென்றிடச்
செய்துவருங் காற்றே
உன்னைக் குதிரைகொண் டேறித்திரியுமோர்
உள்ளம் படைத்து விட்டோம்
சின்னப் பறவையின் மெல்லொவி கொண்டிங்கு
சேர்ந்திடு நற்காற்றே!
மின்னல் விளக்கிறஞ் வானகம் கொட்டுமில்
வேட்டொலியேன் கொணர்ந்தாய்.
5. மண்ணுல கத்துநல் லோசைகள் காற்றெறனும்
வானவன் கொண்டு வந்தான்;
பண்ணி வசைத்தவ் வொலிக எனைத்தையும்
பாடி மகிழ்ந்திடுவோம்
நன்னி வருமணி யோசையும் பின்வரு
நாய்கள் குலைப்பதுவும்
என்னுமுன்னே அன்னக்காவடி பிச்சை யென்
ஏறங்கிடுவான் குரலும்

6. வீதிக் கதவை அடைப்பதுங் கீழ்த்தினை
விம்மிடும் சங்கொலியும்
வாதுகள் பேசிடு மாந்தர் குரலும்
மழலை யழுங் குரலும்
ஏதெது கொண்டு வருகுது காற்றுஇவை
என்னி லகப்படுமோ?
சீதக் கதிர்மதி மேற்சென்று பாய்ந்தங்கு
தெனுண்ணு வாய்மனமே.

குறிப்பு:

மனம் கட்டுக் கடங்காமல் தண்ணிச்சையாகத் திரியும் இயல்பினது, அவ்வாறு திரியும் இயல்பைக் கற்பனை எனலாம். அவ்வாறு திரியும் மனத்தைப் பாரதியார் உணர்கிறார்; உணர்ந்து வாழ்த்துகிறார். அந்த மனத்தைக் கொண்டு நிலாவைத் தொடுகிறார்; வாண்மீண்த தழுவுகிறார்; காற்றையணைக்கிறார்.

1. இப்பாடவில், சின்னஞ்சிறு சிட்டுக்குருவி போன்ற மனத்தை மனத்தில் சிறகு விரிக்கும் கற்பனையை எங்கெங்கும் செல்லவிட்டு, நிறைமதி நாளன்று, விண்மீது உலாவி, திங்களின் குளிர் நிலவையும் விண்மீனின் ஒளியழகையும் அணைத்துச் சுகம் செய்யும் காற்றினையும் ஒரு சேரப் பிணைத்து அப்பிணைப்பில் தோன்றும் அழுதக் குழம்பை - இனிய அழகை - அனுபவித்து, அந்த அழகனுபவத்தில் மூழ்கி மயங்குவோம் என்று கூறுகிறார். கூறி இத்தகையதொரு பேரழகில் மனம் ஈடுபடுவதில் வியப்பில்லையே எனகிறார். மனத்தைச் சிறுபள்ளாகவும் அழகை அழுதக் குழம்பாகவும் அழகனுபவத்தைக் கோலவெறியாகவும் உருவகம் செய்து, காட்டுவதால் பாடல் பொருட்செறிவைப் பெறுகிறது. “பலாவின் ... வியப்போ” என்ற அடி எடுத்துக் காட்டுவமையாய் அமைந்து மேலும் கருத்தில் கவர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. உலகுக்கு வண்டியும் அழகுக் கோலங்களுக்குப் பலாச்சுள்ளும் கோடி கோடி அழகுகள் குவிந்து கிடக்கும் உலகுக்கு பலாவின் கனிச்சுளை ஏற்றிய வண்டியும் மனத்துக்கு வண்டும் உவமைகளாகின்றன.

2. இப்பாடவில் கவிஞர், மனத்தை வாளிலே வைர மனிக் கூட்டமாய் விளங்கும் நட்சத்திரங்களைச் சென்று தழுவும்படியும் அத்தழுவுவலால் உண்டாகும் அழகனுபவத்தைச் சுவைத்து இன்புறும் படியும் கூறுகிறார். அன்றியும் அந்த விண்மீன் கூட்டத்து நடுவே திங்களையும் சேர்த்து, அந்தச் சேர்க்கையில் தோன்றும் அழகைச் சுவைக்கும் உள்ளமே விழுமிய செல்வம் என்றும் கூறுகிறார்.

3. பன்றி மண்ணில் அழுக்கிற கிடந்து புரள்வது போல் மனமும் இழிந்த காட்சிகளில் ஈடுபடக் கூடாதென்றும் உயர்வையும் வெற்றி

யையும் நாடி உயர்ந்துயர்ந்து செல்ல வேண்டுமென்றும் முற்றத்தில் அதாவது குறுகிய ஒரு வட்டத்தில் ஓடும் கைவண்டியைப் போலன்றி, மனம் மூவுலகுஞ் செல்லும் விமானத்தைப் போல் அமைய வேண்டுமென்றும் கூறுகிறார்.

4. தென்னோலையினிடையே புகுந்து சலசலவென ஒலி எழுப்பி வரும் காற்றைக் குதிரையாகக் கொண்டு அதிலேறி உலாவரும் உள்ளம் பெறவேண்டுமென்றும், சின்னாப் பறவைகளின் இனிய மெல்லிய ஒலியைக் கொண்டுவரும் காற்று, திடுக்கிடச் செய்யும் இடிமுக்கத்தைக் கொண்டுவரக் காரணம் என்னவென்றும் அவர் கேட்கிறார்.

5. காற்றெனும் தேவன் நிலவுலகத்து இனிய ஒசைகளைக் கொண்டு வருகிறான் என்றும் அவ்வொலிகளைப் பண்கூட்டி வாய்விட்டுப் பாடி மகிழ வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். அன்றியும் மனியோசையும் நாயின் குரைப்பொலியும் பிச்சை கேட்டு இரக்கும் பிச்சைக்காரரின் ஏக்கக் குரலும்;

6. யாரோ வெளிவாயிற் கதவை மூடும் ஒலியும் சங்கொலியும் வம்புச் சண்டை செய்யும் மக்கள் குரலொலியும் குழந்தையின் அழுகையொலியும் ஆகிய பலதரப்பட்ட ஒலிகளைக் காற்றுக் கொண்டு வருகிறதென்றும் அக் காற்றில்லையேல் இவற்றைக் கேட்க முடியாதென்றும் கூறுகிறார். இறுதியாக மனத்திடம் அழகுக் கொள்ளலையான குளிர் நிலவு பொழியும் சந்திரனில் அழகுத்தேன் உண்ணும் படி கூறுகிறார்.

15. பாரதிதாசன் பாடல்கள்

புதுச்சேரியிலே பிறந்து இளமையிலே தமிழ்றிவும் கவித்துவமும் ஒருசேரப் பெற்றிருந்த கணக்கப்புரத்தினம், (1891 - 1964) அக்காலத்திலே புதுச்சேரியில் மறைந்து வாழ்ந்த பாரதியாரின் முன்னிலையிலே “எங்கெங்கு காணினுஞ் சத்தியடா” என்ற கண்ணிக் கவிதையைப்பாடி, “எழுக புலவன்” என்ற அவரது வாழ்த்தையும் அன்பையும் பெற்று, பாரதிதாசன் என்ற புனைபெயரோடு கவிதையுலகில் உலாவரத் தொடங்கினார்.

அவரது கவிதை நூல்களுடாக, அவரது பண்புகளும் கொள்கைகளும் புலப்படுமாற்றினைச் சுவைகுர் எடுத்துக் காட்டுவர். ‘குடும்பவிளக்கு’ ‘குயில்பாட்டு’ என்பவற்றில் சமுதாயக் கோண்களை நேராக்கும் துடிப்பும் ‘புதிய ஆத்திரிகுடியில்’ பகுத்தறிவுக்கொள்கையும் ‘பாண்டியன் பரிசி’ல் தேன்தமிழ்ச் சுவையுணர்வும் ‘குறிஞ்சித்திட்டில்’ புதுமைக் கொள்கை விளக்கமும் ‘இசையழு’தில் இசை

வளமும் 'தமிழ்ச்சி கத்தி' யில் தன்மான வீறும் 'எழுக வேங்கையில்' தமிழின எழுச்சியும் புலப்படுவதாகக் கூறுவர். எனினும், "தமிழ், தமிழினம், தமிழிலக்கியம் என்னும் இவற்றில் ஒன்று போயாயின் மற்றையாவும் ஒழியும்; நாட்டு உரிமை காத்தல் வேண்டும்" என்னும் அவரது கூற்றிலிருந்தும் கவிதைகள், காவியங்கள் என்பவற்றி விருந்தும் தளைகளைன்றதையும் அறுத்தெறிந்து வீறுகொண்டெட்டு கிண்ற தமிழின்றதைக் காணவேண்டுமென்னும் வேட்கையினையே காணமுடிகிறது.

"காலத்தை உருவாக்கிய கவிஞர் மட்டுமல்ல; காலத்தையே மாற்றியமைப்பவர்; புதுமையும் புரட்சிமனப்பான்மையும் மிக்க பாடல் களைத் தரும் நம் கவி: உயிர்க்கவி; உண்மைக்கவி; புதுமைக்கவி" என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கூறிய கூற்று இங்கு நோக்கத் தக்கது.

பாரதிதாசனின், "அழகின் சிரிப்பு" இயற்கையின் எழிற்கோலங்களை நுண்மையாக, வியக்கத்தக்க வகையிற் சித்திரிப்பது. தன்னை இயந்திரமயமாக்கிக் கொண்ட இக்காலத் தமிழிக்கு, இயற்கை கணத் துக்குக் கணம் காட்டுங் காட்சிகளைக்காண எங்கே நேரம்? என்றாலும் பாரதிதாசன் காட்டும் இயற்கையின் - அழகின் சிரிப்பை எந்தத் தமிழ்யும் மனக் கண்ணாற் கண்டு மயங்காகிராள். கடல், தென்றல், காடு, குன்றம். ஆறு. செந்தாமரை, ஞாயிறு, வான், ஆல். புறாக்கள், கிளி, இருள், சிற்றார். பட்டணம் என்ற தலைப்புக்களில் பப்பத்துப் பாட்டுக்களின் அழகு சிரிக்கின்றது. அது இயற்கையின் ஆண்தச்சிரிப்பு: எமது மனங்கவரும் சிரிப்பு.

இங்குக் "கடல்" காட்டுங் கோலங்கள் தரப்படுகின்றன.

அழகின் சிரிப்பு - கடல் - 2003 - I.

1. (மணல் அலைகள்)

ஊருக்குக் கிழக்கேயுள்ள பெருங்கடல் ஓரெமல்லாம்
கிரியின் உடல்வண்ணம்போல் மனல் மெத்தை; அம்மெத்தை மேல்
நேரிடும் அலையோ கல்வி நிலையத்தின் இளைஞர் போலப்
பூரிப்பால் ஏறும் வீழும் புரண்டிடும் பாராய் தமிழி.

2. (மணற் கரையில் நண்கூள்)

வெள்ளிய அண்ணக் கூட்டம் விளையாடி வீழ்வ தைப்போல்
துள்ளியே அலைகள் மென்மேல் கரையினிற் சுழன்று வீழும்;
வெள்ளலை கரையைத் தொட்டு மீண்டபின் சிறுகால் நண்டுப்
பிள்ளைகள் ஒடி ஆடிப் பெரியதோர் ஸியப்பைச் செய்யும்.

3. (புரட்சிக்கப்பால் அமைதி)

புரட்சிக் கப்பால் அமைதி பொலியுமாம்; அதுபோல் ஓரக் கரையினில் அலைகள் மோதிக் கலகங்கள் விளைக்கும்; ஆனால் அருகுள்ள அலைகட் கப்பால் கடலிடை அமைதி அன்றோ; பெருந்ரை வான்மு கக்கும் வான்றிறம் பெருநீர் வாங்கும்.

4. (கடலின் கண்கொள்ளாக் காட்சி)

பெரும்புனல் நிலையும் வானிற் பின்னாந்த அக்கரையும் இப்பால் ஒருங்காக வடக்கும் தெற்கும் ஒடுநீர்ப் பரப்புங் காண இருங்கிஷ் சிறகால் நெஞ்சம் எழுந்திடும்; முழுவதும் காண ஒரு கோடிச் சிறகு வேண்டும்; ஒகோகோ எவ்பின் வாங்கும்.

5. (கடலும் இளங்கதிரும்)

எழுந்தது செங்க திர்தான் கடல்மிசை; அட்டா எங்கும் விழுந்தது தங்கத் தூற்றல்; வெளியெலாம் ஓளியின் வீச்சு; முழங்கிய நீர்ப்பரப்பின் முழுதும் பொன் ஜொளிப் ரக்கும்; பழங்கால இயற்கை செய்யும் புதுக்காட்சி பருகு தம்பி

6. (கடலும் வானமும்)

அக்கரை சோலை போலத் தோன்றிடும்! அந்தச் சோலை திக்கெலாம் தெரியக் காட்டும்; இளங்கதிர்ச் செம்ப முத்தைக் கைக் கொள்ள அம்மு கில்கள் போராடும்! கருவா னத்தை மொய்த்துமே செவ்வா னாக்கி முடித்திடும் பாராய் தம்பி.

7. (எழுந்த கதிர்)

இளங்கதிர் எழுந்தான்; ஆங்கே இருளின் மேல் சினத்தைவைத்தான்; களித்தன கடலின் புட்கள்; எழுந்தன கைகள் கொட்டி; ஒளித்தது காரி ருள்போய்; உள்ளத்தில் உவகை பூக்க இளங்கதிர் பொன்னி றத்தை எங்கணும் இறைக்க வாணான்.

8. (கடல் முழுக்கங்)

கடல்நீரும் நீலவானும் கைகோக்கும்; அதற் கிதற்கும் இடையிலே கிடக்கும் வெள்ளம் எழில்வீணை; அவ்வீணைமேல் அடிக்கின்ற காற்றோ வீணை நரம்பினை அசைத் தின்பத்தை வடிக்கின்ற புலவன்; தம்பி வண்கடல் பண்பாடல் கேள்.

9. (நடுப் பகலில் கடலின் காட்சி)

செழுங்கதிர் உச்சி ஏறிச் செந்தணல் வீச தல்பார்; புழங்கிய மக்கள் தம்மைக் குளிர்காற்றால் புதுமை செய்து முழங்கிறறு கடல்; இவ்வைய முழுவதும் வாழ்விற் செம்மை வழங்கிறறு கடல்; நற்செல்வம் வளர்க்கின்ற கடல்பார் தம்பி.

10. (நிலவிற் கடல்)

பொன்னுடை களைந்து வேறே புதிதான முத்துச் சேலை தன்னிடை அணிந்தாள் அந்தத் தடங்கடற் பெண்ணாள்; தம்பி என்னைந்று கேள்; அதோபார்; எழில் நிலா ஒளிகொட்டிற்று: மன்னியே வாழி என்று கடவினை வாழ்த்தாய் தம்பி.

குறிப்பு:

பாரதியைப் போலவே பாரதிதாசனும் இயற்கையின் எழிற்கோலங் களில் மூழ்கித் திழைத்தவர். இங்கே பாரதிதாசன் கடலைக் காணும் கண் ஏனையோர் கண்ணிலும் வித்தியாசமானது. கடலிலே அழகு சிரிப்பதைப் பலபல கோணங்கள் ல் உள்வாங்கி, மனத்திரையிலே கற் பணையும் உணர்வும் கூட்டிப் படமாக்கி, எளிமையான ஆணால் வள மான சொற்களிலே, எவர்க்கும் விளங்கும் நடையிலே. உவமை உருவகக் கலப்புடன் பத்துக் கவிதைகளிலே பாவேந்தர் தந்துள்ளார்.

இந்தப் பாடல்களிலே காணப்படும் புதுமை, வினையெச்சங்களாலே தொடுத்துச் சொல்லப்படும் வாக்கிய அமைப்பு இல்லாமை என்னாம். இப்பாடல்களில் மூன்று நான்கு சொற்களோடு கூடிய வாக்கிய அமைப்பே பெரும்பான்மையும் இடம்பெறுகிறது. இது காட்சி களை நேரிற் கண்டதுபோலக் காட்டுவதற்கும் சாதாரண மக்களும் சுவைப்பதற்கும் வாய்ப்பானது. உதாரணமாக 7 ஆம் பாட்டினை நோக்குக. அன்றியும் கவிஞரின் கற்பணை வளத்துக்கும் அழகார்ந்த சொல்லாட்சிக்கும் உதாரணமாக 4 ஆம் பாட்டினைக் கூறலாம். 2 ஆம் பாடலில் வரும் இறுதி இரு அடிகளையும்,

“சிறுநண்டு மணல் மீது பட மொன்றுகிறும்
சிலவேளை அதை வந்து கடல் கொண்டு போகும்”

என்ற மஹாகவியின் பாடலோடு ஒப்பிட்டு நோக்குக. 2 ஆம் பாடலில் வரும் உருவகுமும் 10 ஆம் பாடலில் வரும் தற்குறிப்பேற்ற அணியின் தன்மையும் சுவைஞர் அனைவர்க்கும் பெருவிருந்தாய் அமைவனா.

உதாரணத்துக்காக ஒரு சில பாடற்பகுதிகள் தொட்டுக் காட்டப் பட்டனவேயன்றி, அனைத்துப் பாடல்களுமே ஆணி முத்துக்கள்.

16. விபுலானந்தர் கவிதைகள்

முத்தமிழ் வித்தகர் எனத் தமிழுலகு போற்றும் சுவாமி விபுலா னந்தர் (1892 - 1947) கிழக்கிலங்கையிலே காரைத்தினினைப் பிறப்பிட மாகக் கொண்டவர். தமிழில் மாத்திரமன்றி வடமொழி, ஆங்கிலம் என்பவற்றிலும் புலமைபெற்றவர். பல பாடசாலைகளில் ஆசிரிய ராகவும் அதிபராகவும் பணியாற்றியவர்.

1922 ஆம் ஆண்டு சென்னை இராமகிருஷ்ண மடத்திற் சேர்ந்து துறவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டு சமயப் பணிக்கும் தமிழ்ப் பணிக்கும் தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தவர்.

அவரது பெரும் புகழுக்குக் காரணம் அவரது பன்முகப்பட்ட பணிகளோயாகும். அவரது சாதனை முயற்சியாக அறிஞர்களாற் கருதப்படுவது அவர் ஆக்கியளித்த யாழ் நூலேயாகும். யாழ் நூல் வாயிலாக அவரைச் சிறந்த இசைக் கலைஞராகவும் ஆராய்ச்சியாளராகவும் இனங்காண முடிகிறது. அவரது படைப்பான மதங்களுள்ளாமனி, அவரை நாடகக்கலை நுட்பங்கள் தெரிந்த நாடகாசிரியனாகக் காட்டுகிறது. அவர் பாடிய தனிப் பாடல்களும் கங்கையில் விடுத்த ஒஸை, ஆங்கிலவாணி முதலிய குறுங்காவியங்களும் அவரை உன்ன தமான கவிஞராக்கி விடுகின்றன. அவர் எழுதிய பொருள் நலங்களிந்த இலக்கியக் கட்டுரைகளும் விஞ்ஞானக் கட்டுரைகளும் அவரை இயற்புல வோனாக்கி ஏற்றமளிக்கின்றன. அண்ணாமலை, இலங்கைப் பல கலைக்கழகங்களிலே தமிழ்ப்பேராசாளாக விளங்கியமையாலே பேராசான் பதவி பெருமைபெற்றது. கல்லடி - உப்போடை சிவானந்த வித்தியாலயம், காரைத்துவ சாரதா வித்தியாலயம், திருகோணமலை இந்துக்கல்லூரி என்பவற்றை நிறுவி அவற்றின் வளர்ச்சிக்காக அயராதுழைத்து அருமந்த சமூகப் பணியாளராகவும் விளங்கினார்.

சுவாமி விபுலானந்தர் பாடிய தனிப்பாடல்களில் ஒன்றான “தேவி வணக்கம்” இங்குத் தரப்படுகிறது.

I-2004

தேவி வணக்கம்

1. அன்னையே யருஞருவே அகிலமுமீன்

றளித்தருள மரசி யேசீர்

மன்னுநிலை யியற்பொருள் மியங்கியலும்

வகைப்பொருளும் வகுத்த வாற்றால்

இன்னலற வெமைப்புரந்த வின்னமுதப்

பெருங்கடலே யிறைவி யேநின்

பொன்னடியை நிதந்துதித் தோங் கடைக்கணித்துக்

கருணை மழை பொழிவா யம்மா.

2. எண்ணுங்கா லுலகினுக்கேர ராதார
 மாய்நின்ற வியல்பு நீயே
 மண்ணின்சி ருருவாகி மன்னியவ
 ணீயன்றே வாரி யாகி
 உண்ணுந்தீ ருருவாய வத்தமியு
 நீயன்றோ வயர்வொப் பில்லாய்
 வின்னின்பே ருருவாகி யெவ்விடத்து
 நிறைந்து நின்ற விரிவு நீயே.

3. வீயாத பெருவலிமை வைணவியே
 பிரபஞ்ச வித்து மாகித
 தாயாகித் தார்னியைத் தோற்றுவித்த
 தனிமுதலே தவத்தர் வாழ்வே
 மாயாரு பத்துடனே மருளளிக்கும்
 வனப்புடையாய் மயக்கந் தீர்த்துத்
 தியாத பெருமுத்தித் தடங் கரையிற்
 செலுத்துகின்ற செல்வத் தாயே.

குறிப்பு:

இப்பாடல்லையும் விபுலானந்தர் பாடிய ஏணை சில தோத்திரப் பாடல்களையும் (இ-ம் வெள்ளௌறிற மல்லிகையோ...) பிறபாடல் களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது சொல்லாட்சியிலும் கவிச் செழுமையிலும் பொருட்செறிவிலும் இப்பாடல் தரம் குறைந்ததாய், அடிகளார் கவிதைபுணையத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலப்பாடல் போலத் தோற்றமளிக்கின்றது. பாடப்பட்டகாலம் தெரியாமையால் உறுதியாகக் கூற முடியாது.

1 ஆம் பாடல் இயற்பொருள் - நிலைத்தினைப்பொருள் (சடப் பொருள்) இயங்கியல் - இயங்கு தினைப் பொருள் (உயிர்ப்பொருள்) புரத்தல் - காத்தல்: கடைக்கணித்தல் - இரங்குதல்.

2 ஆம் பாடல் மன்னிய வணீயன்றே - மன்னியவள் + நீ + அன்றே. மன்னியவள் நிலைபெற்றிருப்பவள்; வாரி - கடல்.

3 ஆம் பாடல் வீயாத - குறையாத; மாயாருபம் - மாயை வடிவம்; தியாத - அழியாத; தவத்தர் - தவஞ்செய்வோர்.

17. நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் பாடல்கள்

குழந்கைகளாற் செல்லமாகத் “தங்கத் தாத்தா” என அழைக்கப்படும் நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப்புலவர் (1880 - 1953) அவர்கள் ஈழத்திலே 20 ஆம் நூற்றாண்டிலே தோன்றிய தமிழ்ப் புலவர்களிலே குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராவர்.

அவரது “வாழையும் புலவனும்” என்னும் பாடலின் கவிதைப் பொருளையும் சொற்செறிவையும் செய்யுள் நடையையும் உவமைத் திறத்தையும் கற்பனை வளத்தையும் நோக்கும் போது, அவரைச் சங்ககாலப் புலவரோ என எண்ணத் தோன்றும். அவர் இயற்றிய நாமகள் புகழ் மாலை, நல்லையைந்தாதி, தந்தையார் பதிற்றுப்பத்து முதலிய நூல்களைப் படிக்கும் போது, பிரபந்த காலப் புலவரோ என ஐயுற நேரும். இலங்கை வளம், தாலவிலாசம் முதலிய நூல்களைச் சுவைக்கும் போது, அவற்றின் எளிமையும் சந்தமும் சிந்து முறையான யாப்பும் அவரைப் பாரதியாரின் செல்வாக்குப் பெற்ற புலவராகக் காட்டும்.

“ஆடிப்பிறப்புக்கு நாளை விடுதலை” “கத்தரித்தோட்டத்து மத்தியிலே” முதலிய பாடல்களாடங்கிய சிறுவர் செந்தமிழை வாய்விடப்பாடும் போது அவர் தேர்ந்த குழந்தைக் கவிஞராகத் தோற்ற மளிக்கிறார். இவ்வாறு தமிழிலக்கியப் பழையை புதுமைகளின் சங்கமமாக அவரைக் காண முடிகிறது. இப்படிப் பல பல கோணங்களில் நோக்கினும், அவரை ஒரு சிறந்த குழந்தைக் கவிஞராகவே பலரும் இனங்காணுகின்றனர்.

நாவலர் பெருமான் பற்றி இவர் பாடிய விருத்தப்பாக்கள், நாவலரின் பண்புகள் அனைத்தையும் வெளிக்கொண்டுவாய் அமைந்துள்ளன. அவர் பாக்களினுராடாகப் புலவர் நாவலர் மீது கொண்ட பேரன்பையும் மதிப்பையும் அறிய முடிகிறது.

நாவலர் பெருமான்

1. திருவளர் தெய்வத் தமிழ்வள நாடு
செய்த தவப்பயனே செந்தமிழ் மக்கள்
புந்தி யினிக்குந் தெள்ளமுதே தேனே
வரமருள் சைவத் திருநெறி யுய்ய
வந்தருள் தேசிகனே வாடிய பழைய
தமிழ் மொழி தழைய மழைபொழி கலைமுகிலே
சமத திமிரக் குரைகடல் சுவற்
பருகிடு தவமுனியே பரன்றுள் நீறுஞ்
சிவமொழி வீறும் பரவிடவருள் குருவே
அருவளர் மதுரத் தமிழுரை நடைசெய்
ஐயா அடிபோற்றி ஆறுமுகப் பெரு
நாவல னாமத் தரசேயடி போற்றி
2. அன்னடை பிடியினடை யழகுநடை
யல்லவென வகற்றி யந்நாட்
பன்னுமுது புலவரிடஞ் செய்யுணடை
பயின்ற தமிழ்ப் பாவை யாட்கு

வண்ணடை வழங்குநடை வசன்நடை
யெனப்பயிற்றி வைத்த வாசான்
மன்னுமருள் நாவலன்றன் னழியாநல்
லொழுக்க நடை வாழி வாழி.

3. பார்மதித்த செந்தயிழ்நூ லேடுகளை
யாராய்ந்து பதிப்பித் தோர்கள்
ஆர்பதிப்பித் தாலுமங்கே பிழைநுழைத
லுண்டாகு மவைக ஸின்றிச்
சீர்பதித்த நற்பதிப்பு நாவலர் தம்
பதிப்பென்று செப்பு மேன்மைப்
பேர்பதித்த பெருங்கல்விச் செல்வனிரு
சேவடிகள் பெரிதும் வாழி.

4. தன்னவரும் பிறரு மென்று சாராமே
நடுவுநிலை சார்த்து நின்றே
அன்னவர்கள் வழுவியவை அஞ்சாது
வெளிப்படுத்தி யறிவை யூட்டு
முன்னவனே தமிழ்மக்கள் முழுநிதியே
கற்பகமே முடியாக கல்வி
மன்னவனே யெனவாழ்த்த வந்துதித்த
நாவலன்றாள் வாழி வாழி,

குறிப்பு:

நாவலர் பெருமானுடைய மெய்ப்புலமையிலும் சைவாசாரத்திலும் தமிழ்க் தொண்டிலும் சைவத் தொண்டிலும் புலவர் அவர்களுக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தமையால் அவரைப் புலவர், தெய்வம்போலக் கருதிப் பலவாறாகப் போற்றிய தன்மையை இப்பாடல்கள் புலப் படுத்துகின்றன.

முதற் பாடவில் நாவலர் ஆற்றிய அருந்தொண்டுகள் அனைத்தினையும் தொகுத்துக் காட்டுகிறார் புலவர். சைவத் திருநெறி உய்யப் பரங்குள் நீறும் சிவமொழி வீறும் பரவிடச் செய்தமை, வாடிய பழைய தமிழ்மொழி தழைய, மதுரத் தமிழுறை நடைசெய்தமை, வேற்றுச் சமயங்களின் செல்வாக்கை எதிர்த்துப் போராடியமை என்பன நாவலருடைய முக்கியமான மூன்று தொண்டுகள் என்னர்த்தி அத்தொண்டுகளின் விரிவை அடுத்துத்த பாடல்களிலே தெரி விக்கிறார்.

இரண்டாவது பாட்டிலே நாவலர் பெருமான இன்று பெருவழக் குப் பெற்ற வசன்நடை வழங்கியமையை அழகாக உணர்த்துகிறார்.

மூன்றாவது பாட்டில் நாவலர் அவர்களின் நூற்பதிப்புச் சிறப் பினைக் காட்டுகிறார்; ஒரு பிழைதானும் நுழையாதவாறு நால்களைப் பதிப்பித்த அவர் திறமையைப் பாராட்டுகிறார்.

நான்காவது பாடலிலே, நாவலரின் கூர்மையான நேர்மைப்பண் பைப் போற்றுகிறார்; தமர் பிறரெனப்பாராது, எவர் பிழை செய் யினும் அஞ்சாது வெளிப்படுத்தி. அதன் மூலம் அறிவு விளக்கம் பெறச் செய்தார் என வியக்கிறார். இந்நான்கு பாட்டும் ஓரளவு நாவலர் தொண்டின் பரிமாணங்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

(1) தேசிகன் - குரு; பரமத திமிரம் - பிறசமயங்களாகிய இருள்; திமிரக்குரைக்கடல் - அஞ்சான இருட்கடல்; சுவருதல் - வற்றுதல்; சிவ மொழி - திருமுறைகள்.

(2) பிடியின் நடை - பெண்யானையின் நடை; ஒழுக்கநடை - ஆசாரம். இச்செய்யுளில் நடை என்ற சொல் பல்வேறு பொருளில் வழங்குதல் காண்க. அன்னநடை-நடைநடத்தல்; செய்யுள்நடை, வசனநடை - நடை - அமைப்பு, யாப்பு; ஒழுக்கநடை - நடை - அனுட்டானம்.

(3)

(4) தன்னவர் - தனக்குறவினர், தமர்; வழு - பிழை; வழுவி யவை. பிழைவிட்டனவற்றை; பிழைகளைச் சுட்டிக்காட்டுதல் அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏதுவாகும்.

18. கம்பதாசன் கவிதைகள்

மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாருக்குப் பின் அவர் தோற்றுவித்த மறுமலர்ச்சிக் கவிதை நெறியைப் பின்பற்றி, தமிழ்க் கவிதைச் சோலையிலே பைந்தமிழ்க் கவிதைகள் பாடிய கவிக்குயில்களில் குறிப் பிடத்தக்க ஒருவர் கம்பதாசன் (1916 - 1972) ஆவார்.

சமதர்ம சமத்துவ சிந்தனைகளைத் தம் உயிரிலும் மேலான இலட்சியமாக வரித்துக்கொண்டு, தம் கவிதைகளிலே பாடு பொருளாகக் கொண்ட அனைத்திலும் அக் கொள்கையின் ஒளிலீச்சு தெறிக்கும்படி கவிதை பாடினார். எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் உணரக் கூடிய சந்தம், பொதுமக்கள் விரும்பும் மெட்டு என்னும் வாகனங்களிலே சிந்தனையைத் தூண்டும் ஆழமான கருத்துக்கள் பவனி வருமாறு செய்தவர். அவர் தமது கவிதை பற்றிக் கூறும் போது “கவிதையில் மொழி, உருவம், கற்பனை என்பன இந்துப் பெண் ஏற்கும் திருமணத் தாவியின் மூன்று முடிச்சுக்களைப் போல, உறுதிப்படுத்தும் ஒன்றின் மூம்முனை முத்தாய்ப்புகளைப் போல, வித்து, விளைவு, பயன் என்னும் மூன்றாக விளைகின்றன; விளைந்துவிட்டன” எனக் கூறுகிறார்.

“கனவு” என்பதும் “கம்பதாசன் கவிதைத் திரட்டு” என்பதும் அவரது கவிதைத் தொகுப்புகளாகும். “முத்துச் சிமிக்கி”

என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியும் அவரது படைப்பாகும். கவிஞராக விளங்கிய அவர் திரைப்படப் பாடலாசிரியராகவும் புகழப்பட்டார். அன்றியும் திரைப்படக் கதாசிரியராகவும் வசனகர்த்தாவாகவும் விளங்கினார். சுருங்கக் கூறின் கவிதைத் துறையின் பல முனை நெறிகளிலும் தம் பெயர் பொறித்தவர்.

கம்பதாசன் கவிதைத் திரட்டிலே இடம்பெறும் 372 கவிதை களிலே “உதிர்ந்த மலர்” என்பதும் ஒன்று. அது இங்குத் தரப் படுகிறது.

உதிர்ந்த மலர்

1. முள்ளுடைச் சிறு செடியின் - கனவாய்
முண்டு சிரித்த மலர்
கள்ளென்னும் பொக்கிஷுத்தால் - விம்மியே
கர்வம் அடைந்த மலர்
2. பனித்துளி மணிசூடித் - தென்றவின்
பாட்டினைக் கேட்ட மலர்
கனிந்துளி விண்ணதன்கீழ் - மெளனைக்
கல்வியைக் கற்ற மலர்.
3. அந்திச் சிவப்பினையும் - விண்மீன்
அழகின் விழிப்பினையும்
சிந்தயிற் கொண்டமலர் - மனமே
செய்து திளைத்த மலர்
4. வீழ்ந்து கிடக்குதையோ - உச்சி
வெயிலிற் சுடலையிலே
வாழ்வீன் விருப்பங்களை - மண்ணிலே
வரைந்துளதோ வண்டே?

குறிப்பு:

வண்டினை முன்னிலைப்படுத்திச் சுடலையிலே காணப்படும் முள்ளுடைச் சிறு செடியில் மலர்ந்த மலரின் தன்மை, தோற்றம், அழகு முதலியவற்றை வெளிப்படுத்தி, முழு நிறைவு பெற்ற கவிதையினைத் தந்துள்ளார் கவிஞர். குறியீட்டு முறையில் அல்லது முற்றுருவகப் பாங்கில் இக்கவிதை அமைந்ததெனலாம்.

மிகவும் பிறபோக்கான ஓர் ஊரின் மூலையிலே பூத்த மனிதப் பூவின் பண்பும் பயனும் வெளியுலகு அறியாத ஒன்றாய் மறைந்து விடுகின்றன. இதனை மனித நேய நோக்கோடு உள்ளிடு பொருளாக்

கிக் கவிஞர் பாடுகிறார் எனக் கொள்ளலாம் “‘வாழ்வின் விருப்பங்களை மண்ணில் வரைந்துள்ளதோ வண்டே?’’ என்ற கடைசி வரி அதனை உணர்த்துகிறது. இப்பாடலைப் படிக்கும்போது, புலவர்மணி பெரியதம் பிப்பிள்ளை அவர்களது “‘அன்பு கொண்டொரு நோசா மலர்ச்செடி அருமை என் மகன் சாந்தம் வளர்த்தனன்’’ எனத் தொடங்கும் பாடல்கள் நினைவுக்கு வரும்.

பாடல் முழுவதும் செறிந்துள்ள கற்பனை வளமும் அதனை வெளிப்படுத்தும் சொல் நெறியும் சொல்லாட்சியும் கவிஞரின் கவித துவத்துக்குச் சான்றுகளாகின்றன.

மூலஞாடச் சிறுசெடியின் இலட்சியக் கணவு எது? அந்தச் சிறு மலர் கருவம் கொண்டதேன்? என்னும் வினாக்களுக்கு விடை முதற் பாட்டிற் காட்டப்படுகிறது.

சடலையிலே பூத்த அம்மலருக்குப் பனித் துளி வைர மணியாய் மேலும் அழகு செய்தது: தென்றவின் இன்னிசையையும் அது சுவைத் தது என அதன் அழகும் அழகுனர்வும் இரண்டாம் பாடலிற் புலப் படுகின்றன.

இவ்வாறே ஏனைய பாடல்களிலும் கவிஞரின் கற்பனையும் சொல் வாட்சியின் வீச்சும் வெகுதெளிவாகப் புலப்படுகின்றன.

நாலாம் பாட்டின் முதல்வரி, அவலச் சுவையின் ஆழத்தைக் காட்டிக் கண்ணீர் பனிக்கச் செய்கின்றது: இரண்டாம் வரி. இப்பாட்டின் உள்ளிடு பொருளை வெளிப்படுத்தும் திறவுகோலாய் அமைகிறது.

19. புலவர்மணி பொயியதம் பிப்பிள்ளை கவிதைகள்

கிழக்கிலங்கையிலே மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலே “‘மண்டுர்’” என்னும் ஊரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட புலவர்மணி பெரியதம் பிப்பிள்ளை (1899-1978) அவர்கள், குருகுல முறைப்படி தமிழூப் பயின்றவர்; யாழ்ப்பாணத்துப் புலோலியைச் சேர்ந்தவரும் முது பெரும் புலவரும் மட்டக்களப்பிலே புலவர்மணியின் இனத்துட்கலந்து கொண்டவருமான சந்திரசேகர உபாத்தியாயர், சுன்னைக் குமார சுவாமிப் புலவர், மட்டுவில் வே. மகாலிங்கசிவம் என்போரின் அடிநிழற்கிழம் இருந்து முறையறத் தமிழ் பயின்றவர். இவரும் இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் ஒரு சாலை மாணாக்கராய்க் குமாரசுவாமிப் புலவரிடம் தமிழ் கற்றவர்கள் என பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கவிபாடும் ஆற்றல் கொண்ட புலவர் மணியவர்கள் பல நூறு பாடங்கள் பாடியுள்ளார். அக்காலத்தில் “வெண்பாவிற் புகழேந்தி” என்றாற் போல இக்காலத்தில் “வெண்பாவிற் புலவர் மணி” என்று கூறுமளவிற்கு வெண்பா யாப்பிற் கைதேர்ந்தவராய் விளங்கினார். இதற்கு அவரியற்றிய பகவத்திடை வெண்பாக்கள் சான்றுபகரும். இவையன்றி மட்டு மாவட்டத் திருத்தலங்கள் மீது அவர் பாடிய பதிகங்களும் அவர்தம் ஆற்றொழுக்குப் போன்ற சொல்வளத்தையும் கற்பனை வளத்தையும் காட்டிநிற்கின்றன.

கன்னியாய்த் திரு என்னும் கவிதை திருகோணமலையின் அருகிலைந்த கன்னியாயிற் காணப்படும் ஏழு வெந்தீருற்றுக்களைப் பற்றிப் பாடிய பாடங்களாம், திரு என்றால் மங்கலமங்கை: கன்னியாய்த் திரு என்றால் கன்னியாயில் வெந்தீருற்றுக்களாய் விளங்கும் மங்கலமங்கை; உருவகம்,

கன்னியாய்த் திரு

1. திருத்து மினிய மனச்சான்றோர்
 சினம்போல வெம்மை செய்தே நீர்
 சுரந்து வருவ தென்னே நீ
 சொல்வாய் கன்னி யாய்த்திருவே
 சுரந்து வெம்மை தருவதெல்லாம்
 தொட்டே யென்னை அணைவார்க்கு
 மருந்தாய்ப் பாவம் பினி தீர்க்கும்
 வகையென் றுணர்வீர் மாந்தர்களே.

2. சைவர் பவுத்தர் மகமதியர்
 சார்ந்தே கிறிஸ்து சமயத்தோர்
 மெய்தொட்ட டாட நீ விரும்பும்
 விதமென் கன்னி யாய்த் திருவே
 மெய்தொட்ட டாட யான் விரும்பும்
 விதமிங் குணர்வீர் மேதினியில்
 தெய்வ மெவர்க்கும் பொது வென்னும்
 திறத்தை விளக்கும் செயல் கணமர்.

3. அள்ளக் குறையா தினிதூறும்
ஏற்றுக்கொள்வதே வெந்தீர்ச் செல்வ மதையருளி
 மெள்ளச் சுரந்து வருவதென்னே
 விளம்பாய் கன்னி யாய்த்திருவே
 மெள்ளச் சுரந்து வருவதெல்லாம்
 விரும்பி யுலகோர் மனத்தளவே
 கொள்ளச் சுரக்கும் கல்வியென
 நானுஞ் சுரக்கும் குணங்கண்மார்.

4. அன்னை தனக்காய் இராவணனார்
 அந்தியேட்டி செயவென்றே
 உன்னை யமைத்த துண்மையதோ
 உரைப்பாய் கன்னி யாய்த்திருவே
 என்னை யமைத்தார் இராவணர்காய்
 இறைவ னான்மை யருட்சத்தி
 என்னுந் திருமால் யான்சத்தி
 வடிவம் இதனை உணர்வீரே.
5. சாதி பேதம் பாராதே
 சமமா யெவரும் உளைத்தழுவ
 ஏதுங் கலங்கா திருப்பதென்னே
 இயம்பாய் கன்னி யாய்த்திருவே
 ஏதுங் கலங்கா திருப்பதிங்கே
 எல்லா உயிருஞ் சமமென்றே
 ஓதும் படைப்பின் ஒருமைநிலை
 உணர்த்து முண்மை நிலைகண்ணர்.
6. பல்லாயிரம்பே ருளைத் தோய்ந்தும்
 பாரிற் பெரியோர் நிதமுமுணை
 நல்லாய் என்றே புகழ்வதென்னே
 நவிலாய் கன்னி யாய்த்திருவே
 நல்லா யென்றே புகழ்வதெல்லாம்
 நாடிப் பலருந் தோய்ந்தாலும்
 புல்லா தியானும் கன்னியெனப்
 பொலிவுற் றிருக்கும் நிலைகண்ணர்.
7. உன்பாற் படிவோ ரெல்லோரும்
 உடலும் உயிரும் தளிர்த்தொளிசேர்
 பொன்போற் பொலிவ தென்னேநீ
 புகல்வாய் கன்னி யாய்த்திருவே
 பொன்போற் பொலிதல் பூமியின் கீழ்ப்
 பொங்கும் தாதுப் பொருள்கள்பல
 என்பாற் கலந்து சக்தியுடன்
 யானும் வருவதெனக் கொள்வீர்.

குறிப்பு:

இப் பாடல்களின் அமைப்பு சிலப்பதிகாரத்துக் காளல் வசியினை ஒத்திருப்பதைக் காணலாம். சிலப்பதிகாரத்திலே,

“திங்கள் மாலை வென்குடையான்
 சென்னி செங்கோ வதுவோச்சிக்
 கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும்
 புலவாய் வாழி காவேரி

கங்கை தன்னெப் புணர்ந்தாலும்
புலவா தொழிதல் கயற்கண்ணாய்
மங்கை மாதர் பெருங்கற்பென்
மறிந்தேன் வாழி காவேரி''

என்றவாறமைகிறது. அவ்வாறே கன்னியாய்த் திருவும்.

இப்பாடல்களைனத்தும் பொருளை எளிமையாகவும், தாக்க மாகவும் புலப்படுத்தும் வகையிலே உரையாடற் பாங்கிலே அமைந்துள்ளன. முதலிரு வரிகளும் ஆசிரியர் வினாவாகவும் அடுத்த இரு வரிகளும் கன்னியாயின் விடையாகவும் காணப்படுகின்றன.

கன்னியாய் என்பது இடப்பெயர் வடிவிலும் விளிவேற்றுமை வடிவிலும் அமைதலை தோக்கு.

இப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் தற்குறிப்பேற்ற அணிநடை யடையனவாய் நடக்கின்றன. ஒவ்வொரு பாட்டின் முதலிரு அடிகளும் கன்னியாயின் இயற்கைத் தன்மைகளையும் இயல்பு நிலைகளையும் கூறுகின்றன. அடுத்த இரண்டு அடிகளும் புலவர் தமகருத்துக்களை ஏற்றிக் காட்டுவனவாய் அமைந்து அக்கருத்துக்களுக்கு அழுத்தம் சேர்க்கின்றன.

மெய் தொட்டாடல் - நீராடுதல், விளம்பாய் - சொல்வாய். "மனத்தளவே கொள்ளச் சுரக்கும் கல்வி" என்னுந் தொடர் "தொட்டனைத் தூறும் மணற் கேணி மாந்தர்க்குக் கற்றனைத் தூறும் அறிவு" (திரு. கல்வி 6) என்னுங் குறளை நினைவுட்டுகிறது. இனிய மனம் உள்ள சான்றோர் சினம், பிறரைத் திருத்திச் சுகம் செய்வது; அது போன்றது கன்னியாய் வெம்மை. திருமால் இறைவனின் ஆண்மை அருட்சக்தி வடிவம்; அதனால் கன்னியாயும் சக்தி வடிவம் ஆயிற்று. பஸ்லாயிரம் பேர் தோய்தல் - மக்கள் பலர் தழுவி அளைந்து நீராடல்

20. மஹாகவி கவிதை

இலங்கையின் வடபுலத்தேயுள்ள அளவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திருஉருத்திரமூர்த்தி (1927 - 1974) மகாஜனாக்கல்லூரி மாணவனாய் இருக்கும் போதே தமிழில் நனைந்த உள்ள மும் அந்த உள்ளத்திலே முகிழ்த்த கவிதைக் காதலும் உடையவராய், யாழ், மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்திலே இளம் உறுப்பினராய் இனைந்து, வரதர், நாவற்குழியூர் நடராஜன், அ. செ. முருகானந்தன், அ. ந. கந்தசாமி முதலியோரின் செம்மையான தூண்டலினால், "சழகேசரி" "மறுமலர்ச்சி" என்பவற்றில் கால்பதித்து "மஹா

கவி'' யாகத் தோற்றும் பெற்றுக் கவிதைக் களத்திலே உலா வந்தார். கவிதைத் துறையிலே வளமான புதியதொரு பாதை வகுத்தசாதனையாளராக வளர்ந்தார்.

கவிதை, ஒவியம், பாநாடகம் முதலிய துறைகளில் வெற்றிகரமான பல பரிசோதனைகளைச் செய்துள்ளார். அவரது படைப்புக் களான ''கண்மணியான் காதை'' ''லீடும் வெளியும்'' என்பன கவிதைத் தொகுப்புக்கள் 'கோடை' ஒரு பாநாடகம். 'குறும்பா' என்பது கிண்டலும் நகைச்சுவையும் கொண்டதாய் அதே சமயம் சிந்திக்கச் செய்வதாய் அமைந்த குறும்பு)பா.

“தற்கால வாழ்க்கைப் புலத்தைக் கள்ளாகக் கொண்டு நடை முறை வாழ்க்கையை யதார்த்த பூர்வமாகக் கித்திரிக்கும் முறையைத் தமிழ்க் கவிதையிற் கொண்டு வந்தமை மஹாகவியின் முக்கிய பங்களிப் புக்களில் ஒன்று என்னாம்” என்ற எம். ஏ நுஃமானின் கூற்று நேர்மையான கூற்று. அன்றியும் மஹாகவி, கவிதை வடிவத்தில் ஒரு முழு மையைப் பேணி வந்திருப்பது இன்னொரு சிறப்பு, உள்ளடக்கத்தின் பொருளோடு தொனிப் பொருள் ஒன்றும் தோன்றி வளர்ந்து நிறைவு பெறும் தன்மையையும் உருவத்தில் சிறுகடை போன்ற ஒரு நிறைவுத் தன்மையையும் காணமுடியும். குறியீட்டு முறையில் அல்லது முற்று ருவகப் பாங்கில் குறிப்பாகப் பொருளைப் புலப்படுத்தும் இந்தியில் பெரு வெற்றி கண்டவர். “சிறு நண்டு மணல் மீது படமொன்று கீறும், சில வேளை அதை வந்து கடல் கொண்டு போகும்” என்பது ஒரு சின்ன உதாரணம். மஹாகவி தனக் கெனவுரிய தனித்தன்மை வாய்ந்த வெளிப்பாட்டுத்திறன் கொண்டவராகவும் தோற்றும் பெறுகிறார். இவரது கூரிய மனப்பார்வையும் அடக்கமான அழகியற் காட்சியும் ஏவல் செய்யும் சொல்லாட்சியும் இத்தோற்றத்துக்குக் காரணிகள் என்னாம். “மஹாகவி மரபிலே ஊறித்தினைத்தவர்; ஆனால் கட்டுப்பெட்டித்தனம் படைத்தவரால்லர்; மரபும் புதுமையும் அவரிடம் சங்கமித்திருந்தன” என்ற ஏ. ஜே. கணகரத்னாவின் விமர்சனக் கூற்று மஹாகவியை நன்கு அறிந்தவர்களுக்குப் புதுமையான தொன்றன்று.

“லீடும் வெளியும்” என்னும் கவிதைத் தொகுதியில் இடம் பெறும் “தேரும் திங்களும்” என்ற கவிதை, இங்குத்தரப்படுகிறது.

2008: தேரும் திங்களும்

“ஊரெல்லாம் கூடி ஒரு தேர் இழுக்கிறதே,
வாருங்கள் நாமும் பிடிப்போம் வடத்தை”
என்று
வந்தான் ஒருவன்.

வயிற்றில் உலகத்தாய்
 நொந்து சுமந்திங்கு நூறாண்டு வாழ்வதற்காய்ப்
 பெற்ற மகனே அவனும்
 பெருந்தோரும்
 கண்களும் கண்ணில் ஓளியும் கவலையிடை
 உய்யவிழையும் உளமும் உடையவன் தான்

வந்தான்; அவன் ஓர் இளைஞருள்
 மனிதன் தான்
 சிந்தனையாம் ஆற்றற் சிறகுதைத்து வானத்தே
 முந்தநாள் ஏறி முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
 மீண்டவனின் தம்பி
 மிகுந்த உழைப்பாளி

‘சண்டு நாம் யாரும் இசைந்தொன்றி நின்றிடுதல்
 வேண்டும்’ எனும் ஓர் இனிய விருப்போடு
 வந்தான் குனிந்து வணங்கி வடம்பிடிக்க

‘நில்’ என்றான் ஓராள்
 ‘நிறுத்து’ என்றான் மற்றோராள்
 ‘புல்’ என்றான் ஓராள்
 ‘புலை’ என்றான் இன்னோராள்
 ‘கொல்’ என்றான் ஓராள்
 ‘கொழுத்து’ என்றான் வேறோராள்.

கல்லொன்று வீழ்ந்து
 கழுத்தொன்று வெட்டுண்டு
 பல்லோடு உதடு பறந்து சிதறுண்டு
 சில்லென்று செந்தீர் தெறித்து
 மல்லொன்று நேர்ந்து
 மனிசர் கொலையுண்டார்.

ஊரெல்லாம் கூடி இமுக்க உகந்ததேர்
 வேர் கொண்டது போல் வெடுக்கென்று நின்றுவிடப்
 பாரெல்லாம் அன்று படைத்தளித்த அன்னையோ
 உட்கார்ந் திருந்துவிட்டாள் ஊமையாய்த் தான் பெற்ற
 மக்களுடைய மதத்தினைக் கண்டபடி
 முந்தநாள் வான் முழுநிலவைத் தொட்டுவிட்டு
 வந்தவனின் சுற்றம்
 அதோ மண்ணிற் புரள்கிறது.

குறிப்பு:

இந்தச் கவிதையை முழுமையாக நோக்கும்போது, அதன் அமைப்பு சிறிய சிறு கதையொன்றின் அமைப்பை ஒத்து நடப்பதைக் காணல் முடியும். அதனால் அது நிறையுருப் பெறுகிறது.

ஜம்பது அறுபதுகளிலே யாழ் குடாநாட்டிலே முனைப்புப் பெற்றிருந்த தீண்டாமை ஒழிப்பும் எதிர்ப்பும் ஆயபோராட்டத்தில் தன் கொள்கையை மனித நேயத்தோடு பக்குவமாகக் காட்டுகிறார் மஹாகவி.

அந்தக் காட்சியின் ஆரம்பமாக, “உலகத்தாய் நூற்றாண்டு வாழ்வதற்காய் பெற்ற மகனை”யும் அவனது “கவலையிடை உய்ய விழையும் ஊழும் உடைய” மிடுக்கையும் “சிந்தனையாம்... மீண்டவனின் தம்பி” என அவனது ஆற்றலையும் காட்டுகிறார்; ஒருசில வரிகளிலே அவனைப் பூரண மனிதனாக்குகிறார்.

திங்களைத் தொட்டு மீண்டவன் எந்த நாட்டான் ஆயினும் அவன் இவனுக்கு அண்ணன் என உறவுமுறை காட்டி, உலக சமுதாயத்திலே ஒரேயொரு சாதி - மனித சாதி - தான் உண்டு என் பதைக் கவிஞர் குறிப்பாகக் கூறுகிறார், அந்த மனித சாதியைச் சேர்ந்த யாழ்ப்பாண மனிதன், தீண்டாச் சாதி என்று காரணம் காட்டப்பட்டு வடம் தொட்டுத் தேரிமுக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை.

“பாரெல்லாம் அன்று படைத்தளித்த அன்னையோ உட்கார்ந்திருந்து விட்டாள் ஊமையாய், மக்களுடைய மதத்தினைக் கண்ட படி” என்று முத்தாய்ப்பு வைக்கும் கவிஞர், மதத்தையும் - சமயத் தையும், மதத்தையும் - செருக்கையும் கிண்டல் செய்து தமது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். சம்பவத்தை நடத்திச் செல்லும்போது, விறுவிறுப்பாய் இயங்கும் வாக்கியங்கள் மன ஆலேசத்தைக் காட்டுகின்றன. 4 ஆம் 5 ஆம் பாடல்களில் இத்தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

திங்கள் - தேர் என்ற இணைப்பு சிந்திக்கத்தக்கது.

21. நீலாவணன் கவிதைகள்

கிழக்கிலங்கையிலே கல்முனையைச் சேர்ந்த வளங்கொழிக்கும் பெரிய நீலாவணனயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு. கே. சின்னத் துரை என்னும் தமிழாசிரியர். தம் ஊர்மீது கொண்ட பெரும் பற்றி னால் நீலாவணன் (1931 - 1975) என்ற புனைபெயரில் “ஓடி வருவதேனோ” என்ற கண்ணிக் கவிதை மூலம் கவிஞராக உருப்பெற்று, தமிழ் இலக்கிய உலகத்திலே பிரவேசித்தார்.

1955 - 72 ச்கு இடைப்பட்ட காலத்திலே, அவர் கவிதையோடு உருவக்கதை, சிறுத்தாந்த சித்திரம், நாடகம், கட்டுரை முதலிய பல இலக்கிய முயற்சிகளில் கைதோய்த்தாராயினும் அவரது கவித்துவச் சிறப்பினாலே அவர் கன்னராகவே இனங்காணப்பட்டார்.

அவர் ஈழத்துக் கவிதையுலகிலே சில புதிய பரிமாணங்களைத் தோற்றுவித்திருக்கிறார். இயற்கை எழில் கொஞ்சம் பெரிய நீலா வணையில் பிறந்தமையால், இயற்கையழகை உள்ளாங்கிப் புதுமெரு கோடு கவிதை புனைந்தார். உவமையணியை முழுவீச்சோடு கையாள் பவர் என்பதை அவரது கவிதைகளிலே பலவுடத்தும் காணலாம். அவரது கவிதைகளிலே “உண்ணதைத் தேடித்தேடி ஆழிக் கரையில் ஒரு பெண் வாடுகிறாள்” என்ற சோகவுணர்வு மாத்திரமன்றி “பாவம் வாத்தியார்” என்ற கவிதையில் வரும் சிந்திக்கத் தூண்டும் நகைச்சுவையும் அவர்தம் ஆற்றலைப் புலப்படுத்தும்.

அவர் தம் கவிதைகள் ஒரேவித யாப்பமைதி கொண்டியங்க வில்லை. தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கேற்ற பல கவிதை நடைகளை வெகு எளிமையாகக் கையாண்டுள்ளார். சங்க காலச் செய்யுள் நடையிற் சில கவிதைகள் அமைய, இக்காலப் பேச்கமொழி நடையிலும் கவிதைகள் அமைந்துள்ளன.

* நீலாவணன் - வழி* என்னும் கவிதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள “உறவு” என்னும் கவிதை இங்குத் தரப்படுகிறது.

உறவு

மரணித்துப் போன எங்கள்
மாணாகப் போடிப் பெரியப்பா
நீர் ஓர் பெரிய மனிதர் தான்!
பெட்டி இழைத்தும்
பிரம்பு பின்னல் வேலை செய்தும்
வட்டக் குளத்து வரால் மீன் பிடிக்கக்
கரப்புகளும் கட்டி விற்றுக்
காலத்தை ஒட்டும் ஒரு கிழவன்
என்றே நம்முர் அறியும்
நேற்றுவரை.

பத்துநாள் தொட்டுப்
பகலிரவாய்ப் பாய்மீதில்
வைத்தியமே இன்றி
வயிற்றா ஸடயோடும்

சத்தி எடுத்தும் வாய்
சன்னீ பிசத்தியும்
செத்தும் பிழைத்தும் கிடந்தீர்
சுவரோரம்.

‘எட்டு நாளாக இரணம் ஏதும்
குடலுக்குட் செல்லவில்லை’
என உருகி உம்மனைவி வள்ளி
புஞ்சல் அரிசவித்த வெந்நீரை
வள்ளி உமக்குப் பருக்குகையில்
நீர் - அவளை
ஜம்பது ஆண்டாய்
அனுபவித்துக் கொண்டதற்கும்
ஒன்பது பிள்ளைகளை உற்பவித்துப்
பெற்ற தற்கும்
சற்றில் உமக்காய்
ஊற்றை அளைந்ததற்கும்
உம்குறைகள் கேட்டதற்கும் சடாக
ஓர் வார்த்தை யேனும் இயம்பாமல்
போய் விட்டராமே
புலம்புகிறாள் வள்ளியம்மை.

நாய்படாப் பாடுமது
நோயிலவள் பட்டதுன்மை
என்றாலும் ஓர் வகையில்
ஆனந்தம் வள்ளிக்கு
என்ன வென்றால்
தன்புருஷன் மாணாகப் போடிக்கும்
எத்தனைபேர் சொந்தம் ! அதோ
அக்கவுண்டன் எஞ்சினியர்
வைத்திய கலா நிதிகள்
வர்த்தகர் பேராசிரியர்
சத்தா சமுத்திரந்தான் சாதிசனம்
என்பதனால் .

தந்தி கிடைத்து
மிக்கெநாந்து பட்டு வந்தார்கள்
அந்தி வரைக்கும் ஏதும்
ஆகாரம் தின்னாமல் குந்தியிருந்து
குளறி அழுதார்கள்
ஐந்தாறு காரில்
இரவே ஊர்போய் விட்டார் .

எத்தனைபேர் சுற்ற மிந்த
 ஏழைக் கிழவனுக்கு
 இத்தனை நாள் மட்டுமிது
 யார்க்கும் தெரியாது
 உண்மையினைக் கண்டெங்கள்
 ஊர் - வீரலை மூக்கில் வைக்கும்
 வண்ணம் மறைவாக வாழ்ந்தீர்
 இறவாமல்—

இன்னும் உயிரோடே இருந்திரே யாமாகில்
 என்ன வகையாய் அறிவோம் உறவினரை
 செத்தாலும் செத்தீர் நும்
 செல்வக் குடும்பத்தைப்
 பத்தியமாய்ப் பார்த்திந்தப்
 பாரில் வழங்கி வரும்
 உண்மை யுறவறியும் ஊர்.

குறிப்பு:

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலே “போடி” என்பது செல்வாக்கு மிக்க நிலக்கிழாரைக் குறிப்பது. அந்த நிலக்கிழாரில் ஒருவர் வறுமை யுற்று, நோய்வாய்ப்பட்டு, வைத்திய உதவி கூடப் பெற முடியாத நிலையில் இறந்து விடுகிறார். மரணச் செய்தி அறிந்து உறவினர் களான அக்கவுண்டன், எஞ்சினியர், வைத்திய கலாநிதிகள் முதலிய உயர்பதவிகள் வகிப்போர் வருகின்றனர். இவர்களைக் கண்டு வள்ளி யம்மை சோகத்தாடு மகிழ்வடைகிறாள். ஊரார் வியப்படைகின்றனர். இதுவே இப்பாடலின் செய்திச் சுருக்கம்.

மானாகப் போடியார் செறிந்த சுற்றம் உடையவர்: அந்த உறவினரிற் சிலர் எஞ்சினியராயும், எக்கவுண்டராயும், வைத்தியகலா நிதிகளாகவும் உயர்பதவி வகிப்பவர்கள். போடியார் வறுமையால் வாடி, பெட்டி, கூடை, கரப்பு இழைத்து வயிறு கழுவியபோது. எந்த உறவினரும் உதவவில்லை; நோய்வாய்ப்பட்டுக் கிடந்தபோதும் யாரும் எட்டிப் பார்க்கவில்லை;

ஆனால் அவர் மரணித்தபோது, எல்லா உறவினரும் கூடி, துக்கம் விசாரிக்க வந்தனர். “எத்தனை பேர் இந்த ஏழைக் கிழவனுக்கு, இத்தனை நாள் மட்டுமிது யார்க்கும் தெரியாது” என்ற வள்ளியம்மை கூற்றிலிருந்து அறிய முடிகிறது. இது இன்றைய சமுதாய உறவின் சீர்கேடு; பச்சைபச்சையான கஞ்சத்தனம். இத்தனைக் கவிஞர் அழகாக, உணர்ச்சியோட்டத்தோடு கிண்டல் பண்ணு கிறார்; ‘‘இன்னும் உயிரோடிருந்திரே யாமாகில், என்னவகையாய் அறிவோம் உறவினரை’’ என்று நையாண்டி பண்ணுகிறார். இன்றைய சமுதாய உறவு முறையில் ஏற்பட்ட விரிசல், கவிஞர் மனத்தை நெருடுவதை அவர் கவிதை மூலம் உணர முடிகிறது.

22. அண்ணல் கவிதைகள்

கிழக்கிலங்கையின் கொட்டியாபுரத்தைச் சேர்ந்த பெரிய கிண்ணியாவில் ஜனாப் அ முகம்மது சல்தான் - ஹயாத்தும்மா தம்பதி களின் இளைய மகனாக 8-10-30இல் பிறந்த அண்ணல் அவர்களின் இயற்பெயர் எம். எஸ். எம். சாலிஹ். பயிற்சிபெற்ற தமிழாசிரியரான இவர், “அவள்” என்னும் கவிதையுடன் இலக்கிய உலகில் காலடி எடுத்து வைத்தார். நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகளின் பட்டப்பாளியான இவரை, ஈழத்து இலக்கிய உலகம் “காதற் கவிதைகளுக்கு ஒர் அண்ணல்” என்று போற்றுகிறது. ஈழத்துக் கவிஞரிடையே ‘மஹாகவி’யின் கவிதைகளிலே மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்.

வெண்பா, விருத்தம் முதலிய யாப்பு வகைகளிலும் அவர் பாடிய 43 பாடற்பகுதிகளின் தொகுப்பு “அண்ணல் கவிதைகள்”. அப் பாடற் பகுதிகளிற் பல காதல் சார்ந்த கவிதைகள். ஆனால் “நீ யார்” என்னும் கவிதை வித்தியாசமான பொருளமைதியும் யாப் பழைதியும் கொண்டது.

நீ யார்?

1. இனிதான கனிய ஸிக்கும்

இன்னிமூல் மரங்கள் ஆங்கு
கனிபிழிந் தன்ன ஒசைக்

கடல்லை நல்கும் புட்கள்
பனிதங்கு புலவி ஜோடு

மாமிசம் உண்ணும் மாக்கள்
நனிவழி லோடு மின்னும்
நாகங்கள் யாவி னுள்ளும்
மனிதா, நீ யார்? இம்மண்ணில்
மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

2. ஒதிய மறைகள் உன்னை

உயர்ந்தவன் என மொழிந்தே
தோதாகி உலகும் உன்றன்

சுத்திற்கு வளையு மென்னும்
பாதார விந்தம் சென்னி

பனித்திடும் சிருஷ்டி! நல்ல
ஆதாரம் அமரர் உன்றன்

அடியினைக் கொர வித்தார்
மனிதா நீ யார்? இந்த மண்ணின்
மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

3. ஆந்தையின் அலற லுக்கும்
 அர்த்தம் நீகானு கின்றாய்
 சேர்ந்த ஓர்காகம் கத்த
 சிந்தையை இழப்பாய் பூண
 பாய்ந்திடற் பயந்து போவாய்
 பல்லியின் நச்சொலிக்கே
 மாய்ந்திடு வாய்ச் சைக்கே
 இவையெலாம் உயர்ந்த தாயின்
 மனிதா நீ யார்? இம்மண்ணின்
 மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?
4. சிங்கத்தின் கர்ச்ச வைக்கும்
 சிறுத்தையின் உறும லுக்கும்
 தும்பியின் பினிற லுக்கும்
 சீறிடும் பாம்பி னுக்கும்
 தங்குநீர் முதலை கட்கும்
 தாங்குமோ உயிர் என்றீங்கு
 வந்தித்து வாழு கின்றாய்!
 மறையினால் உயர்வு கண்டாய்!
 மனிதா நீயார்? இம் மண்ணின்
 மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?
5. காற்றிற்கும் பனிக்கும் நீலக்
 கடலுக்கும் இடி மழைக்கும்
 தோற்றிடு விசும்பி னுக்கும்
 தொல்புகழ்ப் பூமித் தாய்க்கும்
 ஆற்றாமல் அழிகின் றாய்சுன்
 அறிவுக்குள் அடக்காய் நீயோர்
 நாற்றுக்குள் முளை யதனால்
 நானிலம் பெருமை பேசும்!
 மனிதா, நீயார்? இம்மண்ணின்
 மதிப்புள்ள ஜந்து நீயா?

குறிப்பு:

ஜந்து பாடல்களும் மனிதனை முன்னிலைப்படுத்தி, அவன் சிறந்த பிராணிதானா? என்ற ஜைத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

- 1) மாக்கள் - மிருகங்கள், புல், மரம், பறவை, மிருகம், ஊர்வன என்பவற்றிலும் மனிதன் சிறந்தவனா?
- 2) பாதாரவிந்தம் - பாதம்; சென்னி - தலை; அடியினை - சந்த தியை. வேதங்கள் உன் சுகத்துக்காக உலகம் அமைந்தது என்று கூறுகின்றன. சிருஷ்டிப் பொருள்கள் உன் பாதத்தில் தலை வணங்கும்.

வெளு

- 3) மூடநம்பிக்கையால் ஆந்தை, காகம், பூனை, பல்லி என்பன வற்றை உயர்ந்தனவாகக் கருதுகிறாய்.
- 4) தும்பி - யானை; வந்தித்தல் -வணங்குதல். சிங்கம், புலி, யானை, முதலை முதலியவற்றுக்குப் பயந்து அவற்றை வணங்கி வாழுகிறாய்.
- 5) அடக்காய் - அடக்கமாட்டாய். காற்று முதலிய இயற்கை நிகழ்வுகளைத் தாங்கமுடியாமல் மனம் அழிகின்றாய்.

சிறந்த படைப்பான மனிதன், மூடநம்பிக்கையுடையவனாய் விலங்குகளுக்கும் இயற்கை நிகழ்வுகளுக்கும் பயந்தவனாய் வாழுகின்றான். அப்படிப்பட்டவனா மதிப்புள்ள பிராணி? என்று கேட்டுச் சிந்திக்கத் தூண்டுகிறார் கவிஞர் அண்ணல்.

23. பிச்சமூர்த்தி கவிதை.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே, தமிழிலக்கியத்திலே பாரதி தோற்றுவித்த நவயுகத்தின் பின், ஏற்காழ முப்பதுகளிலே தமிழிலக்கியத்திலே தோன்றிய புதியதொரு எழுச்சி, “மனிக்கொடி” என்னும் இலக்கிய இதழைக் களமாகக் கொண்டு தோன்றியது. இதனை மனிக்கொடிக் காலம் என்பர் திறனாய்வாளர்.

மனிக்கொடி உருவாக்கிய எழுத்தாளர்கள் பலர் அவர்களுள்ளே மௌனி, கு. ப. ரா. புதுமைப்பித்தன், பிச்சமூர்த்தி, சி. சு. செல் லப்பா, க. நா. சுப்பிரமணியம் என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களைவரும் குறிப்பாகச் சிறுகதைத் துறையிலீடுபட்டு உருவும் உள்ளடக்கமும் உள்ள பல சிறுகதைகளைப் புனைந்து சிறுகதையை இலக்கிய அந்தஸ்துப் பெறச் செய்தவர்கள்.

இவர்களில் பிச்சமூர்த்தி, (1900 - 1976) ‘‘பதினெட்டாம் பெருக்கு’’ என்னும் தனது சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள அருமையான பல சிறுகதைகளை எழுதியதோடு, இன்று கவிதைப் பேராற்றின் புதியதொரு கிளையாகச் சங்கமித்துள்ள “புதுக்கவிதை”. தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பெற முயற்சி செய்த முதல்வருமாவர். இது பற்றி அவரே, “என் புதுக்கவிதை முயற்சிக்கு யாப்பு மரபே காணாத அமெரிக்கக் கவிஞர் வால்ட் விட்மன் எழுதிய ‘புல்லின் இலைகள்’ என்ற கவிதைத் தொகுப்புத்தான் வித்திட்டது. அதைப் படித்த போது கவிதையின் ஊற்றுக்கண் தெரிந்தது’’ எனக் குறிப்பிடுகிறார். மனிக்கொடியின் மறைவுக்குப் பின் தோன்றிய “கலாமோகினி” “கிராம ஊழியன்”, சி. சு, செல்லப்பாவின் “எழுத்து” இதழ்கள் இவரின் புதுக்கவிதை முயற்சிக்குப் பேராதரவு அளித்தன.

இவரது புதுக்கவிதைத் தொகுதிகளாக, “காட்டு வரத்து”, “வழித்துணை” “பிச்சமூர்த்தி கவிதைகள்” என்னும் மூன்றும் வெளி வந்துள்ளன.

இவரது புதுக்கவிதைகளுடாக பாரதிக்குப் பிறகு தற்காலக் கவிதை புதுப்பொருளும் நூதன அமைப்புங் கொண்டு அதேசமயம் மரபுத்தொனியோடு வளம்பெற்றிருப்பதைக் காணல் முடியும்.

“பிச்சமூர்த்தி கவிதைகள்” என்னும் தொகுதியிலுள்ள ஒரு கவிதையே இங்குத் தரப்பட்டுள்ள “பெட்டிக்கடை நாரணன்”

பெட்டிக்கடை நாரணன்

(தமிழ் நாட்டிலே பங்கீட்டு முறை நடைமுறையில் இருந்த காலத் தில் எழுதப்பட்டது.)

தான் சாக மருந்துண்ட
தவசிகளைக் கண்டதுண்டோ
ஊன்சாக,
உயிர் இருக்க,
உலவுபவர் சித்தரன்றோ?
நான் யாரு?
சித்தனா? தவசியா?
பிழைக்கச் சொத் தெதுவும்
பாட்டனோ வைக்க வில்லை!
அழைத்து வித்தை ஏதும்
அப்பனோ புகட்ட வில்லை!
இதற்காக,
ஆண்டவன் கொடுத்த மூளை
அடுப்படிப் பூணையாகுமா?

நீண்ட விழியாள் துணையால்
குங்குமத்தைத் தண்ணீரோடு
குலுக்கிக் கலர் செய்தேன்
தங்காமல் உப்பைப் போட்டுத்
தனியான சோடா செய்தேன்
ஏழைக் கென்றிரங்கி
எளிதான் விலையில் விற்க
கருவாடு போன்ற வாழைப்
பழங்களும்
புகையிலைக் காம்பும்
பீர்க்கங் இலையைப் பழிக்கும்
வெற்றிலையும் வெட்டுப் பாக்கும்

தின்னப் பயல்களுக் கென்று
 பலுஞும்
 பெப்பர் மெண்டும்
 பெரியவர் களுக்கென்று
 நெய்ப் பொடியும்
 லேகா மருந்தும்
 வகையாகச் சேர்த்து வைத்தேன்.

நாரணன் பெட்டிக் கடையின்
 நாமமே பரவலாச்சு
 இன்று கடன் இல்லை என்ற
 எச்சரிக்கை எதிரே இருக்கும்
 என்பேச்சு தெனாய்ச் சொட்டும்
 குழைவிலே வாங்கு வோர்கள்
 வண்டாகி, பின்னர்
 வாடிக்கைக் காரராக
 ஆண்டிரண் டோடும் முன்னே
 தத்துவங்கள் பொய்க்கக் கண்டேன்
 பலதத்துவங்கள் கவிழிக் கண்டேன்
 உயிரற்ற ஜடத்தில் பெருக்கம்
 உண்டாகா தென்ற கொள்கை
 பொய்ப்பதை நானே கண்டேன்.

இருபது ரூபாய் முதலே
 இருநூறாக மாறி
 ஏற்றம் எனக்களிக்க
 உருமாலை வாங்கிக் கொண்டேன்
 ஓராளை ஆகி விட்டேன்
 உருமாலை நாரண னாய்
 உருமாறி உயர்ந்த பின்னர்
 அகமடியார் தெருவில் சின்ன
 அங்கயற் கண்ணி மளிகைக்
 கடை யொன்று வைத்து விட்டேன்
 சம்பளத்தை அள்ளி வீச
 சுரங்கம் சுரக்க வில்லை
 தொதாகப் பொடிப் பையன்கள்
 சம்பள மில்லா துழைக்க
 தொழிலிலே தேர்ச்சி கொள்ள
 முல்வந்து தொங்க வில்லை
 எனவே

கோழியுடன் எழுந்திருந்து
 கோட்டானுடனே துயிலும்
 கோலமே வாழ்க்கை யாச்ச
 சரக்கோ கொஞ்சம்
 எட்டுமணி நேரம்
 தட்டாது விற்றால்
 தட்டில் மிச்சம்
 தங்கி இருக்குமா?
 இப்படிக் கிருக்க,
 எனவேறு இரவில்
 இராஜ்யம் வகித்தால்
 என் உருமாலை மட்டும்
 கிழியாமல் போமா?
 போனாலும்
 நீண்ட விழியாளின் அருள்
 நீங்கவில்லை
 முதலுக்கு மோசம்
 மருந்துக்கும் காணோம்!

மண்ணெண்ணை பங்கிடு
 வந்தது அருளால்
 மண்ணெண்ணை வர்ணம்
 இரண்டு தான் என்றாலும்
 மஞ்சளும் வெளுப்பும்
 என்றாலும் பலபேர்கள்
 கறுப்பென்று கதறினர்
 தம்படி நாணயம்
 இல்லாமற் போனதும்
 முதலுக்கு மோசம்
 அனுகாத வேவியாய்
 உயிருள்ள அரணாய்
 உவந்திட முளைத்தது
 அங்கயற் கண்ணி
 அடிகளே சரணம்.

தம்பிடி மிச்சத்தைக்
 கேட்பவ ஸில்லை
 சில்லறைப் போருக்கு
 வருவோரும் இல்லை
 அங்கயற் கண்ணியின்

அவையோடும் அருளால்
எண்ணைக்குப் பின்னர்
அரிசிக்கும் பங்கிடு
தானாகத் தங்கம்
தடத்தில் கிடைத்தால்
ஓடென் ரொதுக்கநான்
பட்டினத் தாரா?

மீன்கொத்தி ஒன்று
உள்ளே இருந்ததால்
பங்கிட்டுக்கடை ஒன்று
பட்டென்று வைத்தேன்
பணக்காரன் ஆனேன்
பங்கிட்டுக் கடைகளால்
பணக்காரர் ஆனால்
பாவம் என்றேதே தோ
பேப்பரில் வந்தது
பாவமென்று ஒன்றில்லாவிட்டால்
பாருண்டா?
பசியுண்டா?
மண்ணில் பிறப்பதற்கு
நெல் ஒப்பும் போது
களிமண்ணில் கலந்திருக்க
அரிசி மறுப்பதில்லை!

நக்ஷத்திரம் போல
நல்முத்துப் போல
சுத்தமாக அரிசி விற்க
பங்கிட்டுக் கடை என்ன
சல்லடையா?
முறமா?
நெல் மிகவினா
பவகைக் காரியா?
மூட்டையைப் பிரிக்கும் முன்னர்
முந்நாறு பேரிருந்தால்
சவிப்ப தெங்கே?
புடைப்பதெங்கே?
புண்ணியம் செய்யத்தான்
பொழுது எங்கே?
அங்கயற் கண்ணியின்
அருளென்ன சொல்வேன்
பங்கிடு வாழ்க
பாழ்வயிறும் வாழ்க.

குறிப்பு:

இக் கவிதை எழுதப்பட்ட காலம் 1943—1944; இரண்டாம் உலகப் போர் முடிவுறும் நேரம். அக்காலத்தில் இந்திய மாநிலங்களிற் பங்கீட்டு முறை நிலவியது.

அக்காலத்தில் பங்கீட்டு முறையில் ஊழலும் கலப்படமும் சர்வசாதாரணமாய் இருந்தன. இவற்றைக் கண்காணிக்கும் ஆற்றல் அரசுக்கு இருக்கவில்லை, மாறாக அவற்றுக்கு அனுசரணை அளிக்கும் வகையில் அமைந்தது போலும்!

அரசின் கண்டிப்பு இல்லாமையால், வாழ்க்கைத் தத்துவங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாத, புத்திசாலியான ஒருவன். பங்கீட்டு முறை ஊழலையும் கலப்படத்தையும் பயண்படுத்திப் பணக்காரராக முடியும் என்பதை இக்கவிதை பாடுபொருளாகக் கொண்டு, அப்பொருளைக் கிண்டலோடும் மெல்லிய நகைச்சுவை ஒட்டத்தோடும் வெளிப்படுத்துகிறது.

குறியீட்டு விளக்க முறை அல்லது முற்றுருவகப் பண்பு முறை இப்பாடவில் சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

நாரணன்: எந்த வேலையுந் தெரியாத, முளையுள்ள எல்லாரையும் கூட்டி வருகிறான். “ஆண்டவன் கொடுத்த முளை அடுப்படிப் பூணையாகுமா?” பெட்டிக்கடை:- சிறு முதலோடு கூடிய வியாபாரத் தின் குறியீடு. அங்கயற்கண்ணி அந்தகால ஆட்சியின் குறியீடு. அங்கயற்கண்ணி அருள் - ஆட்சியின் மெத்தனமான போக்கு. உருமால்: பெரிய மனிதனானமைக்கான அடையாளம்.

“முதலுக்கு மோசம் மருந்துக்கும் காணோம் - முதலுக்கு அழிவில்லை; ‘‘மீன்கொத்தி ஒன்று உள்ளே இருந்ததால்’’ ஒடு மீன் ஒட்டவிட்டு உறுமீன் பிடிக்கும் மூளை; ‘‘மன்னில் பிறப்பதற்கு நெல் ஒப்பும்போது, களி மண்ணில் கலந்திருக்க அரிசி மறுப்பதில்லை’’ என்பது அரிசியில் களிமண் கட்டி கலப்பதை நியாயப்படுத்தும் கூற்று; நெல் களி மண்ணில் வளர்வதால், நெல்லில் இருந்து வந்த அரிசி களிமண்ணோடு உறவாடுவதிற் பிழையில்லை என்ற வாதத்திலே தோன்றும் நகைச்சுவை நயக்கத்தக்கது.

24. சி. வி. வேலுப்பிள்ளை கவிதைகள்

இலங்கையிலே, மலையக மக்களின் வாழ்க்கையைக் கருப்பொருளாக்கி இலக்கியம் படைத்து, அங்கே புதியதொரு எழுச்சியைத் தோற்றுவித்த மக்கள் கவிமணி சி. வி. வேலுப்பிள்ளை (1914 - 1984) அவர்கள், வட்டகொடை பூண்டுலோயாப் பகுதியைச் சேர்ந்த மடக்கும்புர தேயிலைத் தோட்டத்தினைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்.

ஹற்றன் கலைஞர் கல்லூரி, நுவரெலியா திரித்துவக் கல்லூரி, கொழும்பு நாலாந்தாக் கல்லூரி என்பவற்றில் ஆங்கிலத்தைப் போதனா மொழியாகக் கொண்டு கல்விகற்று ஆங்கிலத்தில் புலமை பெற்றவர். 1947 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலில், தலவாக்கொல்லைப் பிரதி நிதியாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டவர். இலங்கை இந்தியச் காங்கிரஸின் முக்கிய உறுப்பினராகவும் தொழிற்சங்கவாதியாகவும் விளங்கிப் பணி பல புரிந்தவர்.

S. kuga.

இவை எல்லாவற்றையும் விட, புகழ்பூத்த கவிஞராகவும் எழுத தாளராகவுமே அவரை இன்று இலக்கிய உலகம் போற்றுகிறது. ஜம்பதாண்டு காலம் இலக்கிய உலகிலும் பத்திரிகையுலகிலும் பிரகாசித்த சி.வி.யின் தனித்திறமை; அவர் தமது கருத்துக்களை ஆங்கில மொழியை ஊடகமாக்கி வெளிப்படுத்தியமை என்னாம். வான ஓாவி நிற்கும் மலைக்குலங்களின் மத்தியிலே ‘‘வாழ்வே தோட்டம்; தோட்டமே வாழ்வே’’ என்று கண்ணிருந்தும் குருடராய். தாதிருந்தும் செவிடராய். வாயிருந்தும் ஊமராய் வாழ்ந்த மக்களைப்பற்றி வெளியுலகம் அறிந்துகொள்வதற்கு அவரது ஆங்கிலப் படைப்புக்களே உதவின. அவரது இலக்கிய வாழ்வின் இறுதி இருபது ஆண்டுகளில் தமிழிலும் அவர் பல படைப்புக்கள் படைத்துள்ளார்.

S. kuga.

இவரது ஆங்கில ஆக்கங்களாக Vismajini என்னும் இசை நாடக மும் Wayfarer, In Ceylon's Tea Garden என்னும் கவிதை நூல் களும் The Boader Land என்ற நாவலும் Bow To Labour என்ற கட்டுரை நூலும் வெளியாயின. தமிழ் ஆக்கங்களாக ‘‘முதற் படி, என்னும் கட்டுரை நூலும், ‘காதல் சித்திரம்’, ‘வீடற்றவன்’ ‘இனிப் படமாட்டேன்’ என்னும் நாவல்களும் வெளியாயின: In Ceylon's Tea Garden என்ற ஆங்கிலக் கவிதை நூல் சக்தி அ. பாலையா என்பவரால் அழகு தமிழில் உணர்ச்சி குன்றாவகையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. அந் நூலிலிருந்து சில பாடல்கள் இங்குத் தரப்படுகின்றன.

தேயிலைத் தோட்டத்திலே.....

1. புழுதிப் படுக்கையில் புதைந்த எம் மக்களைப் போற்றும் இரங்கற் புகல்மொழி இல்லை பழுதிலா அவர்க்கோர் கல்லை இல்லை பரிந்தவர் நினைவுநாள் பருகுவார் இல்லை.

2. ஊனையும் உயிரையும் ஊட்டி இம்மண்ணை உயிர்த்த வர்க்கிங்கே உளங்கசிந் தன்பும் புனுவார் இல்லை அவர் புதைமேட்டி லோர் கானகப் பூவைப் பறித்துப் போடுவார் இல்லையே.

3. ஆழப் புதைந்த தேயிலைச் செடியின்
அடியிற் புதைந்த அப்பனின் சிதைமேல்
ஏழை மகனும் ஏறி மிதித்து
இங்கெவர் வாழவோ தன்னுயிர் தருவன்.
4. என்னே மனிதர்! இவரே இறந்தார்க்கு
இங்கோர் கல்லறை எடுத்திலர் வெட்கம்!
தன்னை மறைக்கத் தானோ அவ் விறைவனும்
தளிர்பகும் புல்லால் தரை மறைத்தனனே.
5. வாடிய ரோசா மலரிதழ் போல
வாடியே அன்னார் வாழ்க்கை கழிந்தது
கூடிய வழக்கக் கொடுமைகள் யாவும்
கூர்முள் எனவே குடிகுடி தொடர்ந்தன
6. ஓர்நூற் றாண்டு உதயமும் மறைவும்
ஒங்குறு பேரிகை ஒலிக் குழுறவிலே
உருவு மழிந்து ஒன்றன்பின் ஒன்றென
உருண்டன புரண்டன ஒழிந்தன கண்ணர்.

குறிப்பு:

“தேயிலைத் தோட்டத்திலே” என்ற பாடங்கள் பற்றி, பம்பாயி விருந்து வெளியாகும் “இல்லஸ்ரட் வீக்வி ஓவ் இண்டியா” என்னும் ஆங்கிலச் சஞ்சிகை பின்வருமாறு கூறுகிறது: “தன்னுடைய வியர்வை, குருதி, எலும்பு அத்தனையையும் தேயிலை நிலத்துக்கு உரமாகக் கொடுத்துவிட்டு, இன்னும் ஒதுக்கப்பட்ட கூவிகளாகக் கருதப்படும் மக்களைப் பற்றிய கவிதைகள் இவைகள்.”

பிஜித் தீவிலே கரும்புத் தோட்டத்திலே தமிழர் அனுபவித்த அல்லவுகளை உள்ளக் குழுறலோடு எடுத்தியம்பினான் மகாகவி பாரதி. அவனைப் போன்றே எமது கவிஞரும் மலையகத்து தேயிலைத் தோட்ட மக்களின் அவல வாழ்வு கண்டு உள்ளங் குழுறுகிறார்; ஏங்குகிறார்; இரங்குகிறார். அவற்றின் வெளிப்பாடே “தேயிலைத் தோட்டத்திலே” என்ற கவிதை

ஓரு நூற்றாண்டு காலமாக மலையக மக்கள், இந்த இலங்கை மண்ணின் செழிப்புக்காகத் தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பனித்து, என்றுமே பிறர் வாழ்வதற்காகத் தாம் வாழ்ந்து இம் மண்ணுக்கு உயிருட்டினர்; “இந்த மண்ணை உயிர்த்தனர்”

அந்தத் தியாகிகளான தொழிலாளர் இறந்தபோது என்ன நிகழ்ந்தது என்பதே இப்பாடற் பகுதி மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் முக்கிய கருத்தாகும்.

“அவர் புதைமேட்டிலோர் கானப்பூவைப் பறித்துப் போடுவாரில்லை” என்றும் “இங்கோர் கல்வரை எடுத்திலர்” என்றும் கழிவிரக்கப்படுகிறார்.

மாறாக என்ன நடந்தது? அப்பன் புதையுண்ட அந்த இடத்தின் மேல் மகன் மிதித்து நடக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. அவன் ஏன் நடக்கிறான்? “இங்கு எவர் வாழுவோ தன்னுயிர்” தருவதற்காக நடக்கிறான்.

இவ்வாறான நெஞ்க சடும் பல கருத்துக்களை, இறப்பின் போது கூட நினைவு கூரப்படாத, மரியாதை சிறிதும் அளிக்கப்படாத, தேயிலைத் தோட்ட வாழ்வியலை இப்பாடற் பகுதியிலே உணர்ச்சியலைகள் மோத எமக்குக் காட்டுகிறார் சி. வி.

அவரது ஏக்கவுணர்வின் உச்சிநிலையினை 4ஆம் பாடவின் சுற்றியும் அவரது கையறு நிலையினை 5ஆம் 6ஆம் பாடல்களும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

கொலம்

மிற்சேர்க்கை

கால அடிப்படையில் இலக்கியப் பண்பு - ஒரு நோக்கு

சங்க காலம் தொடக்கம் இக்காலம் வரை தோன்றிய செய்யுள் இலக்கியங்கள், ஒவ்வொரு காலத்துக்குமுரிய சில பண்புகளைப் பெற்றுள்ளன. அப்பண்புகள் அவ்வக் காலத்திலே தோன்றிய நூல்களில் எவ்வாறு துவங்குகின்றன: எவ்வாறு நெகிழ்ச்சியும் மாற்றமும்பெற்று வளர்ந்தன என்பவற்றை நோக்குதல் பயனுடையதாய் அமையலாம்.

1.0 சங்க காலம்: கி.பி. 1-3 ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப் பகுதி: இக்காலப் பகுதியிலே தோன்றிய இலக்கியங்கள்: எட்டுத் தொகை; பத்துப் பாட்டு என்பன. இந்தச் செய்யுட் கோவையில் இடம்பெறுவன; புறநானூற்றில் 4 செய்யுள்கள்; நற்றினை, குறுந்தொகை, கலித்தொகை என்பவற்றில் வகைக்கு 2 செய்யுள்கள்.

1.1 சங்கச் செய்யுள்கள் தினை இலக்கியங்கள். அதைத் தினைக்குரிய ஏழு தினைகளும் அவற்றின் துறைகளும் புறத்தினைக்குரிய பண்ணிரு தினைகளும் அவற்றின் துறைகளுமாய் ஒரு வகைக் கட்டுக்கோப்புக்குள்ளே பாடு பொருள்கள் அமைந்துள்ளன.

எடுத்துக்காட்டு: “நளியிரு முந்தீர் ஏணியாக” என்று புறநானூற்றுப் பாடல் பாடாண் திணையாகவும் செவியறிவுறூடு என்பது துறையாகவும் அமைந்துள்ளது. நற்றினையில் ‘‘மையற விளங்கிய” என்ற செய்யுள் நெய்தல் திணையும் தலைவன் சிறைப் புறத்தானாகத் தோழி சொல்லி வரைவு கடாயது என்னும் துறையும் கொண்டது.

- 1.2 ஒவ்வொரு திணைக்குமுரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள்களில் உரிப்பொருளுக்கே சிறப்பிடம் நல்கப்படுகிறது.

எடுத்துக்காட்டு: குறிஞ்சித் திணைக்குமுரிய உரிப்பொருள் புணர்த் தலும் புணர்தல் நிகழ்வுகளுக்கு ஏதுவான நிகழ்வுகளும், “கொங்குதேர் வாழ்க்கை” என்ற குறுந்தொகைப் பாடவில். புணர்தல் நிமித்தமான நலம் பாராட்டுதல் உரிப்பொருளாய் அமைகிறது; “தேந்திந்தொடை” என்ற புறநானூற்றுப் பாடவில் கைக்கிளையின் புறமான பாடாண் திணையில், பாண்ண ஆற்றுப்படுத்தும் பாணாற்றுப்படை உரிப்பொருளாய் அமைகிறது.

- 1.3 உரிப்பொருளைச் சிறப்பிக்கும் சூழ்நிலையை உருவாக்குவனவாக முதல், கருப்பொருள்கள் அமையும் பண்பை உணரவாம்.

(எடுடு) “மாமலர் முண்டகத் தில்லையோடு” என்னும் கவித தொகைச் செய்யுளில் “உயர்மணல் ஈக்கர் மேல்” என்பதால் நெய்தல் நிலமும் “புள்அல்கும்” என்பதால் மாலை நேரமும் ஆகிய முதற் பொருள்கள் இடம்பெறுகின்றன. முதற்பொரு ளோடு முண்டகம், தில்லை, தாழை, நாரை முதலிய கருப் பொருள்களும் இணைந்து இரங்கல் என்னும் உரிப்பொருளைச் சிறப்பிக்க வந்தன.

- 1.4 சங்கச் செய்யுள்களில் வருணனைப் பண்பு குறைந்தும் உணர்வு வெளிப்பாட்டுப் பண்பு மிகுந்தும் விளங்குதலைக் காணலாம்.

(எடுடு) புறநானூற்றில் வரும் “இளையோர் குட்டார் வளையோர்” என்ற பாடவில், வருணனை இடம்பெறாது சோக வணர்வின் மிகுதிப்பாடுகாணப்படுகிறது. அவ்வாறே “யாழும் ஞாழும்” என்ற குறுந்தொகைப் பாடவில் அங்கின் உயர்நிலை மிகுந்து காணப்படுகிறது.

- 1.5 சங்க இலக்கியங்கள் அக்கால மக்களின் இயற்கையோடொட்டிய வாழ்வினைப் புலப்படுத்துவன்.

(எடுடு) குறிஞ்சியின் நிலத்தன்மையும் சிதளம் மிகுந்த காலத் தன்மையும் அங்குள்ள கருப்பொருள்களும் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் காணப்படுகிறது.

களின் பல்வேறு ஒழுக்கங்களிலே, புணர்தலுக்கும் புணர்தல் நியித்தத்துக்கும் பேரூபகாரப்பட்டன.

- 1.6 சங்க காலத்தில் எடுத்துக்கொண்ட ஒரு கருத்தை ஒரு செய்யில் - தனிப்பாட்டில் - கூறிமுடிக்கும் பண்பு பின்பற்றப்பட்டது.

(எ+டு) புறநானூற்றில் உழவர் குடியைக் காத்தலின் அவசியத்தை “நளியிரு முந்தீர் ஏணியாக” என்ற செய்யினும் தலைவியை விரைந்து மனம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்னும் கருத்தைத் தோழி நயக்கத்தக்க நாகரிகத்தோடு கூறுந் தன்மையைக் கலித்தொகையில் “மாமலர் முண்டகத்து” என்ற செய்யினும் காட்டி நிற்கின்றன.

- 1.7 சங்கச் செய்யுள்கள் இயற்கையோடு இணைந்து பிணைந்த மக்கள் வாழ்வைச் சித்தரிப்பனவாயினும், அவற்றில் இயற்கை வருணானை தனித்து இடம்பெறுதல் அரிது. அது உவமைப் பாங்காகவும் அடைமொழிப் பாங்காகவும் அமைந்துள்ளது

(எ+டு) வண்டுகள் ஆம்பஸ் மலரிலிருந்து தேன் நுகரும் காட்சி, பண்ணன் சிறு குடிக்கு அடைமொழியாக்கப்படுகிறது. (புறநானூறு, தேந்தீந்தொடை)

- 1.8 கூற எடுத்துக்கொண்ட பொருளை விளக்கஞ் செய்வதற்கும் உணர்வைலகளைப் பொங்கி எழச் செய்வதற்கும் பொருத்த மான உவமைகள் சங்கச் செய்யுள்களில் நிறைந்துள்ளன.

(எ+டு) “ஞாயிறு கூமந்த கோடுதிரள் கொண்ணு”, “கயத்து வாழ் யாமை காழ் கோத்தன்ன்” (புறம்) “மையற விளங்கி... எழுமீன் போல்”, “உள்ளுர்க் குரிஇக் கருவுடைத்தன்ன்”, (நற்றிணை), “செம்புலப்பெயல் நீர் போல்” (குறந்தொகை) “நிறையழி கொல் யானை நீர்க்கு விட்டாங்கு (கலி).

- 1.9 குறிப்பாகக் கூறவேண்டிய பொருளைப் புலப்படுத்துவதற்கு உள்ளுறை உவமமும் இறைச்சியும் கையாளப்படும் பண்பு இடம்பெறுகிறது. (எ+டு) “மையற விளங்கிய” என்ற நற்றிணைப் பாடவில் தோழி கடற்றுறையில் நீர்க்காக்கை ஆணும் பெண்ணுமாய் நீராடும் நிகழ்வைக் காட்டுவதன் மூலம் இறைச் சிப் பொருளாகத் தலைவியைத் தலைவன் விரைந்து வரைதல் வேண்டுமெனக் கூறுகிறாள். “மாமலர் முண்டகத்தில்லை” என்னும் கலியில் தலைவன் இயல்பை வெளிப்படையாகக் கூறுவது நாகரிகமன்று எனக் கருதிய தோழி, “முடத்தாழைப் பூ மலர்ந்தவை போல புள்ளல்குதுறைவு” என்ற உள்ளுறை உவமத்தின் மூலம் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள்.

I.10. சில எழுத்துக்களாலான சொற்கள் தொகைச் சொல்லாக இயைபு கொண்டு அதனால் சொற் செறிவும் பொருட்செறி வும் விளங்கும் பண்பைக் காண முடியும்.

(எ + டு) “கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி.” - இதில், கொங்குதேர் - வேற்றுமைத்தொகை; தேர்வாழ்க்கை-வினைத்தொகை; வாழ்க்கைத் தும்பி - வேற்றுமைத்தொகை; அஞ்சிறை - பண்புத்தொகை; சிறைத் தும்பி - வேற்றுமைத் தொகை இவ்வாறாகப் பாடல் முழுவதும் தொகைச் சொற்கள் அமைந்துள்ளன. ஏனைய பாடல்களும் இவ்வாறே.

I.11. ஒரு கூற்று நாடகப் பண்பு சில அகப்பாடல்களிலும் புறப் பாடல்களிலும் காணப்படுகின்றன. (எ + டு) குறுந்தொகையில் ‘யாயும் ஞாயும்’ என்னும் பாடல்.

I.12. சங்கப்பாடல்களில் நிலைபேறான உண்மைகள் ஆங்காங்கு கூறப்படுகின்றன.

(எ+டு) ‘பகடுபுறந் தருநர் பாரமோம்பி
குடிபுறந் தருகுவை யாயின்’ (புறம்)
‘உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்’ (புறம்)
‘ஆற்றுத் தென்பது ஒன்றலந்தவர்க்குதவுதல்
.....
பொறையெனப்படுவது போற்றாறைப் பொறுத்தல் (கவி)

2.0. சங்கம் மருவிய காலம்: கி.பி. 4 - 6 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதி; சங்ககாலத்தை அடுத்து வந்த காலம் என்ற கருத்தில் இவ்வாறு கூறப்படுகிறது. இக்காலப்பகுதி இலக்கியமாகச் செய்யுட்கோவையில் இடம்பெறும் நூல் சிலப்பதி காரம்.

2.1. சங்க காலத்தில் இன்ன பொருள்கள் தாம் பாடு பொருளாக அமைய வேண்டுமென இருந்த மரபு நெகிழ்ச்சி அடைகிறது. சிலப்பதிகாரம் கண்ணகி கதை கூறும் காப்பியமாயினும் சங்க கால அகத்தினைச் சாயலும் நிழலாடுகின்றன. ஆய்ச்சியர் குரவை (முல்லை), குன்றக் குரவை (குறிஞ்சி) நாடு காண்காதை (மருதம்), கானல்வரி (நெய்தல்), வேட்டுவவரி (பாலை), புறப்பொருட் சாயல்களும் இடம் பெறுகின்றன. காட்சிக்காதை, காலகோட்காதை, நீர்ப்படைக்காதை, நடுகற்காதை.

- 2.2 ஒரு பொருளை ஒரு தனித்தீவில் செய்யுளிற் கூறிடும் சங்க காலப்பண்பு இக்காலப் பகுதியில் மாற்றம் பெறுகிறது. குடிமக்களில் ஒருத்தியான கண்ணகி கதை, பல தொடர்ந்தீவில் செய்யுள்களால் காதையென்னும் கூறுகளாகப்பட்டுச் சொல்லப்படுகிறது.
- 2.3. சங்கச் செய்யுள்களில் மூவேந்தர், வள்ளல்கள், குறுநிலமன் நர்கள் என்போரின் பெருமையும் வீரமும் கூறப்பட. இக்காலப் பகுதியில் குடிமகளான கண்ணகியின் பெருமையும் வீரமும் கூறப்படுகிறது. இது இக்காலப்பகுதி இலக்கியப் பண்பிற் குறிப்பிடத்தக்கது.
- 2.4. சங்கச் செய்யுள்களிற் பெரும்பான்மையாக அகவலும் சிறுபான்மையாகக் கலியும் பரிபாட்டும் இடம்பெற, இக்காலப் பகுதியில் அகவலோடு வெண்பாவும் விருத்தவகையும் மக்கள் பாடல் வகையைச் சேர்ந்த பாடல்களும் இடம் பெறுகின்றன. வழக்குரை காதையில் அகவல், வெண்பா, விருத்தம் என்று யாப்பு வகைகள் இடம் பெறுகின்றன.
- 2.5. நாட்டுப்புற மக்களின் வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு, சமய வழிபாடு என்பவற்றைக் காட்டும் பண்பு தெரிகிறது. (எ+டு) குன்றக்குரவை, ஆய்ச்சியர் குரவை, வேட்டுவவரிடு.
- 2.6. இக்காலப் பகுதியில் வாய்மொழி இலக்கியங்களான நாட்டார் பாடல்கள் இலக்கியத் தகைமை பெறுகின்றன. (எ+டு) சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெறும் வரிப்பாடல்களும் அம்மானையும்.
- 2.7. சங்க காலத்திற் பாண்ரும் விறலியரும் இசைக் கலையையும் ஆடற்கலையையும் வளர்த்தனராயினும் அவற்றின் நுட்பங்களையும் இலக்கணங்களையும் சங்கம் மருவிய கால நூலான சிலப்பதிகாரத்திலேயே விரிவாக அறிய முடிகிறது.
- 2.8 இக்காலத்திலே இயற்கை வருணணை தனித்துச் சிறப்பிடம் பெறும் தன்மையினைக் காணமுடிகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் அந்தி மாலை சிறப்புச் செய்காதை இதற்கு உதாரணமாகும்.
- 2.9 இக்கால இலக்கியமான சிலம்பிலே நாடகப் பண்புகள் தெளி வாகக் காட்டப்படுகின்றன. வழக்குரை காதையில், கண்ணகி - வாயிற் காவலன்: வாயிற் காவலன் - பாண்டியன்: பாண்டியன் - கண்ணகி உரையாடலில் அப்பண்பு தெளிவாகிறது.

2. 10 சங்க காலத்திலே காணப்பட்ட இறுக்கமான மொழிநடை இக்காலத்திலே நெகிழ்ச்சியடைகிறது. சங்க காலத்திலே தொகைச் சொற்கள் பெரிதும் பயின்று வந்த தன்மை மாறி. விரித் துரைக்கும் தன்மையும் வாக்கிய அமைப்பில் நெகிழ்வுத் தன்மையும் காணப்படுகின்றன.

(எ+டு) “வாயில் வந்து கோயில் காட்டக் கோயில் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி நீர் வார் கண்ண மெம்முன் வந்தாய் யாரையோ நீ மடக் கொடியோய் என”

3. 0 பல்லவர் காலம்: கி. பி. 7-9 ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதி. இதனை அக்காலத்துத் தோன்றிய பக்தி இலக்கிய காலமெனவும் அழைப்பார். இக்காலப் பகுதிக்குரிய நூல்களாக, திருவாசகமும் நாச்சியார் திருமொழியும் இச்செய்யுட் கோவையில் இடம்பெறுகின்றன.

3. 1 இறைவனின் திருவருள் திறத்தை நினைந்து நினைந்து உள் எத்தை உருக்கும் பக்தி இலக்கியத்தின் எழுச்சி இக்காலப் பகுதியின் தனிப் பண்பாகும். திருவாசகமும் நாச்சியார் திருமொழியும் இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டுக்கள்,

3. 2. சங்க காலத்தில் நிலவிய தனிச்செய்யுள் மரபு பெரிதும் மாற்ற மடைந்து, பல தொடர்நிலைச்செய்யுள்களாற் பாடுபொருளை விரித் துக் கூறும் பண்பு இக்காலத்தில் வளர்ச்சிபெற்றது. பக்தி இலக்கியங்களில் பத்துப்பாட்டுக் கொண்ட பதிகங்கள் இடம் பெற்றன. (எ+டு) திருப்பள்ளி எழுச்சியும் வாரணம் ஆயிரம் என்னும் நாச்சியார் திருமொழியும் பதிகங்களாய் அமைந்துள்ளன.

3. 3. வாய்மொழி இலக்கியமான நாட்டார் பாடல்களில் ஒரு சிறப்புத் தொடர்மொழி, தொடர்ந்துவரும் பாடல்களில் மீண்டும் மீண்டும் வரும் பண்புண்டு. அப்பண்பைப் பின்பற்றிச் சில பதிகங்கள் எழுந்துள்ளன.

(எ+டு) திருப்பள்ளி எழுச்சிப் பதிகங்களில் இறுதி அடிதோறும் “எம் பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே” என வரும்: வாரணம் ஆயிரம் என்னும் நாச்சியார் திருமொழியில் “கணாக்கண் டேன் தோழிநான்” என வரும்.

3. 4. சங்கம் மருவிய காலந்தொடக்கம் நிகழ்ந்த வடமொழிச் செல்வாக்கால், பூரண இதிகாசக்கதைகள் பக்தி இலக்கியத் தில் இடம்பெற்று உணவர்ப் பெருக்கையும் மக்கள் மனத்தை ஈர்க்கும் தன்மையையும் உண்டாக்கின.

3.5. வடமொழிச் சொற்கள் கணிசமானவுடைய இடம்பெறும் தன்மையை இக்காலப் பக்தி இலக்கியத்திற் காணலாம். குறிப் பாக ஆழ்வார் திருமொழிகளில்.

(எ-டு) “வாரணமாயிரம்” என்னுந் திருமொழியில் வரும் வாரணம், தோரணம், மந்திரித்து, மந்திரம், தீர்த்தம் முதலியன்.

3.6. சாதாரண மக்கள் பக்தியுணர்வில் மூழ்கித் திளைப்பதற்காய், அவர்கள் பாடும் நாட்டுப் பாடல் அமைப்பில் பல பதிகங்கள் பாடப்பட்டன.

(எசுடு) திருவாசகத்திலே வரும் திருவம்மானை, திருச் சாழல், திருப்பொன்னுாசல்.

3.7. சங்ககாலத்திலே செய்யுள் மரபாய் அமைந்த அகத்தினைக் காதல், இக்காலப் பக்தி இலக்கியத்திலே தெய்வீகக் காதலாய் ஆண்டவனைத் தலைவனாகவும் ஆண்மாவைத் தலைவியாகவும் பாவித்துப் பாடும் தன்மை தோன்றியது.

(எ+டு) திருக்கோவையார்.

3.8- உயரிய கற்பனைகள் இக்காலப் பக்தி இலக்கியத்திற் பக்தியுணர்வைத் தூண்டும் வகையில் இடம்பெற்றன- (எ-டு) நாச்சியார் திருமொழியில் ஆண்டாள் கண்ணனை மணப்பதாகக் காணும் கனா.

3.9. வளமான உவமைகளும் மெய்ஞ்ஞானக் கருத்துக்களும் உருவகமும் செறிந்துள்ள பண்பைக் காண முடிகிறது (எ-டு) “நின்திருமுகத்தின் கருணையின் சூரியன்”-உவமம்; பூதங்கள் தோறும் உன்னைக் கண்டறிவாரே” - மெய்ஞானக் கருத்து; களிதருதேனே, கடலமுதே; கரும்பே-உருவகம்.

3.10. ஒழுகிசையோடு கூடிய சொல் நேர்த்தியும் பொருள் விளக்கமும் ஒன்றுகூடிவரும் பண்பால் பதிகங்களை இலகுவாக மனனம் செய்ய முடிகிறது.

4.0. சோழர் காலம்: 9ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி தொடக்கம் 14ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப்பகுதி; இக்காலப் பகுதியிற் பெருங் காப்பியங்கள் பல தோன்றியமையாற்காப்பிய காலம் எனவும் கூறுவர். இக்காலப் பகுதிக்குரிய நூலாகச் செய்யடகோவையில் கவிங்கத்துப்பரணி இடம்பெறுகிறது.

- 4.1. பெரியபுராணம், கம்பராமாயணம், சீவகசிந்தாமணி முதலிய பெருங்காவியங்கள் மாத்திரமன்றி நளவெண்பா, கலிங்கத் துப்பரணி, குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழ், தூக்க யாகப்பரணி முதலிய சிற்றிலக்கியங்களும் இக்காலப் பகுதி யிலே தோன்றின.
- 4.2. போறைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடப்பட்ட சில நூல்களில் சிறப்புடையது, கலிச்சக்கரவர்த்தி சயங்கொண்டார் பாடிய கலிங்கத் துப்பரணி, இது புறப்பொருள் சார்பான போர்ப்பிரபந்தம்.

- 4.3. இக்கால இலக்கியங்களிலே பல வகை வருணணைகள் இடம் பெறுந் தன்மையைக் காணலாம். அப்பண்பினைக் கலிங்கத் துப் பரணியும் காட்டுகிறது. காளி இருக்கும் காடு, காளி, பேய்கள் என்பவற்றின் வருணணைகள் சுவைபட இடம் பெறுகின்றன.

(எ+டு) பேய்களின் வருணணை

“கொட்டு மேழியும் கோத்தன பல்லின
கோம்பி பாம்பிடைக் கோத்தனிதாலிய
தட்டிவானைத் தகர்க்கும் தலையின
தாழ்ந்து மார்பிடைத் தட்டும் உதட்டின.

- 4.4. இக்காலப்பகுதியில் தாழிசை, துறை, ஷருத்தம் என்பன பெருவழக்குப் பெற்ற யாப்பு முறைகளாய் அமைகின்றன. தாழிசை யாப்பு நாட்டார் பாடல் மரபை ஒட்டியது. தாழிசை யிலே சந்த வேறுபாடுகளைப் புகத்தி உணர்ச்சி, பொருள் நிகழ்வு என்பவற்றில் வேறுபாடுகளைக் காட்டும் பண்பு காணப்படுகிறது.

(எ+டு) எடு மெடு மென வெடுத்த வோர்

இக்கொலாவி கட்டொலி இக்ககவே
விடுவிடுவிடு பரிகரிக் குழாம்
விடும்விடும் எனும் ஓலி மிகைக்கவே
இது சந்தத்தால் போர்க்களத்தைக் கண்முன்னே காட்டும்
[தன்மை

- 4.5. சோழர் காலத்து இலக்கியங்களிலே புதுமையான பாடுபொருளைக் கொண்டதாகக் கலிங்கத் துப்பரணி விளங்குகிறது. பெரும் போர் முடிந்த பின்னர் போர்க்களத்திலே பேய்கள் பரணி நாளில் நினைக்கூழ் அட்டு, காளிக்குப் படைப் பதாகக் கருதப்படும் ஜுதிகமே பாடுபொருள். இதன் மூலம் போரில் வென்ற வேந்தன் புகழ் பேசப்படும். கலிங்கத் துப்

பரணியில் குலோத்துங்க சோழனின் வெற்றிச் சிறப்புச் சொல்லப்படுகிறது.

- 4.6. இக்காலப் பகுதியில் ஒன்பான் சுவை செறிய இலக்கியங்கள் தோன்றியமைக்குக் கலிங்கத்துப்பரணி நல்லதோர் எடுத்துக் காட்டு. பதம் பார்ப்பதற்காக இரு பாடல்கள்:

வியப்பு: காட்டின் இயல்பு:

செந்நெருப்பினைத் தகடு செய்து பார்
செய்தது ஒக்கும் அச்செந் தரைப்பரப்பு
அந்நெருப்பினில் புகை திரண்டது ஒப்பு
அல்லது ஒப்புறா அதனிடைப் புறா.

நகை: மடைப்பேய் கூழ் வார்த்தல்
•பொல்லா ஒட்டைக் கலத்துக்கூழ்
புறத்தே ஒழுக மறித்துப் பார்த்து
எல்லாம் கவிழ்த்து திகைத்திருக்கும்
இழுதைப் பேங்க்கு வாரிரோ.

- 4.7. உவமையணி நலத்தோடு, தற்குறிப்பேற்றம், உருவகம், உயர்வு நவிற்சி முதலிய அணிநலப் பண்புகளை இக்கால இலக்கியங்களில் பரக்கக் காணலாம். (எ+டு) உவமை: “வற்றியபேய்.....பாம்பு புறப்படுமால்” தற்குறிப்பேற்றம்: “இரு பொழுதும்.....அன்றோ” (காடு பாடியது)

- 5.0 நாயக்கர்காலம்: 15 - 17 ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலப் பகுதி: இக்கால இலக்கியப்பொதுப் பண்பை நோக்கி இதனை சந்த இசைப்பாடற் காலம் எனவும் கூறுவர். இக்காலப்பகுதி இலக்கியமாக இச்செய்யுட் கோவையில் இடம் பெறுவது குமராகுபரர் பாடிய மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்.

- 5.1. இக்காலப் பகுதியிலே தோன்றிய நூல்கள் பொருளாழம், எளிமை, ஒழுகிசை என்னும் பண்புகள் வற்றியும் சந்தச் சிறப்பு, சொல்லலங்காரம் முதலிய பண்புகள் மிகுந்தும் காணப்பட்டன.

- 5.2. கொண்டு கூட்டியன்றிச் செம்பாகமாகப் பிரித்து எளிதிற் பொருள் கொள்ளும் பண்பு குறைந்து சாதாரண மக்களாற் படித்துணர முடியா இயல்பினவாய் வித்துவுச் சிறப்பு மிக்கன வாய் இக்கால இலக்கியங்கள் விளங்கின.

- 5.3. இயற்கைக் காட்சிகள் கூட வித்துவ வல்லபத்தாலும் எல்லை கடந்த கற்பனையாலும் புணையப்பட்டமையால் சொல்லப் படும் காட்சியின் இயற்கையைக் காணமுடியாத தன்மை தோன்றியது.
- 5.4. பிரபந்த வகைகளிற் பல இக்காலப் பகுதியிலே தோன்றின. பரணி. உலா, கலம்பகம், பிள்ளைத் தமிழ், நான்மணி மாலை, மும்மணிக் கோவை என்பன அவற்றுள் குறிப்பிடத் தக்கவை.
- 5.5. அரசர்களின் குணவிசேடங்களையோ மக்களின் வாழ்வியலையோ பொருளாகக் கொண்டு இக்கால இலக்கியங்களிற் பெரும்பாலானவை அமையவில்லை. மாறாக மக்களுக்கு விளங்காத தத்துவச்சார்பு, சமயச்சார்புடைய இலக்கியங்களே தோன்றின.
- 5.6. இக்காலப் பகுதியிலே கடின யாப்பு முறை கையாளப்பட்ட மையைக் காணலாம். யமகம்த் திரிபு, மடக்கு, சித்திரக்கவி, சிலேடை முதலியன் அவற்றுட் சில.
- 5.7. இக்காலப் பகுதியிலே தோன்றிய குமரகுருபரரின் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், பக்தி இலக்கியப் பண்புடையதாய் உள்ளத்தைத் தொடுவதாய் அமைந்திருந்தது.
- 5.8. வடமொழி மாத்திரமன்றி, இந்தி. மராட்டி முதலிய வேற்று மொழிச் சொற்களும் இக்காலப் பகுதியில் தமிழில் கலப் புறுவதைக் காணலாம்.
- 5.9. மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ் நாயக்கர் காலத்துத் தோன்றிய ஏனைய இலக்கியங்களுக்கு விதிவிலக்காகப் பொருண்யம், செழுமையான சொல்லாட்சி, கற்பனைத் திறம், சந்த இன்பம் என்பன பெற்றுச் சிறந்த இலக்கியமாக விளங்கியது.
- 6.0. ஐரோப்பியர் காலம்: 18 - 19 ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதி, இக்காலப்பகுதி நூல்களாகச் செய்யுட் கோவையிலே திருக் குற்றாலக் குறவஞ்சி, இராமநாடகக் கீர்த்தனைகள், இரட்சணிய யாத்திரிகம், இராசநாயகம் என்னும் நூல்கள் இடம் பெறுகின்றன.
- 6.1. இக்காலப் பகுதியை இசை நாடகக் காலம் எனவும் அழைப் பர். இக்காலப் பகுதியில் பள்ளு, குறவஞ்சி, நொண்டி நாடகம், கீர்த்தனை நாடகம் என்பனவாகப் பல இசைநாடக நூல்கள் தோன்றின. திரிகூட்ராசப்பகவிராயர் இயற்றிய

திருக்குற்றாலக் குறவுஞ்சி, அருணாசலக் கவிராயர் பாடிய இராம நாடகக் கீர்த்தனைகள் என்பன இவற்றிலே குறிப் பிடத்தக்கவை.

- 6.2. நாயக்கர் காலப் பிறபகுதியில் முகம்மதியர் ஆட்சி தமிழ் நாட்டில் நிலவியமையால், தமிழ்நாட்டைத் தாயகமாக்கிக் கொண்ட முஸ்லிம் தமிழ்ப் புலவர்கள் இஸ்லாம் மதச் சார் பான இலக்கியங்களை ஆக்கினர். வண்ணக்களஞ்சியப்புலவர் பாடிய இராசநாயகம் அவற்றுள் ஒன்று .
- 6.3. ஜோப்பியர் வருகையோடு கிறிஸ்தவசமயமும் பரவியமையால் அச்சமயச் சார்பான இலக்கியங்களும் தோன்றின. கிறிஸ்தவக்கம்பர் எனப் பாராட்டப்படும் கிருஷ்ணபிள்ளை பாடிய இரட்சனிய யாத்திரிகம் அவற்றுள் ஒன்று.
- 6.4. பல திறப்பட்ட மக்கள் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிப்பனவாய் உயிரோட்டமான பேச்சுமொழி வழக்கும் கலப்புற்று இலக்கியங்கள் தோன்றின. திருக்குற்றாலக் குறவுஞ்சியும் இராம நாடகக் கீர்த்தனைகளும் அத்தகையன.
- 6.5. சோழர் காலத்திலே தோன்றிய காவியங்களை அடியொற்றிச் சமயச்சார்புடைய தல புராணங்களும் பிற நூல்களும் இக்காலத்தில் தோன்றின. பெரும்பான்மை விருத்தப்பாவால் இயற்றப்பட்ட இந்நூல்கள் சீரிய செய்யுள் நடையும் பொருட் பொலிவும் அணிநலங்களும் கொண்டு விளங்கின. இந்த வகையில் அடங்குவன இரட்சனிய யாத்திரிகமும் இராசநாயகமும்.
- 6.6. தமிழில் எழுந்த முற்றுருவக்க் காப்பியமாக இக்காலப் பகுதியைச் சார்ந்த இரட்சனிய யாத்திரிகம் விளங்குகிறது.
- 6.7. கற்பனை வளம், சொற்செழுமை, பாடுபொருளுக்கேற்ற சந்த அமைப்பு முதலிய பண்புகளைக் குற்றாலக் குறவுஞ்சியும் இரட்சனிய யாத்திரிகமும் கொண்டு விளங்குகின்றன.
- 6.8. இந்து சமயச் சார்பான ஐதிகங்களை இராசநாயகத்திற்காணமுடிகிறது.
- 7.0. 20ஆம் நூற்றாண்டு: இக்காலத்துத் தோற்றிய இலக்கியங்களின் இயல்பைக் கருத்திற் கொண்டு, இக்காலப் பகுதியை விடுதலை வேட்கைக் காலம், மறுமலர்ச்சிக்காலம், புதுமை ஏற்புக் காலம், புதுக்கணிதத் வளர்ச்சிக்காலம் என்று பலவாறு அழைப்பார். இக்கால இலக்கியங்களாக இச்செய்யுட்கோவை

யிலே இடம் பெறுவன: பாரதியார் பாடல் தொடக்கம் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை கவிதைகள் ஈராகவுள்ள பதினொரு நூல்களின் சில பகுதிகள்.

- 7.1. இக்காலத்தெழுந்த இலக்கியங்களின் சிறப்பியல்பு, அவை மக்களோடு நெருங்கி உறவாடிய பண்பாகும், மக்கள் வாழ்வியலை விருப்பு வெறுப்புக்களை, சமுதாய இழிவுகளை, விடுதலை வேட்கையை, கபீட்ச வாழ்வை பாடு பொருளாகச் சொன்னிருந்தன. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக மகாகவி கவிதைகளையும் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை கவிதைகளையும் கூறலாம்.
- 7.2. குறியீட்டுப் பாங்காய், அல்லது முற்றுருவகப் பாங்காய்க் கவிதைகள் அமைந்து குறிப்பிடப்படும் பொருளை ஆழமாக வும் அழுத்தமாகவும் வெளிப்படுத்தின. (எடு) கம்பதாசனின் உதிர்ந்த மலர், மஹாகவியின் தேரும் திங்களும், நீலாவணனின் உறவு, பிச்சமூர்த்தியின் பெட்டிக்கடை நாரணன்.
- 7.3. பாரதி பழைமையிலே காலூன்றி நின்று சொல் புதிது, பொருள் புதிது, சவை புதிதாகக் கவிதையிலே தோற்று வித்த மறுமலர்ச்சியின் வீச்சினைப் பதினொரு பாடற்பகுதி யிலும் காணமுடிகிறது.
- 7.4. அகத்தினை புறத்தினைகளே பாடுபொருளாக அமைந்த சங்ககால மரபு காலத்துக்குக் காலம் மெல்ல மெல்ல நெகிழ்ந்து, இக்காலத்திற் கட்டுப்பாடின்றி எல்லாப் பொருளும் பாடுபொருளாய் அமையலாம் என்ற தன்மையை இக்காலக் கவிதைகளிலே காண முடிகிறது.
- 7.5. இக்காலப் பகுதியிலே, கு. ப. ராஜ்கோபாலன், ந. பிச்சமூர்த்தி என்போரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட புதுக் கவிதை இதம்பதமாகக் கவிஞர்களாற் னகயாளப்படும் தன்மையை இக்காலத்திற்குரிய தனிச் சிறப்பெனவாம். கம்பதாசன், மகாகவி, நீலாவணன், அண்ணல், சி. வி. வேலுப்பிள்ளை என்போர் புதுக்கவிதையை வெகு நேர்த்தியான ஊடகமாகக் கொண்டவர்கள்.
- 7.6. பழைமை முற்றிலும் புறக்கணிக்கப்படாது மரபு சார்ந்த கவிதைகளும் இக்காலத்தில் வளர்ந்துள்ளன. அவை பெரும் பாலும் விருத்தப்பாவகையால் இயன்றன; ஒழுகோசையும் எளிமையும் பொருட்பொலிவும் உணர்ச்சியும் கொண்டன.

இந்த வகையிலே செய்யுட் கோவையில் இடம்பெறும் பாரதி யார், பாரதிதாசன், விபுலானந்தர், சோமசுந்தரப் புலவர், புலவர்மணி என்போரின் பாடல்களைக் காட்டலாம்.

- 7.7. எனிலையான வாக்கிய அமைப்பமைந்த, செய்யுள் நடை பெரிதும் வளர்ந்து, கவிதைப் பொருளுக்கு உன்னதம் கொடுக்கும் தன்மையை இக்காலப் பகுதியில் காண முடிகிறது. எடுத்துக் காட்டாக, பாரதிதாசனின் ‘‘கடல்’’ மகாகவியின் ‘‘தேரும் திங்களும்’’ என்பவற்றைக் கூறலாம்.
- 7.8. இயற்கைக் காட்சிகளைப் புதுக்கோணத்திலே புதுக்கோலங்களாக வாசகனை முன்னிலைப்படுத்திக் காட்டும் பண்பினால், அக்காட்சிகளைக் கண்முன்னே நேருக்கு நேர் காண்பது போன்ற உணர்வு சித்திக்கிறது. பாரதியும் பாரதிதாசனும் காட்டும் காட்சிகள் அத்தகையவை.

சீல வினாக்கள்:

விடை எழுதிப் பாருங்கள்!

1. “சங்க இலக்கியங்கள் கட்டுக்கோப்பான மரபு தழுவிய திணை இலக்கியங்கள்” இக்கூற்றினை எடுத்துக்காட்டுடன் விளக்குக.
2. “சங்கச் செய்யுள்களில் இடம்பெற்ற உவமைகள் பிற்காலச் செய்யுள்களில் இடம்பெற்ற உவமைகளைவிட நுட்பமானவை: பொருளை ஆழமாகப் புலப்படுத்துவன்”. இக்கூற்றுப் பற்றிய உமது எண்ணத்தை எடுத்துக்காட்டுடன் விளக்குக.
3. கைக்கிளைத் திணை என்றால் என்ன? “ஊர்க் கால் நிவந்தி” என்ற கவித்தொகைச் செய்யுளில், அந்தத் திணையின் காட்சி, ஐயம் முதலிய துறைகள் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன என விளக்குக.
4. பக்தியிலக்கியத்திலே நீர் காணும் பண்புகளை எடுத்துக்காட்டுக்கூடிடும் விளக்குக.
5. பாடாண்திணை என்றால் என்ன? செவியறிவுறூஉத்துறை என்றால் என்ன? “நளியிரு முந்தீர்” என்ற புறநானூற்றுப் பாடவிலே வெள்ளைக்குடி நாகவார், இத்துறை சார்ந்த பொருளைக் கிளிவிளவனுக்கு எவ்வாறு எடுத்துரைக்கிறார் எனக் காட்டுக.
6. மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் தோற்றுவித்த தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி பிற்காலப் புலவர்களின் கவிதைகளில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினை விளக்குக.
7. புதுக்கவிதையின் 1) தோற்றம் 2) வளர்ச்சி 3) உள்ளடக்கம் 4) மொழிதடை என்பவற்றை விளக்கிக் கூறுக.
8. இந்நாலிலுள்ள உதிர்ந்த மலர், தேரும் திங்களும் என்னும் கவிதைகளில் குறியீட்டுப் பண்பு எவ்வாறு துவக்கமுறைக்கிறது எனக் காட்டுக.
9. இயேசு பெருமானாரின் சிலுவைப்பாட்டைக் கண்ட எருசலேம் மகளிர் புலம்பிக் கூறியவற்றைச் சுருக்கிக் கூறுக.

10. கஃபத்துல்லாவில் குறுபான் கொடுத்த படலத்தில், வண்ணக் களஞ்சியப் புலவர் முகம்மது நபி (ஸ்ல்) அவர்களின் பெருமையாகக் கூறுவன் எவை?

11. பின்வரும் பாடங்களின்

- 1) பெருளை உமது உரைநடையில் எழுதுக.
 - 2) அவற்றில் காணும் சிறப்பியல்புகளைக் காட்டுக.
- அ) “தே எந் தீந்தொடை சீறி யாழ்ப்பாண...”
- ஆ) “கொங்குதேர் வாழ்க்கை...”
- இ) “மையற விளங்கிய மனிநிற விசும்பின்...”
- ஈ) பாரதியார் பாடலில் முதலிரு பாடல்கள்.

வில் குறுபான் கொடுத்த படலத்தில், வண்ணக்
ஸ்வர் முகம்மது நபி (ஸ்ல்) அவர்களின் பெருமை
ஏவை?

டங்களின்

எ உமது உரைநடையில் எழுதுக,
காணும் சிறப்பியல்புகளைக் காட்டுக.
எந் தீந்தொடை சீறி யாழ்ப்பாண...”
ாங்குதேர் வாழ்க்கை...”
மயற விளங்கிய மணிநிற விசும்பிள்...”
தியார் பாடல்ல முதலிரு பாடல்கள்.

~~Scorpion~~

000000 - 00

AIC 2009

Scorpion

Scorpion.

—

— 7

1777 - 0303m

1750 - 0223m

1818 - 0206m

B. J. S.

~~Immergut~~ ¹
~~Franziska~~ ¹
Eugen

S. Immergut
S. Immergut
Kinder

கோயில்-துறையெல்லோமுறையெல்லோமுறை

க. பொத. (உ/த)

ஏ. சி. எ. (A/L)

புதிய பாடத் திட்டத்துக்கணமவான்

புதிய நூல்கள் :

1. உரைநூல்க் கோவை.

[சூரதநாவலர் தொடக்கம் சிவராமன் வரை]
தொகுப்பாக்கம்: பண்டிதர் ச. வேலுப்பிள்ளை (ச.வே.)

2. திருக்குறள் - பொருப்பால் - ஒழியியல்.

[குடிமல் - நா. அவி]
உரைவிளக்கம்: வித்துவான் க. சௌக்கலிங்கம் N. A.
[சொக்கன்]

3. சம்பாரமாயணம்-அ. யாத்தியாகாண்டம்-விருஷ்டி குடிபோலம்
உரைவிளக்கம்: வத்துவான் க. சௌக்கலிங்கம் M. A.
[சொக்கன்]

4. நாகம்மாள் (நாவல்)

ஆர். சண்முக தாம்

5. இந்து நாகரிகம் - பகுதி I

6. இந்து நாகரிகம் - பகுதி II

7. இந்து நாகரிகம் - பகுதி III

வித்துவான் க. சொக்கலிங்கம் M. A. [சொக்கன்]

8. பாரதியார் கவிதைகள்

[குறிப்பிடப்பட்ட 10 படற் பகுதிகள்]
தொகுப்பு: பண்டிதர் ச. வேலுப்பிள்ளை (ச.வே.)

9. உரைநூலத் தெளிவு ஓர் அறிமுகம்

வத்துவான் க. சொக்கலிங்கம் எம். ஏ. கிருஷ்ணகிரி
வாக்கி சொக்கலிங்கம் பி. ஏ., எம். க்லின்.